

The Ten Commandments

How to love God
and your neighbor as yourself

By
Dr. Stephen E. Jones

Inleiding

Paulus vertelt ons in [1 Korintiërs 13:13](#),

13 Maar nu blijven geloof, hoop, liefde, deze drie; maar de grootste daarvan is de liefde.

Hij vertelt ons ook in [Romeinen 13:10](#),

10 De liefde doet de naaste geen kwaad; daarom is de liefde de vervulling van de wet.

De Tien Geboden moeten worden gezien als tien wetten die de geest van deze God van Liefde samenvatten. De eerste vijf vertellen ons in het kort hoe we God moeten liefhebben, terwijl de laatste vijf ons in het kort vertellen hoe we onze naaste moeten liefhebben als onszelf.

De kortste van alle wetstudies is natuurlijk de uitspraak van Jezus over het grootste gebod, waaraan Hij een tweede gebod verbindt dat daarop lijkt. [Mattheüs 22:35-40](#) zegt,

35 En een van hen, een advocaat, stelde Hem een vraag, Hem testend,³⁶ "Meester, welk is het grote gebod in de wet?" 37 En Hij zei tot hen: "Gij zult de Heer, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand. 38 Dit is het grote en belangrijkste gebod. 39 Het tweede is daaraan gelijk: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. 40 Van deze twee geboden hangt de hele wet en de profeten af."

Het grootste gebod staat in [Deut. 6:5](#), terwijl het tweede gebod in [Lev. 19:18](#) staat. Tussen deze twee zijn de Tien Geboden perfect samengevat. Alle vragen over hoe deze twee grote geboden te vervullen, worden eerst gezien in de vijf principes die in de Tien Geboden aan elk worden toegeschreven.

Onze kijk op de Tien Geboden is ook heel belangrijk. Als we ze bekijken door de ogen van het Oude Verbond, begrijpen we ze als geboden. "*Je zult niet moorden.*" "*Je zult geen overspel plegen.*" "*Je zult niet stelen.*" Dit zijn goddelijke bevelen die de mensheid geacht wordt te gehoorzamen.

Maar als we de Tien Geboden bekijken vanuit het perspectief van het Nieuwe Verbond, zien we ze als Tien Beloften. "*Gij zult niet moorden*" is

Gods belofte aan ons. "*Je zult niet echtbreken*" is een andere belofte. "*Je zult niet stelen*" is nog een andere belofte. Met andere woorden, de dag komt eraan, zegt God, wanneer de Heilige Geest Christus in u tot volle wasdom heeft gebracht, dat u niet zult moorden en zelfs uw broeder niet zult haten. Noch zult u overspel plegen, zelfs niet met een wellustige blik. Ook zult u nooit meer stelen. U zult zo volmaakt zijn als Jezus Christus, die ook zonder zonde was ([Hebr. 9:28](#)).

De geboden worden omgezet in beloften, want het is de Geest van God die in ons hart werkt om *Christus in u* tot volle wasdom te brengen, zodat Hij geboren kan worden en zich in de wereld kan openbaren. Onder het Oude Verbond (overeenkomst, of contract) werd de mens geboden gehoorzaam te zijn; onder het Nieuwe Verbond heeft God de verantwoordelijkheid op zich genomen ons te veranderen naar Zijn beeld.

Het Oude Verbond faalde, omdat het afhankelijk was van de gehoorzaamheid van de mensen. Het Nieuwe Verbond kan niet mislukken, omdat het afhankelijk is van Gods handelen in ons. En dus, terwijl het Oude Verbond in [Exodus 19:5](#) zei: "*Indien gij inderdaad Mijn stem zult gehoorzamen en Mijn verbond zult bewaren,*" zegt het Nieuwe Verbond in [Jer. 31:33](#): "Ik zal Mijn wet in hen leggen, en op hun hart zal Ik die schrijven."

Het Oude Verbond zegt "*als je wilt*", maar het Nieuwe Verbond belooft: "*Ik zal*". Daarom zijn de Tien Geboden van het Oude Verbond ook de Tien Beloften van het Nieuwe Verbond.

Om elk gebod verder te begrijpen, moet men de rest van de wetten, inzettingen en uitspraken bestuderen. Het is ook nodig zich te laten leiden door de Heilige Geest, die als enige de openbaring kan geven die nodig is om de volledige geest van God te begrijpen.

Hoofdstuk 1

Het eerste gebod

Mozes schreef de Tien Geboden op stenen tafelen en schreef ze daarna opnieuw in zijn boek Exodus. Jaren later herhaalde hij ze aan Israël in zijn reeks toespraken, die werden gebundeld in een boek dat "Deuteronomium" heet. [Deut. 5:5-7](#) zegt,

⁵ Hij zei:⁶ Ik ben de Heer, uw God, die u uit het land Egypte, uit het slavenhuis, heeft gehaald. ⁷ U zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

Vers 6 identificeert Jahweh als de enige ware Bron van alle wettige wetten. Hij is de God die Israël uit Egypte bracht. Als de wetten van een andere god of mens de wet van Jahweh tegenspreken of verkeerd begrijpen, dan worden de rechten van God of van de mensen geschonden, en komt er onrechtvaardigheid onder de volkeren.

Gods rechten als Verlosser

Vers 6 geeft ons de wettige reden waarom God een goddelijk recht heeft om de natie te regeren en Israëls nationale norm van gerechtigheid vast te stellen. Hij verloste Zijn eerstgeboren zoon die in Egypte tot slaaf was gemaakt. Later, in [Deut. 7:8](#), zegt Mozes: "*de Heer heeft u met machtige hand uitgeleid en u uit het slavenhuis verlost.*"

De verlossingswetten maken duidelijk dat een verlost slaaf zijn verlosser die hem kocht moet dienen, zoals in [Lev. 25:40](#) staat,

⁴⁰ Hij zal bij u dienen als een huurling, alsof hij een vreemdeling was; hij zal bij u dienen tot het Jubeljaar.

Daarom moest Israël de God dienen die hen uit de slavernij had verlost. [Leviticus 25:42](#) geeft de reden,

⁴² Want zij zijn Mijn dienaren die Ik uit het land Egypte heb gehaald.

De verlossingswetten stellen Gods recht vast om over Israël te heersen en gehoorzaamheid te verwachten, zoals ieder mens van zijn dienaar

zou verwachten. God heeft zijn goddelijke recht laten gelden om over Israël te heersen volgens de verlossingswetten, maar natuurlijk had God al eerder het recht om over alle mensen te heersen, gebaseerd op zijn scheppingsrechten. God bezit wat Hij geschapen heeft.

Hoe dan ook, het Eerste Gebod is vandaag even relevant als in Mozes' tijd. De Nieuwtestamentische Kerk werd uit het Judaïsme - een ander huis van slavernij - gehaald. God heeft deze Kerk verlost, en daarom heeft Hij hetzelfde recht om gehoorzaamd te worden. Terwijl de vuurdoop de harten van de gelovigen binnendringt, leren zij gehoorzaamheid totdat zij stap voor stap de plaats bereiken waar de wet volledig in hun hart staat geschreven, en zij het volledig eens zijn met God. Dan zijn zij niet langer dienstknechten, maar vrije zonen.

Zij dienen God niet langer uit gehoorzaamheid, maar voldoen uit instemming omdat het deel uitmaakt van hun natuur. Het is Gods doel om ons tot geestelijke volwassenheid te brengen, waarbij God ons niet langer hoeft te bevelen dingen te doen die tegen de wil van onze menselijke natuur ingaan. De verzoening van alle dingen is voltooid wanneer er geen verzet meer is tegen Zijn wil (d.w.z. Zijn wet).

Godsdienstvrijheid

In het Koninkrijk van God is er geen recht om andere goden te dienen of wetten die in strijd zijn met de wet van Jahweh zoals die door Jezus Christus wordt geïnterpreteerd en toegepast. Als iemand burger van het Koninkrijk van God wil worden, moet hij of zij trouw zweren aan Jezus Christus, met dien verstande dat Zijn wetten moeten worden gehoorzaamd.

In wezen moet men, om het burgerschap in het Koninkrijk van God te verkrijgen, een verbintenis aangaan, zoals Ruth deed toen zij in [Ruth 1:16](#) zei: "*Uw volk zal mijn volk zijn, en uw God mijn God.*" Dit is de essentiële eis voor het Koninkrijksburgerschap, en om dat burgerschap te behouden moet men zich houden aan de wetten van het Koninkrijk. Overtreding van de wet zal worden beoordeeld en gecorrigeerd.

Binnen die context hebben mensen gewetensvrijheid. Maar men mag zijn geweten niet gebruiken als excuus om de wet te overtreden. Zulke wetsovertreders zijn koninklijke misdadigers. Er moet één wet zijn voor het hele volk, en alle mensen zijn in gelijke mate verplicht de wet van God te gehoorzamen. Maar mensen hebben het recht zich in leerstellige zaken te vergissen, zolang zij het eerste gebod niet overtreden.

Het Koninkrijk van God is nooit ingesteld onder naties, zelfs niet in de tijd van Mozes of Jozua. Geen enkel volk heeft ooit volledig voldaan aan de wetten van God. Israël onder Mozes kwam het dichtst bij het bereiken van de norm van het Koninkrijk van God, maar zelfs die generatie verkeerde in een staat van voortdurende rebellie, zoals uit het verslag blijkt. Het probleem is dat de vleeselijke geest van de mens in een onbewuste staat van oorlog is tegen de wet van God ([Romeinen 7:23](#)). Vandaar dat, hoewel "*de wet van de Heer volmaakt is*" ([Psalm 19:7](#)), de gevallen mens de neiging heeft zijn eigen weg te zoeken en volgens zijn eigen gedragsnormen te leven.

Ondertussen, zoals Jezus zei, is het Koninkrijk van God in ons ([Lucas 17:21](#)), want het wacht nog op de uiterlijke manifestatie onder georganiseerde naties. God werkt in de harten van de mensen door zijn Geest, zodat ieder zo volledig als zijn geestelijke rijpheid toelaat naar de wetten van het Koninkrijk Gods kan leven.

In voorbije eeuwen hebben mensen met beperkt succes geprobeerd bijbelse wetten in te voeren als basis van de samenleving. Vroege Amerikaanse wetten bevatten vaak een bijbelse verwijzing, evenals de wetten van Koning Alfred de Grote, die aan het eind van de tiende eeuw over Engeland heerste. Maar om een land door zulke wetten te laten regeren, moet het volk die wetten kennen en ermee instemmen. Het probleem is altijd geweest dat de rebellie in het hart van de mens ligt, die hem ertoe verleidt die wetten te overtreden om zichzelf te bevoordelen of zijn eigen vleeselijke verlangens te bevredigen.

De kern van het probleem sinds Adam is de vleeselijke neiging van de mens om te doen alsof hij god is. Hij denkt dat hij het recht heeft zijn eigen wetten te maken en veronderstelt daarmee dat hij wijzer is dan God.

Een ander probleem is dat wanneer een natie wordt gevormd, er al veel ongelovigen onder hen zijn. Zelfs als men een menigte van ware gelovigen bijeenbrengt, die allen Koning Jezus en Zijn wetten willen volgen, verwekken zij steevast vele kinderen die in opstand komen en vinden dat God niet het recht heeft om gehoorzaamd te worden. Zelfs Israël zelf, dat alle wonderbaarlijke werken van God in de woestijn zag, zat met dit probleem, want we lezen in [Rechters 2:10-12](#),

10 En al dat geslacht werd ook tot hun vaders verzameld; en er ontstond een ander geslacht na hen, dat de Here niet kende, noch het werk, dat Hij voor Israël gedaan had. 11 Toen deden de zonen Israels kwaad in de ogen des Heren, en dienden de Baäls,¹² en zij verlieten den Heer, den God hunner vaders, die hen uit Egypteland gebracht had, en volgden andere goden

Als Israël zelf niet in staat was om het Koninkrijk van God te vestigen - hoewel zij met grote wonderen werden verlost en door Mozes en Jozua werden geleid - hoe kan een ander volk het dan beter doen? Inderdaad, geen enkel ander volk heeft het beter gedaan. Vandaar dat de apostel Paulus zelf een pessimistisch beeld schetst van de vleselijke mens in de eerste hoofdstukken van Romeinen.

Niettemin vermaant Christus ons, ondanks de zwakheid van de mens en zijn natuurlijke neiging tot rebellie, de beginselen van het Koninkrijk in ons hart te bewaren. Wij moeten deze dingen leren, en wanneer wij door de Geest worden geleid, worden de wetten van God op ons hart geschreven.

Zij die trouw zijn, hoewel zij slechts een overblijfsel zijn, worden uit elk geslacht getrokken tot de dag van de eerste opstanding, wanneer zij het Koninkrijk als hun erfdeel zullen ontvangen. Dan zullen zij met Christus regeren ([Openbaring 20:4-6](#)). Als deel van Zijn regering zullen zij worden gebruikt om anderen te trainen in de wegen van het Koninkrijk.

Het Koninkrijk van God zal dan uit de harten van het overwinnende overblijfsel in de gemeenschap voortkomen. God zal een volmaakte regering instellen met onsterfelijke heersers en volmaakte wetten, ook al is de overgrote meerderheid van de burgers nog onvolmaakt en sterfelijk. Eerst zullen enkele naties het voorbeeld geven aan de rest van de wereld, en spoedig zullen vele naties vertegenwoordigers sturen om

Gods wegen te leren kennen, zodat zij die in hun eigen naties kunnen kopiëren ([Jesaja 2:3](#)).

Deze volkeren zullen de geest van God kunnen leren kennen door die onsterfelijke, onkreukbare leiders. Zij zullen weten hoe zij de wet moeten interpreteren zoals Jezus die zou interpreteren. Ook alle andere leerstellige meningsverschillen zullen mettertijd worden opgelost.

[Daniël 2:35](#) profeteert van het Koninkrijk van God, voorgesteld als een Steen die zal uitgroeien tot een "bergketen" (Concordante Versie) totdat het de hele aarde vult. Een berg is een koninkrijk, en dus is een bergketen een reeks koninkrijken. In dit geval profeteert Daniël van het Koninkrijk van God dat zich ontwikkelt tot het alle volken omvat en de hele aarde vult.

Welke God is de Koning van de Aarde?

Per definitie kan een dergelijk Koninkrijk niet door vele goden worden geregeerd, maar alleen door de ene God van de hemel, waarvan wij geloven dat het dezelfde God is die Israël in de dagen van Mozes uit Egypte bracht. Deze God, in [Exodus 6:2](#) geïdentificeerd als Jahweh, kwam later op aarde in de vorm van een mens genaamd Jezus Christus (Jesjoea), want dat werd geprofeteerd in [Exodus 15:2](#),

² Jahweh is mijn kracht en lied, en Hij is mijn Yeshua geworden; dit is mijn God, en ik zal Hem loven; de God van mijn vader, en ik zal Hem verheerlijken.

De profeet Jesaja verwijst hiernaar in [Jesaja 12:1-3](#) en voegt eraan toe dat we "*water moeten putten uit de bronnen van Jesjoea.*" Jezus citeerde dit in [Johannes 7:38](#) en paste het op zichzelf toe. Zelfs toen Jezus nog een baby was, begreep Simeon dat de Messias Yeshua zou heten, want hij las de profetieën over "redding" (*yeshua*) en wist dat de Schrift de Messias een naam had gegeven. Daarom zei hij in [Lucas 2:29, 30](#), toen hij eindelijk Jezus in de tempel zag en hoorde dat Hij de naam Jesjoea kreeg,

29 Nu, Heer, laat Gij Uw dienaar in vrede vertrekken, naar Uw woord;³⁰ want mijn ogen hebben Uw Yeshua gezien.

Jezus zelf maakte vaak gebruik van de betekenis van zijn naam. Hij zei tegen de Samaritaanse vrouw bij de put in [Johannes 4:22](#): "*Jesjoea is van de Judeeërs.*" Nadat Jezus Zichzelf had uitgenodigd in het huis van Zaccheus, bekeerde de tollenaar zich van zijn diefstal, en Jezus zei in [Lucas 19:9](#): "*Vandaag is redding [Jesjoea] in dit huis gekomen.*" In alle gevallen gebruikte Jezus Zijn eigen naam met een dubbele betekenis, om zowel Zichzelf te identificeren als Zijn missie van redding aan te geven.

Wanneer we dit verband tussen Jezus en het concept van *verlossing* begrijpen, kunnen we zien dat de Schrift duizenden keren in het Oude Testament over Jezus profeteert. Dit omvat [Exodus 15:2](#) en [Jesaja 12:1-3](#) waar wordt voorspeld dat Jahweh Jesjoea zou worden bij Zijn incarnatie in de stad Bethlehem. Het punt is dat het Eerste Gebod Jahweh identificeert als de Ene God wiens wet moet worden gehoorzaamd in het Koninkrijk van God, en dat Jahweh aan ons is geopenbaard in de Persoon van Yeshua, tegenwoordig algemeen bekend als Jezus Christus.

De wet van het offer

Alle offerwetten wezen op Jezus Christus, die als enige het ware en laatste Offer voor de zonde was. Deze wetten zijn daarom allemaal gebaseerd op het Eerste Gebod. Het feit dat wij onder het Nieuwe Verbond een beter Offer hebben, dat niet dagelijks herhaald hoeft te worden, betekent niet dat deze wetten zijn afgeschaft. De wet is nog steeds van toepassing, maar met een beter offer.

Telkens wanneer iemand zijn geloof in Jezus Christus uitspreekt, vervult hij de wet van het offer. In feite, als zijn geloof slechts in Christus is als een groot leraar of profeet, zal zijn geloof niet resulteren in zijn rechtvaardiging. Een ware gelovige in Christus zijn is Hem erkennen als het ware Lam van God, het laatste Offer dat de straf van de zonde betaalde.

Ook de meest elementaire grondwet in de Schrift is gebaseerd op het Eerste Gebod, want daarin wordt God erkend als de Schepper en dus als de Eigenaar van alles wat Hij geschapen heeft. [Leviticus 25:23](#) zegt,

²³ En het land zal niet blijvend verkocht worden, want het land is van Mij, want jullie zijn slechts vreemdelingen en verblijfhouders bij Mij.

Gods eigendom van al het land is de basis van de wetten waarmee wij het Koninkrijk van God erven. Het model werd vastgesteld toen Jozua het land eerst verdeelde naar stammen (of staten) en daarna naar families. Er was geen individueel grondbezit, noch was een familie daadwerkelijk eigenaar van het land dat zij erfden. God bezat al het land, en de mensen waren "vreemdelingen en gasten" bij Hem.

Het erven van land was dus een voorrecht onder God. Omdat geen enkele man of koning de erfenis van een ander mocht afnemen, zei men dat de mensen het recht hadden om land te bezitten, maar die rechten waren relatief aan de mensen, niet aan God.

Vanwege deze wet behoudt God het recht om mensen uit Zijn land te verdrijven, als die mensen weigeren Zijn eigendomsrechten te erkennen. Toen het volk van Juda in dit opzicht faalde, stelde de profeet Jeremia het volk in [Jer. 27:5](#) en [6](#) op de hoogte van het goddelijk oordeel,

⁵ Ik heb de aarde, de mensen en de dieren die op de aarde zijn, gemaakt door Mijn grote macht en door Mijn uitgestrekte arm, en Ik zal haar geven aan degene die Mij behaagt. ⁶ En nu heb Ik al deze landen gegeven in de hand van Nebukadnezar, de koning van Babel, Mijn dienaar, en Ik heb hem ook de wilde dieren van het veld gegeven om hem te dienen.

Hier oefende God zijn eigendomsrecht uit, omdat Hij de aarde en alles wat erop leeft, geschapen had. Toen de mannen van Juda weigerden Gods recht te erkennen om over de natie te heersen, had God het recht hen uit het land te verdrijven wegens overtreding van het eerste gebod.

De Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring van 1776 erkende God als de Schepper en kende Hem alle rechten van de mens toe. Zij

verklaarden "dat alle mensen door hun Schepper zijn begiftigd met bepaalde onvervreembare rechten, waaronder leven, vrijheid en het nastreven van geluk". Het nastreven van geluk werd later door het Hooggerechtshof gedefinieerd als iemands recht om te werken zonder dat zijn arbeid wordt belast. Door God gegeven rechten kunnen niet belast worden; alleen door de overheid verleende privileges of vergunningen kunnen belast worden.

Toen de grondwettelijke regering eindigde en werd vervangen door de seculiere democratie in 1933, begon men God te verdrijven uit elk gebied van de regering, in strijd met het Eerste Gebod. Op een bepaald moment zullen Koninkrijksgezinde gelovigen moeten weten hoe zij het Eerste Gebod in de regering kunnen herstellen, en Gods recht erkennen om te bezitten en te besturen wat Hij geschapen heeft.

De wet van Tienden en Offers

Het bijbelse belastingsysteem, dat we later in meer detail zullen behandelen, is ook gebaseerd op het Eerste Gebod. Tienden zijn de bijbelse belasting die God een rendement geven op zijn investering in arbeid. De mens mag 90% van de productie van het land houden als beloning voor zijn arbeid, en de overige 10% is voor Gods arbeid toen Hij het vuil, de regen, de zon, de lucht en alle andere dingen die wij mogen gebruiken om rijkdom en levensonderhoud te produceren, maakte.

God heeft onze tienden natuurlijk niet nodig voor Zijn eigen welzijn en comfort, dus heeft Hij ze bestemd om Zijn Koninkrijksregering te ondersteunen. De Schrift laat echter zien hoe de Israëlieten andere goden begonnen te aanbidden en hun tienden en offers gaven. God bracht hen vervolgens in gevangenschap onder de heerschappij van die andere goden, zodat zij zouden zien dat het juk van de ware God licht is, terwijl de last onder valse goden groot was.

God zette Amerika een eeuw geleden ook onder het Mysterie Babylon, en met deze gevangenschap kwam het progressieve inkomstenbelastingstelsel dat Karl Marx voorstond. De hoge

belastingen die de seculiere, socialistische regeringen eisen, zullen niet ophouden totdat het volk eist dat Jezus Christus weer de enige Koning over Amerika wordt.

Een regering van overwinnaars

Duizenden jaren lang hebben regeringen het Eerste Gebod niet erkend. Toch heeft God zich ook geopenbaard aan elk van de zogenaamde "beest"-regeringen die aan Daniël werden geopenbaard. De koning van Babylon werd weggestuurd om gras te eten als een os, totdat hij de soevereiniteit van God erkende (Daniël 4). Ook de koning van Medo-Perzië werd ertoe gebracht een onveranderlijk decreet uit te vaardigen waarin hij de God van Daniël tot de ware God van zijn koninkrijk verklaarde ([Daniël 6:25-27](#)).

Toch hebben menselijke regeringen uiteindelijk allemaal gefaald om Gods soevereine rechten over de naties te blijven erkennen. Daarom zijn ze allemaal in de tijd gevallen voor andere naties, terwijl God anderen dezelfde kans gaf om goddelijk gezag over de aarde uit te oefenen. Hoewel allen in het verleden hebben gefaald, heeft God in elke generatie een overwinnend overblijfsel opgeleid om over de naties te heersen als deel van Zijn lichaam. De overwinnaars hebben geleefd en zijn gestorven zonder deze erfenis te ontvangen, maar de tijd zal komen dat God klaar is met het trainen van die laatste overwinnaar. Dan zal er een opstanding van de doden plaatsvinden, waarbij alle overwinnaars van de afgelopen eeuwen op aarde zullen samenkomen om hun rechtmatige positie in te nemen onder het hoofdschap van Jezus Christus.

Deze overwinnaars zullen het Eerste Gebod steunen en een permanente regering van God op aarde vormen, want zij zullen onsterfelijk en onkreukbaar zijn ([1 Korintiërs 15:52](#)). Met een rechtvaardige regering op aarde zullen de naties die trouw zweren aan Jezus Christus en zijn wet, zich in een grotere welvaart bevinden dan alles wat in het verleden op aarde te zien was. Hun welvaart zal zelfs die van Salomo's koninkrijk overtreffen.

Vele volken zullen dan komen om Zijn wegen te leren kennen ([Jesaja 2:2-4](#)), want zij zullen zelf de reden willen zien voor zoveel voorspoed, geluk en vrede. Zo zal het Koninkrijk van God groeien terwijl het de ene natie na de andere omvat, totdat het de hele aarde vult ([Daniël 2:35](#)).

Niet alle gelovigen zullen echter tot de overwinnaars behoren. Alle ware gelovigen zullen burgers van het Koninkrijk zijn, maar de heersers zullen allen overwinnaars zijn. Het model hiervoor wordt gevonden in Israël, waar de meerderheid van het volk burgers waren, maar alleen de Levieten het volk bestuurden als rechters en magistraten. De Levieten hadden geen landerfenis, want hun erfenis was in God zelf, zoals we lezen in [Numeri 18:20](#) en [21](#),

²⁰ Toen zei de Here tot Aäron: "U zult geen erfdeel hebben in hun land, noch enig deel onder hen bezitten; Ik ben uw deel en uw erfdeel onder de zonen van Israël. ²¹ En aan de zonen van Levi, zie, ik heb alle tienden in Israël tot een erfdeel gegeven, in ruil voor de dienst die zij verrichten, de dienst van de tent der samenkomst."

Gods regering wordt geregeerd door de koning-priester, Jezus Christus, die van de orde van Melchizedek is. De priesters onder Hem zijn niet langer beperkt tot de stam van Levi, maar komen uit alle talen en volken ([Openb. 5:9, 10](#)). Zij zijn het die zullen "*regeren op de aarde*", want hun erfenis is in Christus.

Hoofdstuk 2

Het tweede gebod

Als het eerste gebod het recht van God vastlegt om te heersen en te worden gehoorzaamd, opent het tweede onze oren om Zijn woord te horen zonder inmenging van de afgoden van het hart. [Deut. 5:8-10](#) zegt,

⁸ Gij zult voor uzelf geen afgodsbeeld maken, noch enige gelijkenis van wat boven in de hemel of op de aarde of in het water onder de aarde is. ⁹ Gij zult die niet aanbidden of dienen; want Ik, de Here, uw God, ben een jaloers God, die de ongerechtigheid der vaders op de kinderen en op het derde en vierde geslacht dergenen, die Mij haten, bezoekt,¹⁰ maar aan duizenden goedertierenheid betoont, aan hen, die Mij liefhebben en Mijn geboden onderhouden.

Vers 8 laat ons zien hoe we Paulus' schrijven in [Fil. 2:10](#),

¹⁰ dat voor de naam van Jezus elke knie zich zou buigen, van hen die in de hemel zijn, en op aarde, en onder de aarde.

De term "onder de aarde" was een Hebreeuwse uitdrukking voor de zee. Deze werd ook "de diepte" of "de afgrond" genoemd ([Gen. 8:2](#); [Job](#)

[41:31](#)). Met andere woorden, Paulus sprak over mensen die de knie bogen, zelfs als ze op zee waren verdwaald. Mozes zegt geen beeld van God te scheppen op basis van enig schepsel in de hemel, op aarde of in de zee.

Goddelijke Visitatie

[Deuteronomium 5:9](#) vertelt ons dat God "een jaloers God is, die de ongerechtigheid der vaders op de kinderen en op het derde en vierde geslacht dergenen die Mij haten, bezoekt". Dit wordt herhaald in [Exodus 20:5, 34:7](#), en [Numeri 14:18](#). Wat betekent bezoeken?

In mijn boek over [De Bijbelse Betekenis van Getallen](#) heb ik opgemerkt dat het getal negen het getal van de *bezoeking* is. Ik legde dit woord uit,

"Dit is een Hebraïsme dat God voorstelt als een Onderzoeker die een persoon, stad of natie 'bezoekt' om de harten bloot te leggen, bewijzen te verzamelen en als het ware uit de eerste hand de waarheid van een zaak te 'zien'. Het lijkt veel op een goddelijke rechtszaak waar het bewijsmateriaal wordt blootgelegd en voorgelegd aan de rechter voor een oordeel."

Ik citeerde toen [Lucas 19:43, 44](#), waar Jezus klaagde over Jeruzalem, "omdat u de tijd van uw bezoeking niet hebt erkend". De tijd van Jeruzalems bezoeking omspande de éénjarige bediening van Johannes de Doper en nog eens drie jaar van Jezus' bediening, waarin zij zochten naar "vruchten" ([Lucas 3:9; 13:6-9](#)). Er zijn negen gaven en negen vruchten van de Geest. Juda's tijd van visitatie was als een goddelijk onderzoek om de waarheid aan het licht te brengen en te zien of de natie vrucht had voortgebracht.

Het onderzoek begon met Johannes de Doper, die op 30-jarige leeftijd begon te prediken in het 15e jaar van Tiberius Caesar ([Lucas 3:1](#)). Tiberius besteeg de troon toen zijn vader Augustus stierf op 19 augustus 14 na Christus. Zijn 15e jaar liep van 28 augustus tot 29 augustus na Christus, en Johannes' bediening begon in het voorjaar van 29.

Een jaar later, op Pesach van 30, werd Johannes door Herodes terechtgesteld, en Jezus zette het onderzoek voort, op zoek naar vruchten voor de volgende drie jaar, zoals [Lucas 13:7](#) ons vertelt, tot Zijn kruisiging op Pesach van 33 na Christus.

Natuurlijk droeg Juda geen vrucht, want het was een dorre vijgenboom met een groot schijnheilig vertoon van bladeren ([Matt. 21:19](#)). Daarom sprak Jezus het goddelijke oordeel over het volk uit: "*Er zal nooit meer enige vrucht van u zijn.*"

Later in hetzelfde hoofdstuk sprak Hij een gelijkenis waarin Hij de overpriesters en oudsten uit de tempel zelf liet oordelen. De gelijkenis ging over de wijngaard en zijn verzorgers die weigerden God de vruchten te geven die Hij als zijn Eigenaar eiste. In plaats daarvan sloegen en stenigden zij de profeten en doodden zelfs de Zoon. [Mattheüs 21:40](#) en [41](#) luidt dan,

40 Wanneer dan de eigenaar van de wijngaard komt, wat zal hij dan met die wijnbouwers doen? 41 Zij zeiden tot Hem: "Hij zal die ellendelingen tot een ellendig einde brengen en de wijngaard verhuren aan andere wijnbouwers, die hem de opbrengst op de juiste tijdstippen zullen betalen.

Het oordeel kwam 40 jaar later, zoals Jezus had voorspeld. Hoewel de bezoekingstijd eindigde met een vonnis tegen hen, gaf God hun 40 jaar respijt om zich te bekeren, op grond van Ezechiël's voorspraak in [Ezechiël 4:6](#).

De wet van jaloezie

De wet van Gods jaloezie zegt dat Hij de ongerechtigheid van de kinderen zal bezoeken tot in het derde en vierde geslacht van hen die Hem HATEN. Jezus zei in [Johannes 15:23](#): "*Wie Mij haat, haat ook Mijn Vader.*" Vers 25 citeert [Psalm 69:4](#) en zegt: "*Zij hebben Mij zonder oorzaak gehaat.*"

Deze dingen zijn in de evangeliën geschreven om aan te tonen dat de wet in [Deut. 5:9](#) van toepassing was op Juda en Jeruzalem, en dat het

oordeel rechtvaardig was toen God de Romeinen gebruikte om de stad en haar tempel te verwoesten ([Matt. 22:7](#)).

We hebben een ander voorbeeld van hoe deze wet werd toegepast in de profetische geschiedenis. Koning Joram van Juda was een slechte koning die regeerde in Jeruzalem. Hij trouwde met Athalia, de dochter van koning Achab en Jezebel van Israël. Jezebel zelf was de dochter van Ethbaal, de koning-priester van Tyrus, en dus was Athalia, de koningin van Juda, ook de kleindochter van Ethbaal.

Koning Joram werd dus beïnvloed door zijn vrouw die Baäl aanbad. Het verhaal van Joram staat in [2 Koningen 8:17](#) en [18](#),

¹⁷ Hij was tweeëndertig jaar oud toen hij koning werd, en hij regeerde acht jaar in Jeruzalem. ¹⁸ En hij volgde de wegen van de koningen van Israël, zoals het huis van Achab had gedaan, want de dochter van Achab werd zijn vrouw; en hij deed kwaad in de ogen van de Heer.

Vervolgens wordt ons de reden verteld waarom God een officieel onderzoek naar Juda begon - dat wil zeggen, er werd een "bezoeking" begonnen die tot in de vierde generatie zou duren.

¹⁹ De Heer was echter niet bereid Juda te vernietigen, omwille van David, zijn knecht, aangezien Hij hem beloofd had hem altijd een lamp te geven door middel van zijn zonen.

God had David beloofd dat hij altijd een zoon zou hebben om op de troon te zitten. Deze belofte was onvoorwaardelijk. Maar vanwege de goddeloosheid van deze generaties in kwestie begon God aan een ander plan waarmee Hij een oordeel kon vellen zonder Zijn belofte aan David te schenden.

Blijkbaar probeerden Joram en Athalia de tempel van Salomo te veranderen in een Baäl-heiligdom. We lezen hierover in [2 Kron. 24:7](#),

⁷ Want de zonen van de goddeloze Athalia hadden ingebroken in het huis van God en zelfs de heilige dingen van het huis van de Heer gebruikt voor de Baäls.

Koningen waren van Juda; priesters waren van Levi. De koningen van Juda mochten het huis van God niet binnengaan, behalve het

priesterschap van Melchizedek, dat een koning-priesterorde was. David was een Melchizedeks priester ([Psalm 110:4](#)). Daarom was het hem toegestaan om van de toonbroodtafel te eten als hij en zijn mannen honger hadden ([1 Sam. 21:6](#)).

Blijkbaar probeerden Joram en Athalia in Jeruzalem een vals Melchizedeks priesterschap te vestigen, naar het voorbeeld van haar grootvader, Ethbaal, de koning-priester van Tyrus. Hij en zijn zonen namen het recht aan om de tempel binnen te gaan, alsof zij zowel priesters als koningen waren. Maar de Melchizedek Orde is niet afhankelijk van genealogie, zoals [Hebreeën 7:3](#) ons vertelt. Daarom zijn zelfs directe afstammelingen van David niet meer gekwalificeerd dan enige andere man of vrouw om tot die Orde te behoren.

Legitieme koningspriesters van de Melchizedek-orde komen alleen in aanmerking door geestelijke afstamming van Jezus Christus, die de hogepriester van die orde is ([Hebr. 7:26](#)).

Joram en zijn zonen kwamen duidelijk niet in aanmerking als rechtmatige koning-priesters van de Melchizedek-orde. Toch riep hun poging om zich die positie in de tempel van Jeruzalem toe te eigenen een goddelijk onderzoek op, en uiteindelijk een oordeel tegen hen tot in de vierde generatie, zoals de wet voorschrijft.

Joram's zoon Ahazia ([2 Koningen 8:25-26](#)) regeerde slechts één jaar. Toen hij werd gedood door Jehu ([2 Koningen 9:24](#)), besloot zijn moeder zich de troon toe te eigenen, dus doodde zij al haar andere zonen ([2 Koningen 11:1](#)). Maar Joasj (of Jehoasj), de jongste, die nog een peuter was, werd door de goede priesters in de tempel verborgen en ontsnapte zo aan het bloedbad.

Athalia regeerde zes jaar en werd toen omvergeworpen door de priesters, die Joas op zevenjarige leeftijd op de troon zetten. Athalia werd toen geëxecuteerd.

Joash, of Jehoash, regeerde 40 jaar ([2 Koningen 12:1](#)). Hoewel hij een redelijk goede koning was, verwijderde hij niet de afgodische altaren van Baäl die door zijn vader en moeder waren opgericht. Toen hij stierf, regeerde zijn zoon Amazia nog 29 jaar ([2 Koningen 14:2](#)). Amazia was de

vierde generatie na Joram, wiens daden de goddelijke "visitatie" in gang zetten.

Daarom vinden we in het geslachtsregister van Matteüs dat God Jorams zoon, kleinzoon en achterkleinzoon heeft weggelaten uit het geslachtsregister dat naar Christus leidt. [Matteüs 1:8](#) zegt: "*Joram verwekte Ozias.*" In werkelijkheid verwekte Joram Ahazia, die Jehoash verwekte, die Amazia verwekte, die Uzzia (of Ozias) verwekte.

Deze koningen werden uit het bijbelse verslag geschrapt volgens het oordeel van de goddelijke rechtbank, nadat God Juda tot in de derde en vierde generatie had bezocht. Het was een goddelijke reiniging. Het bijbelse getal voor reiniging is 76, zoals ik liet zien in [hoofdstuk 8](#) van mijn boek, [Geheimen van de Tijd](#). Het totale aantal jaren dat deze drie koningen (plus koningin Athalia) regeerden was dus precies 76 jaar.

Ahaziah regeerde 1 jaar.

Athalia regeerde 6 jaar.

Joash, of Jehoash, regeerde 40 jaar.

Amaziah regeerde 29 jaar.

Het totaal is 76 jaar.

Toen God openbaarde dat Hij de ongerechtigheid van de vaderen zal "bezoeken", of onderzoeken, tot in het derde en vierde geslacht, krijgen we specifieke bijbelse casuïstiek die ons laat zien wat dit betekent.

[Deuteronomium 5:10](#) zegt,

¹⁰ maar liefde tonen aan duizenden, aan hen die Mij liefhebben en Mijn geboden onderhouden.

Jezus citeerde dit in [Johannes 14:15](#), zeggende,

¹⁵ Als jullie Mij liefhebben, zullen jullie Mijn geboden onderhouden.

Hij zei opnieuw in [Johannes 14:21](#),

21 Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal door Mijn Vader geliefd worden, en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren.

In deze verzen vertelt Jezus ons dat de geboden van Hem zijn. Met andere woorden, Hij is de incarnatie van Degene die aan Mozes werd geopenbaard als Jahweh. Het is ook duidelijk dat Jezus de term "liefde" op een beperktere manier gebruikt dan in [Johannes 3:16](#), "*Zo lief heeft God de wereld gehad*". De wereld in het algemeen houdt op dit moment niet van Jahweh-Jezus, maar toch heeft God de wereld lief. Maar in [Johannes 14:21](#) hierboven sprak Jezus over een meer beperkte manifestatie van liefde, gegeven aan hen die Zijn geboden onderhouden.

Aan deze kleinere groep wordt de openbaring van Zichzelf gegeven en de openbaring van het woord, de wet, de profeten, de psalmen en de evangeliën. We zien dit specifiek bij Johannes zelf, die in [Johannes 21:20](#) "*de discipel die Jezus liefhad*" wordt genoemd. Zo'n uitspraak zou zinloos zijn als Hij alle mensen even lief had of zelfs alle discipelen evenveel. Dit geeft aan dat Hij Zijn hart meer aan Johannes openbaarde dan aan de andere discipelen. Met andere woorden, Johannes begreep de gedachten van Christus meer dan de anderen, omdat Christus Zijn hart op een grotere manier aan hem openbaarde.

Dat is dus de belofte van hen die "*zijn geboden bewaren*". Bovendien is het onderhouden van zijn geboden meer dan alleen maar Hem gehoorzamen. Het Hebreeuwse woord *shema* betekent zowel horen als gehoorzamen. Gehoorzaamheid is het resultaat van horen. Horen komt eerst. Horen is niet mogelijk zonder dat Christus zich openbaart (dat wil zeggen zijn geest en hart). Wanneer Christus ziet dat het horen de vrucht van gehoorzaamheid heeft voortgebracht, openbaart Hij zijn hart.

Gegraveerde beelden

Het tweede gebod verbiedt de aanbidding van alle gesmede beelden. Het verbiedt echter niet het normale gebruik van beelden, afbeeldingen of afbeeldingen van natuurlijke dingen. In Numeri 21 zond God vurige

slangen om een oordeel over het volk te vellen. Toen zij berouw toonden, droeg God Mozes op een beeld van een slang te maken, het op een paal te zetten en het aan het volk te tonen, zodat het ernaar kon kijken en zo genezing kon vinden voor de gevolgen van hun zonde. We lezen in [Numeri 21:8](#) en [9](#),

⁸ Toen zeide de Here tot Mozes: "Maak een vurige slang en zet die op een standaard; en het zal geschieden, dat ieder, die gebeten wordt, wanneer hij er naar kijkt, zal leven." ⁹ En Mozes maakte een bronzen slang en zette die op de standaard; en het geschiedde, dat als een slang een mens beet, wanneer hij naar de bronzen slang keek, hij leefde.

Deze bronzen slang profeteerde van Christus, die gekruisigd zou worden voor de genezing van de mensen van hun zonde, zoals wij lezen in [Johannes 3:14](#),

¹⁴ En zoals Mozes de slang in de woestijn heeft opgeheven, zo moet ook de Mensenzoon worden opgeheven,¹⁵ opdat iedereen die in Hem gelooft eeuwig leven heeft.

Christus werd afgebeeld als een slang, niet omdat de slang goed was (zoals in sommige culturen), maar omdat Hij werd gemaakt om voor ons zonde te zijn ([2 Kor. 5:21](#)). Door onze zonde op Zich te nemen, werd Hij de "slang", alsof Hij "van de duivel" was, terwijl Hij tegelijkertijd Zijn gerechtigheid aan zondaars verleende.

De vraag is waarom God, gezien het Tweede Gebod, Mozes zou opdragen een beeld van een slang te maken? Het is duidelijk dat deze bronzen slang het gebod niet overtrad. Evenmin was het een overtreding om het voorhangsel in het Heilige der Heiligen te versieren met cherubs ([Exodus 26:31](#)).

Zelfs Salomo's tempel was versierd met gelijkenissen van dingen op aarde, want we lezen in [1 Koningen 6:29](#),

²⁹ Daarna bewerkte hij alle muren van het huis rondom met gegraveerde cherubijnen, palmbomen en open bloemen, binnen en buiten heiligdommen.

Ook de pilaren waren aan de bovenkant (de kapitelen) versierd met granaatappel- en leliemotieven ([1 Koningen 7:18](#), [19](#)). De gesmolten zee

(wasvat) stond op twaalf ossenbeelden, drie in verschillende richtingen ([1 Koningen 7:25](#)). Er waren ook leeuwen en cherubs om het wasvat te verfraaien ([1 Koningen 7:29](#)).

Geen daarvan wordt in de Schrift veroordeeld, hoewel het duidelijk gesmede beelden waren. Het is pas wanneer deze beelden werden omgezet in voorwerpen van aanbidding dat de profeten Israël verwijten. Zo werd de bronzen slang een afgodsbeeld en moest door koning Hizkia worden vernietigd, volgens [2 Koningen 18:4](#),

⁴ Hij verwijderde de hoge plaatsen en brak de heilige pilaren af en hakte de Asjera af. Ook brak hij de bronzen slang, die Mozes gemaakt had, in stukken, want tot die dagen brandden de zonen van Israël er wierook op; en hij werd Nehushtan genoemd.

Het goede dat onder Mozes was opgebouwd, werd zo verafgood. Wij zien hieruit dat het doel van God met het tweede gebod niet was om kunstwerken te verbieden, maar om de aanbidding of het misbruik ervan te verbieden.

Afgoden van het hart

Duizenden jaren lang hebben mensen gesmede beelden aanbeden, in strijd met het Tweede Gebod. Deze afgoderij beperkt zich echter niet tot het gebruik van fysieke voorwerpen die afgoden worden genoemd. In feite zijn de fysieke afgoden slechts een uiterlijke uitdrukking van een dieper probleem van afgoderij in het hart.

God openbaarde dit op een dag aan de profeet Ezechiël, toen enkele oudsten van Israël bij hem kwamen om een woord van God te vragen. God vertelde hem in [Ezechiël 14:3](#),

³ Mensenkind, deze mensen hebben hun afgoden in hun harten opgericht, en hebben het struikelblok van hun ongerechtigheid voor hun gezicht geplaatst. Moet ik door hen geraadpleegd worden?

Met andere woorden, de oudsten van Israël wilden een woord van God, maar ze hadden in hun hart al een woord van de afgoden gekregen. De vraag was of God de moeite moest nemen om tot hen te spreken of

niet, want ze hadden hun mening over de kwestie al klaar. Als men een goddelijke openbaring van God wil, moet men met een open geest onderzoek doen, zodat het onderzoek oprecht is. Als iemand alleen maar wil dat God zijn eigen mening bevestigt, zal hij zoveel profeten vragen als nodig is om het antwoord te krijgen dat hij wenst.

Moet God tot zulke mensen spreken? Ja, God zegt...

⁴ ... Ik, de Heer, zal worden gebracht om hem een antwoord te geven in de zaak met het oog op de veelheid van zijn afgoden,⁵ om greep te krijgen op de harten van Israël die van Mij vervreemd zijn door al hun afgoden.

Met andere woorden, God zal hun het antwoord geven dat zij zoeken, zodat zij samen met hun volgelingen kunnen vallen.

Dit wordt opnieuw duidelijk in [1 Koningen 22:12](#), toen de profeten van de koning profeteerden wat koning Achab van Israël wilde horen. Achab wilde oorlog voeren met Syrië, en de profeten bevestigden allen het verlangen van Achabs hart. Maar koning Josafat van Juda was hier niet blij mee, want hij vertrouwde het woord van die profeten niet. Dus vroeg hij om een woord van een profeet die onafhankelijk was van Achab, iemand die niet op de loonlijst stond en dus Achab niet als de afgod van zijn hart had.

De profeet Micaiah werd dus opgeroepen. Hij kwam en gaf hetzelfde woord als de andere profeten hadden gegeven. Josafat ontdekte dat dit niet echt een woord van God was, en daarom zwoer hij de profeet hem de waarheid te vertellen. In het bijbelse recht betekende het zweren dat iemand onder ede de waarheid, de hele waarheid en niets dan de waarheid zou spreken.

¹⁷ Hij zei: "Ik zag heel Israël verstrooid op de bergen, als schapen die geen herder hebben. En de Heer zei: 'Deze hebben geen meester. Laat ieder van hen terugkeren naar zijn huis in vrede'."

Dus zei Micaia onder ede dat God wilde dat zij naar huis zouden terugkeren en niet ten strijde zouden trekken tegen de koning van Syrië. Maar omdat Micaia een eed had afgelegd, moest hij doorgaan met de openbaring totdat hij de hele waarheid had verteld:

19 En Micaiah zei: "Hoor daarom het woord van de Heer. Ik zag de Heer zitten op zijn troon, en al het hemelse leger stond bij hem aan zijn rechter- en aan zijn linkerhand. 20 En de Heer zei: 'Wie zal Achab verleiden op te trekken en te Ramoth-gilead te vallen?' En de een zei dit, terwijl de ander dat zei. 21 Toen kwam er een geest naar voren en ging voor de Heer staan en zei: 'Ik zal hem verleiden.' 22 En de Heer zei tot hem: 'Hoe?' En hij zei: 'Ik zal uitgaan en een misleidende geest zijn in de mond van al zijn profeten.' Toen zei Hij: 'Jij moet hem verleiden en ook overwinnen. Ga heen en doe dat.' 23 Nu dan, zie, de Heer heeft een misleidende geest in de mond van al deze uw profeten gelegd; en de Heer heeft ramspoed tegen u uitgeroepen."

De hele waarheid was dus dat koning Achab de Heer had aangesproken met een afgod in zijn hart. Dat wil zeggen, hij eiste dat de profeten zijn eigen verlangen bevestigden. En dat deden ze. Zelfs Micaia sloot zich eerst bij hen aan, want God geeft ons wel het valse woord dat we verlangen, als dat is wat we echt willen.

Pas toen Micaia werd vermaand de waarheid te spreken, vertelde hij hun de volledige waarheid. Micaia werd gevangen gezet totdat de koningen van Israël en Juda zegevierend in de strijd zouden terugkeren. Maar koning Achab werd gedood, en de profeet werd vrijgelaten.

Het tweede gebod is dus heel belangrijk voor iedereen die de Heer wil vragen en een woord wil ontvangen dat waar is. Iedereen kan een woord van God ontvangen, want we hebben allemaal het vermogen om Gods stille, kleine stem in ons hart te horen. De echte kwestie is of we horen zonder afgoden in ons hart, want als we het tweede gebod overtreden, zullen we een woord van God ontvangen dat die afgod weerspiegelt, in plaats van het hart van God.

Het probleem met een afgod is dat het een door mensen gemaakte god is. Elk woord dat wij ontvangen van een afgod van het hart is slechts een door mensen gemaakte openbaring die onze mening, ons begrip of ons verlangen weerspiegelt. Elke profeet die zich onderwerpt aan mensen, misschien een salaris krijgt van een kerk, loopt een bijzonder gevaar een afgod in het hart te vormen. De test komt stevast wanneer een profeet een woord ontvangt dat de voorganger of het bestuur niet wil horen. De profeet moet dan beslissen of hij trouw blijft aan God of

aan de mensen. Zijn beslissing zal bepalen of hij de profeet van de Heer is of een kerkprofeet.

Omgaan met afgoderij in het hart is geen gemakkelijke zaak. In feite kan het het meest urgente probleem zijn waarmee iemand kan worden geconfronteerd. Het overwinnen van afgoderij van het hart is waarschijnlijk de enige factor die bepaalt of wij onze roeping effectief vervullen of niet. Naast het erkennen van Christus als Koning is het tweede gebod misschien wel het belangrijkste in onze geestelijke ontwikkeling.

Het is dus niet moeilijk te zien hoe het tweede gebod ons allen laat zien hoe we God met heel ons hart moeten liefhebben.

Hoofdstuk 3

Het Derde Gebod

Het Derde Gebod bepaalt de weg van volmaakte rechtvaardigheid in het Koninkrijk. Het is de fundamentele wet die het hele systeem van rechtvaardigheid beheerst. [Deuteronomium 5:11](#) zegt,

11 Gij zult de naam van de Heer, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Heer laat hem niet ongestraft die zijn naam ijdel gebruikt.

Christenen hebben dit vers tegenwoordig vooral toegepast op vloeken, schelden terwijl ze Zijn naam of een vorm daarvan gebruiken. Zeker, dat is een onbeleefd onderdeel van de westerse taal en cultuur. Maar dat is niet de belangrijkste kracht achter het gebod. Evenmin richt dit gebod zich rechtstreeks tot vulgariteit of obscene taal, zoals velen "vloeken" hebben gedefinieerd.

Deze wet is werkelijk de sleutel tot het succes van het hele rechtssysteem voor elke natie die de wetten van het Koninkrijk toepast. Het toont ons Gods manier om gerechtigheid te verkrijgen, niet slechts voor enkelen, niet slechts voor een deel van de tijd, maar in elk geschil dat ooit voor een rechtbank wordt gebracht.

Verbazingwekkende bewering? Ongelooflijk? Laten we eens kijken hoe het werkt.

De basisbetekenis van godslastering

Ons Engelse woord *profane* komt van het Latijnse *pro*, "voor", en *fanum*, "tempel". Het betekent iets doen "voor (buiten) de tempel". Dat wil zeggen, het duidt op een woord of daad gedaan buiten Gods karakter zoals dat door de tempel wordt weergegeven. De meeste vervloekingen worden gedaan buiten Gods karakter en geest om en zijn daarom profaan. Maar sommige vervloekingen worden gedaan volgens de geest van God.

Wij zien dit in Genesis 3, waar God in vers 14 de slang vervloekte en in vers 17 ook de grond. We zien dit in [Deut. 28:15](#) met betrekking tot de

"vervloekingen" van de wet op de ongehoorzamen. We zien ook de vloek van Noach over Kanaän in [Genesis 9:25-27](#).

Het derde gebod verbiedt het aanroepen van Gods naam voor een oneerlijk of onwettig doel dat in strijd is met of vijandig staat tegenover God en Zijn wil. Wij zijn geschapen naar het beeld van God, en als zodanig hebben onze woorden een basisniveau van gezag dat wij vaak niet begrijpen of zelfs maar geloven.

Het is mijn persoonlijke opvatting dat dergelijke goddeloze vloeken in feite boze geesten scheppen, bekrachtigd volgens het gewicht van de geestelijke intentie. Als deze niet worden gebroken en tenietgedaan, blijven ze de wereld oneindig beïnvloeden, van persoon tot persoon en van generatie tot generatie. Omdat weinig mensen deze dingen goed genoeg begrijpen om ze aan te pakken, is het probleem door de eeuwen heen steeds groter geworden.

Eed in een rechtbank

Alle eden in een bijbelse rechtszaal roepen de naam van God in als getuige van de waarheid van een getuigenis. Dit betekent dat alle getuigenissen in Gods rechtszaal de waarheid, de hele waarheid en niets dan de waarheid moeten zijn "zo help me God". Omgekeerd kan iemand die een misleidende, onvolledige of valse getuigenis aflegt, worden vervolgd wegens godslastering omdat hij in wezen zegt: "God getuigt van mijn leugen".

[Hebreeën 6:16](#) zegt: "*Een eed die als bevestiging wordt gegeven, maakt een einde aan elk geschil.*" Wat betekent dit? Het betekent dat in elk geschil of controverse tussen twee partijen, waar zij het niet eens kunnen worden, zij naar de rechtbank kunnen gaan en een eed kunnen afleggen dat de gegeven getuigenis de absolute waarheid is. Dit beëindigt het geschil.

Bijvoorbeeld in [Numeri 5:11-31](#) zien we dat als een man "jaloers" is omdat hij ervan overtuigd is dat zijn vrouw een verhouding heeft gehad met een andere man - maar hij heeft geen echt bewijs - hij haar voor de Goddelijke rechtbank mag brengen. Hij moest haar naar de priester

brennen, en als zij volhardde in haar bewering van onschuld, moest zij in de naam van God een eed zweren dat zij onschuldig was ([Num. 5:19](#)).

Met andere woorden, hij kan haar voor de Goddelijke rechtbank brengen en zijn beschuldiging (verdenking) uiteenzetten. Zij ontkent zijn beschuldigingen. De priester legt dan een eed af waarin zij haar onschuld zweert door de naam van God aan te roepen. Door dit te doen, maakt de eed een einde aan het geschil, omdat het in de handen van God zelf wordt gelegd.

In feite zorgde dit voor een gemakkelijke publieke toegang tot het Hooggerechtshof zonder kosten. De man moest het aan God overlaten, zodat God haar schuld of onschuld kon bewijzen. In dit geval zegt [Num. 5:27](#) dat als zij werkelijk schuldig zou zijn, God de vrouw onvruchtbaar zou maken.

Deze wet werd zeer verkeerd begrepen en toegepast tijdens de Middeleeuwen in hun praktijk van "Trial by Ordeal".

*"In middeleeuws Europa werd de beproeving door middel van een gevecht, net als de rechtszaak, beschouwd als een *judicium Dei*: een procedure gebaseerd op de vooronderstelling dat God de onschuldigen zou helpen door een wonder voor hen te verrichten."*

(http://en.wikipedia.org/wiki/Trial_by_ordeal)

Ze zouden bijvoorbeeld een steen aan de vrouw binden en haar in de rivier gooien, in de overtuiging dat als ze onschuldig was, God haar zou laten drijven en haar zo zou redden. In andere gevallen zouden ze mensen op de brandstapel zetten, in de overtuiging dat als de beschuldigten onschuldig waren, God zou ingrijpen en hen zou redden.

De middeleeuwse Trial by Orde veronderstelde schuld tenzij God ingreep, terwijl in de bijbelse rechtspraak de verdachten onschuldig werden verondersteld tenzij God ingreep.

Het punt is dat een eed in de bijbelse rechtbank het geschil beëindigde. De jaloeerse echtgenoot moest het aan God overlaten en zich onthouden van verdere beschuldigingen tegen zijn vrouw. En als zij inderdaad Gods

naam ijdel had gebruikt, zou God haar dienovereenkomstig veroordelen, niet met de doodstraf, zoals sommigen hebben aangenomen, maar door haar onvruchtbaar te maken.

Altijd gerechtigheid krijgen

De beperkingen van het recht zijn overduidelijk in elke aardse rechtbank. Geen enkel land heeft ooit een systeem bedacht waarbij in alle gevallen recht wordt gedaan. Hoe goed het systeem ook is, er worden altijd onschuldigen veroordeeld en schuldigen onschuldig bevonden.

Hoewel het waar is dat goede rechters en goede wetten de hoeveelheid onrechtvaardigheid in een rechtszaal zullen verminderen, is er het grotere probleem van het bewijs en de betrouwbaarheid van degenen die getuigen, samen met het gebrek aan bewijs veroorzaakt door degenen die weigeren te getuigen. De Bijbel biedt een manier om al deze problemen te omzeilen en in elke zaak onder de mensen rechtvaardigheid in te stellen. Het basisprincipe dat ten grondslag ligt aan volledige gerechtigheid is het volgende:

Wanneer ware gerechtigheid niet mogelijk is in een aardse rechtbank, of wanneer de gerechtigheid wordt vervalst door kwade opzet of door gebrek aan bewijs, heeft de mens het recht een beroep te doen op de hemelse rechtbank.

Met andere woorden, de aardse rechtbanken zijn niet de hoogste rechtbanken van het land. Maar wanneer naties God verwerpen, ontkennen zij dat zo'n hemelse rechtbank bestaat en beginnen zij alle getuigenissen in hun eigen aardse rechtbanken te ondermijnen. Hoe kan een aardse rechtbank een eed eisen met een Bijbel en de woorden "zo help mij God", als de regering Gods soevereiniteit over de natie niet erkent?

Toch zijn eden zo lang behandeld als louter beloften, dat de meeste mensen het verschil niet meer begrijpen. Een eed erkent het bestaan van God en koppelt de waarheid van iemands verbale getuigenis aan het karakter van licht en waarheid dat gevonden wordt in de God die

wordt aangeroepen. Liegen onder ede betekent dus dat die leugen wordt toegeschreven aan de God waarop de getuigende persoon zich beroept.

Het rechtssysteem, dat een regeringsfunctie heeft, erkent God als soeverein volgens het Eerste Gebod. De ernst van meined is dus niet alleen gebaseerd op het effect ervan op de mensen op aarde, maar op de ontheiliging van Gods naam. Daarom is alle meined een zonde tegen zowel God als de mensen.

Alle gerechtelijke getuigenissen worden onder ede afgelegd, zoals het Derde Gebod aangeeft. Hoewel dit mensen voorzichtiger maakt om een waarheidsgetrouwe getuigenis af te leggen, is de waarheid nooit verzekerd. Er zullen altijd mensen zijn die niet echt geloven dat er een God is die er echt om geeft of een getuigenis onder ede waar is of niet. Er zullen altijd mensen zijn die denken dat God niet bestaat, en anderen die geloven dat God zich niet bemoeit met de alledaagse zaken van de mensen op aarde.

Als zulke mensen niet de waarheid vertellen, is het de taak van de aardse rechters om dit te onderscheiden. Maar ook rechters zijn beperkt in hun vermogen om waarheid van leugen te onderscheiden. Zij kunnen alleen rechtspreken op basis van de bewijzen en getuigenissen waarover zij beschikken. Het recht dat zij uitspreken kan dus onrechtvaardig zijn, ongeacht hun eigen integriteit en bekwaamheid. Daarom moet de rechter zijn eigen beperkingen erkennen door aan het eind van elke rechtszaak een beroep te doen op God voor gerechtigheid. De rechter moet bidden en alle getuigenissen in de handen van God geven voor beoordeling en eindoordeel.

Dus zelfs als de aardse rechter een fout maakt, of als het recht is beknot door valse getuigenissen of gebrek aan bewijs, is het ergste dat kan gebeuren dat het recht wordt *uitgesteld*. Het recht wacht op goddelijke actie, maar het recht zal geschieden. Dit kan plaatsvinden tijdens het leven van de schuldige, of het kan gebeuren bij de Grote Witte Troon. Maar gerechtigheid zal geschieden voordat de zaak volledig is afgesloten.

Dit vereist geloof in God. Zij die dat geloof niet hebben, zijn degenen die ontevreden zullen zijn over Gods rechtssysteem. Zij denken dat "God hen helpt die zichzelf helpen". Zij zijn degenen die denken dat God niet in staat of niet bereid is recht te doen, en daarom zullen zij vaak proberen het recht in eigen hand te nemen. Zij denken dat God op aarde niets kan doen behalve door de hand van de mens, en daarom nemen zij de rol van de hand van God op zich.

Toegang tot het Hooggerechtshof vandaag

Een grote vraag die opkomt is hoe te leven in een seculiere natie of een natie die in haar rechtssysteem de bijbelse wet niet in acht neemt. Wat als iemand vandaag ten onrechte wordt veroordeeld? Wat als iemand geen recht kan krijgen vanwege onvoldoende bewijs? Wat als de rechter is misleid of gedwongen tot een onrechtvaardig vonnis? Wat kan iemand in de wereld van vandaag doen om gerechtigheid te krijgen?

In feite zijn de meeste zaken te "klein" om een rechtbank te bereiken. Mensen worden in het dagelijks leven voortdurend ten onrechte belast. Diefstal vindt voortdurend plaats zonder dat er recht wordt gedaan. De meesten van ons slikken gewoon de kosten en passen hun vriendenlijst aan.

Geen zaak is te klein om aan Gods belangstelling te ontsnappen. Ieder mens heeft toegang tot het Hooggerechtshof van God, want [Hebreeën 4:16](#) zegt,

¹⁶ Laat ons daarom met vertrouwen naderen tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om te helpen in tijd van nood.

Met andere woorden, we hebben allemaal toegang tot de troon van God om genade te ontvangen. Genade is een juridische term. In een geschil moet een rechter de een genade geven en de ander veroordelen. Dit betekent simpelweg dat de rechter in het voordeel van de één en tegen de ander oordeelt. Genade betekent "gunst", of een gunstige uitspraak in het geschil. Vandaar, [Hebreeën 4:16](#) ons dat we

het recht hebben om de troon der genade te betreden als we een gunstige uitspraak van God zoeken.

Toch is dit niet het hele verhaal. We moeten voorzichtig zijn. Ten eerste moeten we er absoluut zeker van zijn dat we in het gelijk staan, want voor het Hooggerechtshof van de hemel staan we automatisch onder ede bij alles wat we zeggen en doen. In veel gevallen is er een fout aan beide kanten. De hoofdschuldige aan het onrecht zal altijd worden veroordeeld in Gods hof, maar God zal ook beide partijen in het geschil beoordelen.

Met andere woorden, als ik beroofd ben en geen genoegdoening krijg in een aardse rechtbank, kan ik in beroep gaan bij het Hooggerechtshof. Maar God zal ook naar mijn eigen leven kijken en zien waar ik anderen heb bestolen en daarmee ben weggekomen. In wezen, als ik tegen een ander getuig omdat hij mij beroofd heeft, zal God mij gelijk behandelen volgens dezelfde maatstaf.

Vele jaren geleden leerde ik over het bestaan van het Hooggerechtshof, maar pas toen ik mijn eerste beroep deed, kwam ik tot het inzicht dat God eerst over mij oordeelde en pas later over degenen die mij door hun valse getuigenis schade hadden berokkend. Toen begreep ik de woorden van Jezus in [Mattheüs 7:1-3](#),

¹ Oordeel niet, opdat u niet geoordeeld wordt. ² Want zoals u oordeelt, zult u geoordeeld worden; en met uw maatstaf zal u worden gemeten. ³ En waarom kijkt u naar de splinter in het oog van uw naaste, maar let u niet op de balk in uw eigen oog?

Er is een voordeel en een schijnbaar nadeel aan het beroep op de goddelijke wet in het Hooggerechtshof. Het voordeel is dat er altijd recht wordt gedaan. Het nadeel is dat ware gerechtigheid ook in mijn eigen geval zal worden gedaan. We zullen genade krijgen voor zover we in staat zijn genade te geven. [Matt. 5:7](#) zegt,

⁷ Zalig zijn de barmhartigen, want zij zullen barmhartigheid ontvangen.

Omdat we allemaal genade nodig hebben, staat de toegang tot het Hooggerechtshof dan echt alleen open voor heiligen? Nee. God opent

de deur naar het Hooggerechtshof niet alleen om een leeuw voor de deur te zetten die zondaars opeet die proberen recht te krijgen.

Het antwoord is hetzelfde als in elke andere situatie. Laat u leiden door de Geest. God kan zeggen, "Laat het gaan," of Hij kan u vertellen om door te gaan naar de Hoge Raad. Hoe dan ook, u zult gerechtigheid leren. U zult merken dat het aanspannen van een zaak tegen iemand die tegen u gezondigd heeft, het middel kan zijn waarmee God de vinger op enkele van uw eigen fouten legt. Gods oordeel zal u uiteindelijk ten goede komen, ook al leidt het u naar een tijdelijke periode van oordeel.

Het is belangrijk de gezindheid van Christus te verkrijgen, boven het eigen persoonlijke belang uit te stijgen en te kijken naar het grote geheel dat ook gerechtigheid inhoudt voor degene waarvan je gelooft dat hij je onrecht heeft aangedaan. Wij weten niet hoe God werkt met de andere partij, omdat wij ons te eng richten op onze eigen belangen. We moeten beseffen dat God niet alleen geïnteresseerd is in gerechtigheid, maar ook in de redding van alle mensen - niet alleen de goeden.

Met andere woorden, als wij alle mensen zien door de ogen van Christus, zullen wij het oordeel brengen, niet om te vernietigen, maar om te corrigeren en goed te doen. Het ware oordeel is niet louter vernietiging, maar is bedoeld om alle zondaars uiteindelijk te corrigeren. Het kan de doodstraf opleggen als straf op korte termijn, maar zelfs het strengste oordeel van de wet is bedoeld om elke knie te doen buigen en elke tong Hem als Heer te doen belijden - niet door dreiging maar door de kracht van de liefde.

Als wij een dergelijk perspectief hebben, dan wordt dit een factor in onze beslissing om een zaak aan te vechten bij het Hooggerechtshof. Onze motivatie is dan niet langer gebaseerd op het onrecht, het verlies of de schade die anderen ons hebben aangedaan, maar op de liefde van God die de harten van alle mensen wil terugvoeren naar het hart van de Vader.

Het komt er dus op neer dat liefde voorrang heeft op rechtvaardigheid als het gaat om het zoeken naar persoonlijke rechtvaardigheid.

Natuurlijk is het liefde om gerechtigheid te zoeken voor alle *anderen* die onderdrukt worden. Jezus probeerde voortdurend de rechten van de onderdrukten te verdedigen. Maar Hij verdedigde Zichzelf niet wanneer Hij beschuldigd werd van godslastering.

Het komt erop neer dat we bij het zoeken naar toegang tot het Hooggerechtshof van de hemel niet te snel moeten overgaan tot dergelijke rechtszaken. We moeten dat Hof zorgvuldig en spaarzaam gebruiken en alleen dan door het directe woord van de Heer. Alleen op die manier kunnen we er zeker van zijn dat als de wet ons oordeelt (om ons eigen hart te reinigen), we er door de Heilige Geest doorheen geleid zullen worden zonder verpletterd te worden.

Weet dat de troon der genade een vurige troon is ([Daniël 7:9](#)). Gods rechtszaal binnengaan is een vurige beproeving waarbij de "vurige wet" betrokken is ([Deut. 33:2](#)). God ontzegt ons niet de toegang tot Zijn troon, maar als we die betreden zal de zonde branden, en het vuur zal ons reinigen. Zij die niet bereid zijn zich door dit vuur te laten reinigen, moeten hun toegang tot de troon der genade beperken. Oproepen tot genade zijn altijd veilig. Oproepen die verder gaan dan genade moeten alleen gedaan worden in overleg met uw Voorspraak, de Heilige Geest.

Openbare verklaring om te getuigen

Volgens bijbels recht en in elke zaak heeft de rechter het recht om een beroep te doen op het publiek voor bewijsmateriaal. In feite is het meer dan een beroep of verzoek. [Leviticus 5:1](#) noemt het "een publieke uitspraak".

¹ Als nu iemand zondigt, nadat hij een openbare opdracht [eed] heeft gehoord om te getuigen, wanneer hij getuige is, of hij het gezien of anderszins geweten heeft, als hij het niet vertelt [wat hij gezien of gehoord heeft], dan zal hij zijn schuld dragen.

Een openbare plechtigheid is een gerechtelijke handeling waarbij het publiek wordt beëdigd als collectieve getuige in een zaak. Het betekent dat zij de hele waarheid moeten verklaren als iemand iets weet dat relevant is voor die zaak. De rechtbank hoeft niet te weten of er mensen

zijn die iets relevants weten. Als een getuige weigert naar voren te komen en te getuigen, dan zal God hem aansprakelijk stellen alsof hij voor de rechtbank heeft gelogen.

Daarom zou de wet over valse getuigen in [Deut. 19:19](#) van toepassing zijn: "*dan zult gij met hem doen wat hij met zijn broeder had willen doen*", dat wil zeggen met het slachtoffer. Met andere woorden, als iemand bewijsmateriaal verzwijgt, kan hij een straf krijgen die gelijk is aan de straf voor de onschuldige of aan de straf voor de schuldige, als er voldoende getuigenissen waren geweest om hem te veroordelen.

In [Lucas 19:37-40](#) deed zich een andere situatie voor, die verband houdt met deze wet van openbare veroordeling tot getuigenis:

³⁷ En toen Hij nu de afdaling van de Olijfberg naderde, begon de gehele schare der discipelen met luide stem God te loven om alle wonderen die zij gezien hadden,³⁸ zeggende: "Gezegend is de Koning die komt in de naam des Heren; vrede in de hemel en heerlijkheid in den hoge!" ³⁹ En sommigen van de Farizeeën in de schare zeiden tot Hem: "Meester, berisp Uw discipelen." ⁴⁰ En Hij antwoordde en zei: "Ik zeg u, als deze zwijgen, zullen de stenen schreeuwen!"

Waarom zouden de stenen roepen? Het lijkt erop dat God een stille, maar zeer reële, openbare uitroep had verordend om te getuigen van wat het volk had gezien en gehoord. De menigte barstte in lof uit "*om alle wonderen die zij hadden gezien.*" En als zij niet op deze manier hadden getuigd, zouden de stenen zelf gedwongen zijn geweest om te roepen en te getuigen van wat zij hadden gezien. Waarom? Omdat God een publieke opdracht had gegeven om te getuigen dat Hij Koning is.

Uiteindelijk zal deze wet van openbare verkondiging worden toegepast ten tijde van de Grote Witte Troon, wanneer allen worden opgeroepen voor de Troon te verschijnen en te getuigen wat zij als waarheid weten. Bij de Grote Witte Troon zullen allen worden opgeroepen om voor de hemelse rechtbank te getuigen. [Leviticus 19:32](#) zegt,

³² Gij zult opstaan voor de grijsaards, en de bejaarden eren, en gij zult uw God vereren; Ik ben de Heer.

Wanneer God zit om de aarde te oordelen in [Daniël 7:9](#), ziet de profeet hem als een oude man met grijs of wit haar, zoals over de Oude van dagen geschreven staat: "*het haar van zijn hoofd was als zuivere wol.*"

Wanneer Hij de hele mensheid oproept om voor Zijn troon te staan en te getuigen, zullen allen uit de dood opstaan en spreken wat zij weten. We zien dus dat deze wet in [Leviticus 19:32](#) vereist dat alle mensen uit de dood opstaan in aanwezigheid van de Oude van dagen. De wet van de openbare verkondiging zal van hen eisen dat zij bijeenkomen bij de Grote Witte Troon om de waarheid, de hele waarheid en niets dan de waarheid te verkondigen.

In die tijd vertelt Paulus ons in [Fil. 2:10, 11](#),

¹⁰ dat voor de naam van Jezus elke knie zich zou buigen, van hen die in de hemel en op de aarde en onder de aarde zijn,¹¹ en dat elke tong zou belijden dat Jezus Christus Heer is, tot eer van God de Vader.

Daarom voorspelt de wet van openbare vermaning in [Leviticus 5:1](#) die grote dag waarop alle leugens zullen worden weggevaagd, elk hart zal worden blootgelegd, elk verborgen motief zal worden blootgelegd en de waarheid zal worden geopenbaard tot eer van God de Vader.

Toen Jezus geadopteerd werd

Door deze wet van openbare veroordeling vermaande de hogepriester Jezus om te getuigen tijdens Zijn proces, toen Hij zweeg. [Matt. 26:63](#) zegt,

⁵⁹ De overpriesters en de gehele Raad nu bleven trachten een valse getuigenis tegen Jezus te verkrijgen, opdat zij Hem ter dood zouden kunnen brengen;⁶⁰ en zij vonden er geen, hoewel vele valse getuigen naar voren kwamen⁰¹. ⁶³ Maar Jezus zweeg. En de hogepriester stond op en zei tegen Hem: "Ik bezweer U bij de levende God, dat U ons zegt of U de Christus bent, de zoon van God."

Jezus zweeg totdat de hogepriester deze wet inriep. Toen sprak Hij de waarheid, de hele waarheid, en niets dan de waarheid:

64 Jezus zei tegen hem: "Je hebt het zelf gezegd; toch zeg ik je: hierna zul je de Mensenzoon zien zitten aan de rechterhand van de macht en komen op de wolken van de hemel."

De hogepriester vatte dit op als godslastering, en in plaats van het geschil te beëindigen, leidde dit tot Zijn veroordeling. Volgens de bijbelse wet had Jezus moeten worden overgeleverd aan God, waar Hij rechtstreeks door de hemel zou worden beoordeeld als Hij schuldig was. Maar in plaats daarvan nam de ongelovige hogepriester het op zich om Zijn getuigenis als godslastering te bestempelen. Vers 65 zegt,

65 Toen scheurde de hogepriester zijn gewaden en zei: "Hij heeft gelasterd! Wat hebben wij nog aan getuigen nodig? Ziet, gij hebt nu de godslastering gehoord;⁶⁶ wat denkt gij?" Zij antwoordden en zeiden: "Hij verdient de dood."

De hogepriester had moeten weten dat Jezus' getuigenis onder ede een einde zou maken aan alle geschillen en dat zijn schuld of onschuld zou worden bepaald door de God van de hemel. Het was immers de naam van God die werd aangeroepen. Jezus' getuigenis was alleen godslasterlijk als het niet waar was, maar de priesters hadden de zaak al onderling beslist. Het proces was slechts een show om zichzelf rechtvaardig te laten lijken.

Toch is dit een goed voorbeeld waar Jezus, het onbesmette Lam van God, de wet perfect volgde. Hij was gezworen de hele waarheid te spreken, en dat deed Hij, omdat de wet dat eiste. Er waren geen geloofwaardige getuigen om Zijn getuigenis te ondermijnen, dus was er geen reden dat Hij op beschuldiging van godslastering ter dood had moeten worden gebracht.

Als de priesters werkelijk hadden geloofd dat God Hem zou oordelen wegens godslastering, dan hadden zij Hem moeten vrijlaten en God moeten toestaan een oordeel te vellen. De ironie is dat deze priesters niet echt geloofden dat God op die manier ingreep - of als ze het wel geloofden, dachten ze dat God in Jezus' voordeel zou kunnen beslissen. Daarom besloten zij Gods oordeel te verhinderen en het doodvonnis uit te voeren.

Conclusie

Het Derde Gebod is volledig afhankelijk van het Eerste Gebod, dat de soevereiniteit van God over het volk erkent. Maar het Derde Gebod geeft het Eerste een meer praktische toepassing. Men zou kunnen zeggen dat het Derde Gebod de hypocrisie onthult in de harten van hen die slechts lippendienst bewijzen aan het Eerste Gebod.

Wij die werkelijk geloven in de soevereiniteit van God begrijpen dat God zich bezighoudt met het dagelijks leven op aarde. Hij treedt op als de hoogste rechter wanneer er onvoldoende bewijs is om iemand te veroordelen in een rechtbank op aarde.

In feite verzekert het Derde Gebod iedereen in het Koninkrijk van God dat gerechtigheid altijd kan worden verkregen in Gods rechtbank. Als geen recht kan worden verkregen in een aardse rechtbank, kan men een beroep doen op een hogere rechtbank, waar alle dingen bekend zijn en beoordeeld worden met het perfecte evenwicht van rechtvaardigheid en barmhartigheid.

Hoofdstuk 4

Het Vierde Gebod

Het Vierde Gebod biedt de structuur voor alle profetie. Het is de basis van de hele Hebreeuwse kalender, waardoor het hele plan van God is georganiseerd. Het is de sleutel tot profetische tijdcycli en organiseert de manier waarop profetie wordt vervuld.

De Sabbat Wet Verbiedt Absolute Slavernij

De geschiedenis van de aarde is de geschiedenis van de slavernij. Slaven van mensen zijn allemaal slachtoffers van onrecht. Maar slaven van God zijn werkelijk vrij.

De sabbatwetten vormen de basiswetten tegen onvrijwillige slavernij. Onder de volkeren moesten slaven elke dag werken, zonder rustdag. De sabbatwetten geven alle burgers van het Koninkrijk elke zevende dag een rustdag, en geven zelfs het land elk zevende jaar een jaar lang rust. Bovendien kwam er na zeven sabbatsjaren een Jubeljaar, waarin alle schulden werden kwijtgescholden, zodat eeuwigdurende slavernij door schulden nooit getolereerd zou worden in het Koninkrijk van God.

De enige slavernij die was toegestaan was bij gerechtelijk besluit wegens onbetaalde schuld, ontstaan door het onvermogen om de zonde te vergoeden of door een of andere financiële ramp. Maar zelfs dan was slavernij strikt gereguleerd, en slaven mochten niet worden misbruikt. Aan alle slavernij kwam een einde toen de bazuin van het Jubeljaar klonk.

Het doel van de sabbatdag

[Deuteronomium 5:12-14](#) zegt,

⁵ Neem de sabbatdag in acht om hem heilig te houden, zoals de Heer, uw God, u geboden heeft. ¹³ Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen,¹⁴ maar de zevende dag is een sabbat van de Here, uw God; daarop zult gij geen werk doen, gij of uw zoon of uw dochter of uw mannelijke knecht of uw vrouwelijke knecht of uw os of uw ezel of een van uw runderen of uw vreemdeling die bij u verblijft, opdat uw mannelijke knecht en uw vrouwelijke knecht evenals gij rusten.

Deze wet werd voor het eerst vermeld in [Exodus 20:8-10](#) zonder wezenlijke verandering. Het doel van de sabbat verandert echter tussen de eerste wet en de tweede in [Deut. 5:15](#). Vergelijk deze twee verzen:

[Exodus 20:11](#)

"Want in zes dagen heeft de Heer de hemel en de aarde gemaakt, de zee en alles wat daarin is, en op de zevende dag rustte hij; daarom heeft de Heer de sabbatdag gezegend en heilig gemaakt."

[Deut. 5:15](#)

"En gij zult gedenken, dat gij een slaaf waart in het land Egypte, en de Here, uw God, heeft u daar met een machtige hand en met een uitgestrekte arm uitgehaald; daarom heeft de Here, uw God, u geboden de sabbatdag in acht te nemen."

Dus in de eerste wet, gegeven kort nadat Israël Egypte verliet, moesten zij de sabbat houden als herinnering aan Gods rust in [Genesis 2:3](#), waarin staat,

³ Toen zegende God de zevende dag en heiligde die, omdat Hij daarin rustte van al zijn werk dat God geschapen en gemaakt had.

Feestdagen herdenken allemaal een gebeurtenis uit het verleden. Hun doel was om die specifieke gebeurtenis te herdenken. In de wet van Exodus werd de sabbatdag gegeven om Gods rust te gedenken nadat hij zes dagen gewerkt had om alles te scheppen. Maar in Deuteronomium, veertig jaar later, zien we dat het doel van het houden

van de sabbatdag was verschoven van Gods rust naar Israëls bevrijding uit Egypte.

Wat was er in de tussentijd gebeurd om deze verschuiving te veroorzaken? Het was het feit dat Israël nog niet klaar was om Gods rust binnen te gaan, dus werd de tijd verlengd en opgedeeld in drie opeenvolgende fasen.

Gods rust is het Jubeljaar

Eén aanwijzing wordt gevonden in [Hebreeën 3:17-19](#),

¹⁷ En op wie was Hij veertig jaar lang boos? Was het niet op hen die zondigden, wier lichamen vielen in de woestijn? ¹⁸ En aan wie heeft Hij gezworen dat zij Zijn rust niet zouden binnengaan, maar aan hen die ongehoorzaam waren? ¹⁹ En zo zien wij dat zij [Gods rust] niet konden binnengaan wegens ongelof.

Dit is een verwijzing naar Israëls weigering om het Beloofde Land binnen te gaan in Numeri 13 en 14, toen de verspieders hun verslag uitbrachten. Vanwege hun ongelof (gebrek aan geloof) zwoer God dat zij in de woestijn zouden sterven. Na vele jaren als slaven in Egypte te hebben gewerkt, zouden zij Gods rust in het Beloofde Land niet mogen binnengaan.

Met andere woorden, zij zouden niet mogen deelnemen aan Gods rust (sabbat), zoals gegeven in [Exodus 20:11](#). Zij kregen een tijdelijke, alternatieve sabbatsrust, want we lezen in [Hebr. 4:9](#) en [10](#),

⁹ Er blijft dus een sabbatrust voor het volk van God. ¹⁰ Want wie zijn rust is binnengegaan, heeft zelf ook gerust van zijn werken, zoals God van de zijne.

Is er meer dan één sabbat? Ja, natuurlijk. Eerst was er een sabbatdag, een sabbatjaar, en een jubeljaar, die profeteerden van drie niveaus of graden van binnengaan in Gods rust. Deze kunnen worden vergeleken met de drie belangrijkste feestdagen, Pesach, Pinksteren en Loofhutten.

Deze drie feesten kunnen persoonlijk worden toegepast als maatstaf voor onze eigen geestelijke rijpheid, of ze kunnen worden toegepast in een meer langdurige historische en profetische context. Bij toepassing op het persoonlijke vlak spreken zij over onze rechtvaardiging, heiliging en verheerlijking, de drie hoofdfasen van de verlossing. Wanneer ze historisch worden toegepast, zien we een Pesach-tijdperk van Mozes tot Christus, gevolgd door een Pinkstertijdperk, gevolgd door een Loofhuttentijdperk (gewoonlijk het Millennium of het Koninkrijkstijdperk genoemd).

Elk feest herdacht een andere gebeurtenis in Israëls geschiedenis die een model of patroon was voor profetie op lange termijn. Pesach herdacht Israëls verlossing uit de slavernij in Egypte. Pinksteren herdacht Gods stem die op de berg werd gehoord toen Hij de Tien Geboden gaf. Loofhutten zou de tijd zijn geweest van Israëls intocht in Kanaän en de verovering van het land door de kracht van de Geest, als het volk het geloof had gehad om het op dat moment te vervullen.

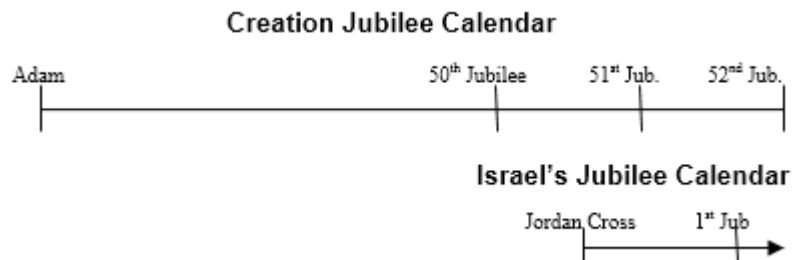
Maar in deze specifieke context was Jozua niet in staat Israël naar Gods rust te leiden, vanwege hun gebrek aan geloof en hun weigering het land binnen te gaan op de vastgestelde tijd. Ze waren er gewoon niet klaar voor, en daarom verlengde God de tijd met duizenden jaren door elke fase op te delen en er drie tijdperken van te maken.

De alternatieve Jubelkalender van Israël

Als Israël op aandringen van Kaleb en Jozua het land was binnengetrokken, zouden zij dat hebben gedaan op het 50e Jubeljaar vanaf Adam - of meer specifiek, 50 Jubeljaren vanaf Gods rust nadat Hij het scheppingswerk had voltooid. (Zie voor bewijs hiervan [Geheimen van de Tijd, hoofdstuk 2](#).) Dit was een Jubeljaar, het jaar 2450 (50 x 49 jaar = 2450). Hun historische intocht in Kanaän zou samengevallen zijn met Gods rust volgens de Jubelkalender van de schepping.

Dit was hun aangewezen tijd om alles te herwinnen wat Adam had verloren. Dit was hun tijd om Gods rust (Jubeljaar) binnen te gaan. Het ontbrak hun echter aan geloof, zodat zij niet in staat waren Gods rust

binnen te gaan en het probleem dat met Adam begon, te overwinnen. In plaats daarvan bleven zij nog 38 jaar in de woestijn ([Deut. 2:14](#)) en gingen Kanaän binnen, niet met Loofhutten, maar met Pesach ([Jozua 5:10](#)).

Met andere woorden, zij betraden het Beloofde Land 38 jaar na het 50th Jubeljaar van Adam. Dit was zelfs niet op een zevende jaar Sabbat. Toen dus hun Koninkrijkskalender begon, waarin zij rustjaren en Jubeljaren begonnen te tellen vanaf hun oversteek door de Jordaan, viel hun referentiepunt niet samen met het begin van een Jubeljaarcyclus op de Jubelkalender van de Schepping.

Het niet synchroon lopen met het sabbat-jubel kalendersysteem betekende dat zij de doelen van God niet zouden kunnen vervullen totdat God zou ingrijpen en correctie zou brengen. Met andere woorden, het hart van het volk was niet in overeenstemming met de geest en de wil van God, en dit werd weerspiegeld in hun kalender.

De landrust begon bij de Jordaanovergang

Terwijl Israël in de woestijn verbleef, was rust op het land niet nodig, omdat de Israëlieten het land niet bewerkten terwijl zij in de woestijn rondzwierven. Daarom had het land geen rust nodig. Maar God had Israël door Mozes verteld dat wanneer zij uit de woestijn kwamen en het Beloofde Land binnengingen, zij vanaf dat referentiepunt hun rustjaren en Jubeljaren moesten gaan tellen. Leviticus 25 zegt,

² Spreek tot de zonen van Israël en zeg tot hen: "Wanneer jullie in het land komen dat ik jullie zal geven, dan zal het land een sabbat hebben voor de Heer. ³ Zes jaar zult gij uw veld zaaien, en zes jaar zult gij zijn oogst verzamelen, ⁴ maar gedurende het zevende jaar zal het land een sabbatrust hebben, een sabbat voor de Here... ⁸ Ook zult gij zeven

sabbatten der jaren aftellen, zodat gij de tijd van de zeven sabbatten der jaren hebt, namelijk negenenveertig jaar.

Wij zien dus dat Israëls Jubelkalender moest beginnen toen zij het Beloofde Land binnenkwamen en begonnen te zaaien en te oogsten in het land. Elk zevende jaar was een landrust-sabbat, en aan het eind van 49 jaar moesten zij op de bazuin van het Jubeljaar blazen, waardoor het 50th jaar werd geheiligd als het Jubeljaar.

Hun referentiepunt maakte een verschil. Als zij op de vastgestelde tijd in Numeri 14 het land waren ingegaan, zou hun Jubelkalender overeen zijn gekomen met de algemene Jubelkalender van de schepping, want zij zouden zijn begonnen met het tellen van rustjaren en Jubeljaren vanaf het 50th Jubeljaar van Adam. Met andere woorden, Israëls eerste Jubeljaar in het land zou samengevallen zijn met het 51st Jubeljaar sinds de schepping.

Maar door 38 jaar te laat het land binnen te gaan, werd hun Jubelkalender een alternatieve Jubelkalender die niet in overeenstemming was met Gods kalender en doel. Deze 38-jarige scheefstand was een teken dat het voor het volk onmogelijk was om Gods rust binnen te gaan totdat de historische gebeurtenissen hen opnieuw in overeenstemming zouden brengen met Gods kalender.

Dus na 14 Jubeljaren in het land werd het Huis Israël gedeporteerd naar Assyrië en hun hoofdstad, Samaria, werd verwoest in 721 v. Chr. Het Huis Juda bleef die kalender gebruiken totdat zij meer dan een eeuw later naar Babylon werden gedeporteerd.

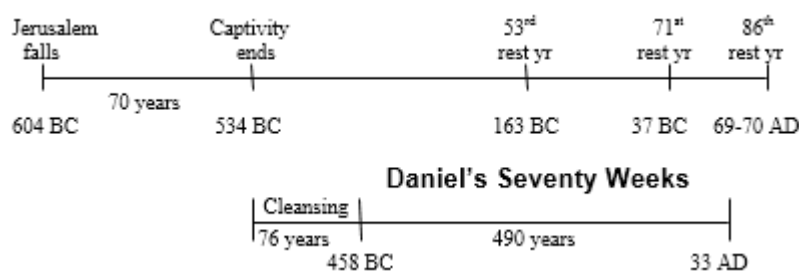

Juda verbleef 70 jaar buiten het land (604-534 v. Chr.) en keerde toen terug onder het decreet van de Perzische koning Cyrus.

Hun kalender werd toen nieuw leven ingeblazen, toen zij eenmaal terug waren op het land van hun voorvaderen. Wij weten dat het begon in 534 v.C., omdat de geschiedenis melding maakt van sabbatsjaren in

163-162 v.C., daarna in 37-36 v.C., en tenslotte van 69-70 n.C. tijdens het Romeinse beleg van Jeruzalem.

Uit deze data blijkt dat de Judeeërs 534 v. Chr. als referentiepunt gebruikten, het begin van hun kalender. Omdat hun kalender vanaf dat moment sabbatsjaren omvatte, is het niet mogelijk dat mijn berekening een jaar of misschien twee of drie jaar afwijkt. Elke fout moet een volle zeven jaar zijn. De enige alternatieve data voor het begin van de kalender van Judea na de gevangenschap zijn dus 541 v. Chr. - wat veel te vroeg is - of 527 v. Chr. - wat veel te laat is.

De 76-jarige reinigingscyclus

De Judeeërs konden niet weten dat God een reinigingscyclus van 76 jaar zou eisen na hun terugkeer uit Babylon. Ook om deze reden leerden sommige profetiedocenten nog maar een eeuw geleden dat Daniëls Zeventig Weken begonnen met het Edict van Cyrus. Maar om dit te kunnen doen, moesten zij een "creatieve geschiedenis" bedrijven om Cyrus Babylon veel later te laten veroveren dan in werkelijkheid gebeurde. Zij baseerden hun bewering op het idee dat Cyrus de koning was vermeld onder vele namen, dus toen de Perzische koningslijst meerdere koningen toonde, waren dat eigenlijk gewoon verschillende namen voor Cyrus.

Deze opvatting werd ontkracht in de jaren 1930 toen archeologen Persepolis, de hoofdstad van Perzië, opgroeven en afzonderlijke graven en paleizen vonden van al die koningen. Cyrus bevrijdde het volk dus niet in 458 voor Christus, maar in 534. De fout werd echter bestendigd in de aantekeningen van Dr. Bullinger in *The Companion Bible*, die werd gepubliceerd decennia voordat de archeologie zijn ongelijk bewees.

Daarom is zijn chronologie onnauwkeurig, hoewel de meeste van zijn andere aantekeningen waarde hebben.

De geschiedenis laat daarom zien dat, hoewel Cyrus Juda toestond terug te keren naar het oude land in 534, het aftellen van Daniëls Zeventig Weken pas begon met het Edict van Artaxerxes in 458 v.Chr. Dit was 76 jaar later, en het illustreert het principe van reiniging dat in recentere jaren is ontdekt. De reden hiervoor wordt ons in de Schrift niet verteld, maar omdat het gebeurde, moeten we het toch verantwoorden. Feit is dat God een periode van 76 jaar nodig had voordat Zijn kalender opnieuw zou beginnen. Daniëls Zeventig Weken vertegenwoordigden het opnieuw beginnen van de sabbat-jubelkalender van Juda, waardoor een tien-jubeljaar aftelde naar de dood van de Messias aan het kruis, zoals Daniël profeteerde in [Daniël 9.24](#). Ik heb dit uitvoeriger uitgelegd in mijn boek, [Geheimen van de Tijd, hoofdstuk 8](#).

Het is dus nogal verwarrend, want de Judeeërs begonnen hun sabbatsjaren te tellen vanaf 534 v. Chr., maar Daniëls zeventig (jaar)weken begonnen pas in 458 v. Chr. Nog eens 76 jaar later, in het zevende jaar van Artaxerxes ([Ezra 7:8](#)). Zeventig weken (sabbat)jaren later stierf Jezus aan het kruis in 33 na Christus, waarmee die geprofeteerde cyclus eindigde.

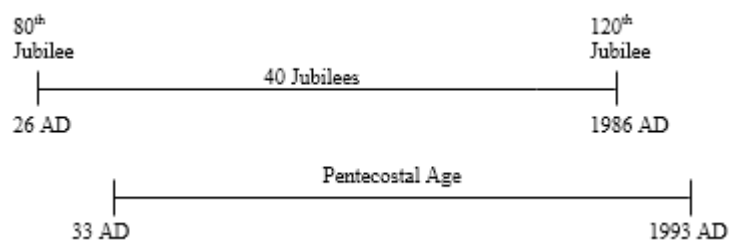
Velen hebben de zeventig weken van Daniël zeer verkeerd begrepen en hebben op basis van die vele misverstanden een profetische tijdstructuur geconstrueerd. Ik heb deze vragen uitvoeriger behandeld in mijn boek [Daniëls Zeventig Weken](#), omdat er geen manier is om het plan van de profetie te ontrafelen zonder Gods kalender te begrijpen en hoe de sabbatsjaren worden geteld.

De echte vraag is echter hoe de herleefde Jubelkalender van Juda in overeenstemming was met de Jubelkalender van de schepping. Door de twee te vergelijken vinden we dat het 70th Jubeljaar van Adam het jaar 465-464 v. Chr. was, het eerste jaar van Artaxerxes. Toen Ezra dus in 458 in Jeruzalem aankwam om offers te brengen voor Juda en de koning, was die cyclus al zeven jaar bezig.

Op dat moment was de profetische kalender dus slechts zeven jaar verkeerd afgesteld, in plaats van de oorspronkelijke discrepantie van 38 jaar. Dit betekende een verbetering, maar nog geen totale oplossing. Zeventig rustjaren later is tien Jubeljaren (10 x 7 jaar), en dus viel het 80th Jubeljaar in het jaar 26 na Chr., terwijl de 70th week van Daniël pas in 33 na Chr. eindigde. De tussentijd was Daniëls 70th week van 26-33 na Chr. Een deel van de reden voor het onderscheid en de speciale behandeling ervan in Daniël 9 was te wijten aan het feit dat dit het verschil was tussen de Jubelkalender van de schepping en de Jubelkalender van Juda.

Vanwege deze voortdurende scheefgroei was het duidelijk dat het Koninkrijk van God nog niet was getimed om te beginnen met de eerste verschijning van Christus, maar zou moeten wachten op een laatste correctie van zeven jaar nabij de tweede komst van Christus.

Het Pinkstertijdperk van de Kerk begon in 33 na Christus en eindigde in 1993. Dit was een periode van 40 Jubeljaren. De discrepantie van zeven jaar bestond echter nog steeds, omdat het 120th Jubeljaar had moeten beginnen met het blazen op de bazuin in oktober 1986.

Niemand met gezag had in 1986 de openbaring om het Jubeljaar in oktober 1986 uit te roepen. Maar God had al een plan bedacht waardoor het Jubeljaar tien jaar later kon worden uitgeroepen. Het profetische patroon werd vastgesteld in de dagen van koning Hizkia in [2 Koningen 20:9-11](#). In Hizkia's tijd draaide God de klok tien "graden" terug (d.w.z. "stappen" op de zonnewijzer van Ahaz) in een manipulatie van de tijd. Dat verhaal is te gedetailleerd voor ons hier, maar in het kort werd het Jubeljaar op de Verzoendag in 1996 uitgeroepen, met terugwerkende kracht tot 1986, waardoor de klok tien jaar werd teruggedraaid om de discrepantie van 7 jaar te overbruggen. Het

resultaat was dat 1996 in werkelijkheid 1986 was op Gods kalender, volgens de Hezekia-factor (zoals wij het nu noemen).

Een uitgebreider verslag hiervan, waaruit blijkt hoe de bijbelse timing samenviel met de Amerikaanse geschiedenis, wordt verteld in de hoofdstukken [14](#) en [15](#) van mijn boek, [Geheimen van de Tijd](#).

Ik geloof dus dat God ons in 1996 volledig in lijn bracht met de Jubelkalender van de schepping, en zo de weg vrijmaakte voor de laatste voorbereiding op de tweede komst. Het jaar 1996-1997 viel ook samen met de 3000th verjaardag van Davids kroning over heel Israël in 1004-1003 v. Chr.

Het is dus duidelijk dat het onderwerp Sabbatten en Jubilea behoorlijk complex is en niet voor de zwakkeren is weggelegd. Toch moet men enig begrip hebben van het feit dat er op elk niveau afwisselende sabbatcycli zijn. Het is te simplistisch om te zeggen dat er maar één ware cyclus is, want God erkende Israëls alternatieve Jubelkalender die werd vastgesteld bij hun overtocht door de Jordaan, ook al was het niet de oorspronkelijke "perfecte" kalender.

Zo erkent ook het boek Hebreëën dat het volk niet inging in Gods rust, maar dat er voor het volk van God nog een rust overbleef die groter was dan wat het in het verleden had ervaren. Ook als individuen gaan we elk op verschillende niveaus en in verschillende mate Gods rust binnen. Hoe sterker ons geloof is, en hoe meer we de soevereiniteit van God begrijpen, hoe waarschijnlijker het is dat we op een grotere manier zullen kunnen "rusten".

Drie Sabbatten

Er waren drie niveaus van sabbatsrust in de wet: de sabbatdag, het sabbatsjaar en het jubeljaar. Deze geven ons drie niveaus van ingaan in de *rust* op de manier die God voor ons bedoeld heeft.

Het eerste niveau van rust, zoals die in het dagelijks leven wordt beoefend, is één dag op zeven rusten. Ons lichaam heeft die rust nodig. Het tweede niveau is een sabbatsjaar, een landrust die tegenwoordig

door weinigen in praktijk is gebracht, vanwege onze Babylonische cultuur die het bijna onmogelijk maakt deze wet te volgen. Ten derde is er het Jubeljaar, iets dat als natie nooit in praktijk is gebracht.

Als we deze drie niveaus zien in termen van onze persoonlijke relatie met God en onze geestelijke groei, kunnen we ze zien in termen van Pesach, Pinksteren en Loofhutten. Naarmate we groeien, ervaren we meer *rust*, of sabbat.

Geestelijke rijpheid kan dus worden afgemeten aan *ons vermogen om in God te rusten*, ongeacht de omstandigheden in het leven. Wanneer wij gerechtvaardigd worden door het geloof, ervaren wij het Pascha en gaan wij het eerste niveau van rust in God binnen. We kunnen in Hem rusten, wetende dat onze zonden bedekt zijn. We hoeven niet langer te worstelen met schuld en veroordeling. Wij weten dat ons door het geloof gerechtigheid is toegerekend, en dat God ons als volmaakt beschouwt en wat niet is, noemt alsof het wel zo is ([Rom. 4:17](#)).

Wanneer wij overgaan tot de ervaring van Pinksteren en de doop met de Heilige Geest ontvangen, komen wij in rust op het tweede niveau, dat van de heiliging. Hier beginnen wij Zijn stem te leren horen, zodat de wet in ons hart geschreven wordt. Zo beginnen wij werkelijk door de Geest geleid te worden en krijgen wij een opleiding die ons tot volwassenheid brengt en ons voorbereidt op die laatste Loofhuttenrust.

Het Jubeljaar is de voorbereidingsdag voor het Loofhuttenfeest. Dit laatste feest brengt ons in de openbaring van de zonen van God en de verheerlijking van het lichaam. Alleen door dit feest kunnen we volledig binnengaan in Gods Rust. Dit is wat Israël weigerde in Numeri 13 en 14, toen de twaalf verspieders hun rapport gaven over het 50th Jubeljaar van Adam. Toch was dit onderdeel van Gods plan, want God had die ervaring gereserveerd voor een tijd na het kruis.

Toch staan we nu aan het einde van het Pinkstertijdperk, en zij die hun hart hebben voorbereid en geestelijk volwassen zijn geworden, komen te elfder ure in aanmerking om zich te kwalificeren als geopenbaarde zonen van God op dit historische moment.

Drie sabbatten bepalen drie tijdperken

Het Pesach-tijdperk begon met Israëls vertrek uit Egypte met Pesach. De Israëlitische "kerk in de woestijn" had genoeg geloof om Egypte te verlaten, en daarom werden zij gerechtvaardigd door het geloof in het bloed van het Pesachlam. Zij slaagden er echter niet in verder te gaan dan Pesach, omdat zij Pinksteren verwierpen door te weigeren de stem van God te horen ([Ex. 20:18-21](#)). Zonder het voordeel van Pinksteren zouden zij zeker onvoldoende geloof hebben om Kanaän binnen te gaan op de vastgestelde tijd. En dus weigerden zij op de bazuin van het Jubeljaar te blazen toen de 12 verspieders hun verslag uitbrachten en hun de toegang tot Kanaän tijdens Loofhutten werd ontzegd.

In Israël bestond de mogelijkheid om een zeer kort Pesach-tijdperk te hebben, gevolgd door een zeer kort Pinkstertijdperk, voordat men met Loofhutten het Beloofde Land binnenging. De tijd zou ongeveer 490 dagen hebben bedragen tussen Gods vurige neerdaling op de berg Sinaï en het verslag van de twaalf verspieders te Kadesh-barnea. Het was Gods *wil* dat zij deze korte tijd zouden hebben om tot volledige geestelijke rijpheid te komen, maar het was Gods *plan* dat zij zouden falen om deze tijd te verlengen tot veel langere perioden.

En zo ging Israël 38 jaar later, ten tijde van Pesach, Kanaän binnen, waaruit blijkt dat zij waren blijven steken in dat eerste niveau van het binnengaan van hun Sabbat-rust. Dat was een Koninkrijk op Pesach-niveau, en dat duurde tot het Pesach van 1480th toen Jezus stierf aan het kruis in 33 na Christus.

De numerieke waarde van *Christus* in het Grieks is 1480. Het Pascha van 1480th markeerde dus het moment waarop de ware Christus het Lam van God zou worden, waarmee het Pascha-tijdperk zou eindigen. Zijn opstanding en presentatie aan de Vader op het derde uur van de dag van het offer begon een zeven weken durend aftellen naar Pinksteren. In elk van die dagen telde het volk gewoonlijk de korrels van een omer gerst.

Het Hebreeuwse woord *omer* wordt gespeld als צמר (*ayin-mem-resh*). De *ayin* betekent oog, en betekent zien of kijken. De *mem* betekent water.

De *resh* betekent hoofd. Dus, toen zij de omer telden, voorspelden zij dat zij gedurende deze zeven weken *op het hoofd water zagen*. Met andere woorden, het was een aftellen naar de uitstorting van de Heilige Geest die als regen wordt uitgestort.

Pinksteren viel zeven weken na het zwaardoffer. Vandaar dat het in het Oude Testament bekend stond als het Wekenfeest ([Ex. 34:22](#)), zeven weken om precies te zijn. [Lev. 23:15, 16](#) zegt,

15 Gij zult ook voor uzelf tellen van den dag na den sabbat af, van den dag, waarop gij de schoof van het golfoffer zult binnenbrengen; er zullen zeven geheele sabbatten zijn. 16 Gij zult vijftig dagen tellen tot den dag na den zevenden sabbat; dan zult gij den Heer een nieuw graanoffer brengen.

Zij moesten zeven sabbatten tellen, met als referentiepunt de dag van het toonbrood. Die dag was natuurlijk "*de dag na de sabbat*", of wat wij tegenwoordig zondag zouden noemen. Met andere woorden, dit voorspelde een verandering van de sabbat, een nieuwe manier om sabbatten te tellen op basis van het nieuwe referentiepunt. De zeven weken (d.w.z. "sabbatten"), daterend van de dag na de sabbat, vestigden een nieuwe sabbat die verbonden was met het tijdperk van Pinksteren, in tegenstelling tot het vorige tijdperk van Pesach.

Eén doel van het "tellen van de omer" tussen het zwaardoffer en Pinksteren was het profeteren van een nieuw soort sabbat. Terwijl de eerste gebaseerd was op Pesach en de dood van het Lam, was de opwaardering gebaseerd op het toonbrood, Pinksteren en de opstanding van Christus. De eerste zeven weken na Christus' opstanding dienden om dit patroon in de geesten en harten van de discipelen in te prenten, want Jezus schijnt vanaf dat moment met hen te hebben gegeten op de nieuwe achtste dag Sabbat.

Christus verscheen eerst aan de discipelen op de dag van zijn opstanding, de achtste dag (d.w.z. de dag na de sabbat), zoals [Johannes 20:19](#) ons vertelt. Een week later verscheen Hij opnieuw aan de discipelen op de achtste dag ([Johannes 20:26](#)). Zijn derde verschijning in [Johannes 21:14](#) is niet gedateerd; maar het is niet moeilijk om te zien dat hier het profetische patroon wordt vastgesteld. Het is het patroon

van de gemeenschap met Christus die plaatsvindt op de achtste dag (zondag), los van de synagoge, die de oorspronkelijke sabbat bleef houden zonder geloof in de opstanding van Christus.

Als we [Leviticus 23:15](#) en [16](#), die we eerder aanhaalden, nader bekijken, is het niet moeilijk te zien dat de wet deze zeven zondagen op ingenieuze wijze "sabbat" noemde.

15 U zult ook voor uzelf tellen vanaf de dag na de sabbat [d.w.z. zondag] ... er zullen zeven volledige sabbatten zijn.

Als ik deze passage mag parafraseren, luidt het als volgt: "Begin te tellen vanaf zondag, de dag van het zwaardoffer, en tel zeven volledige sabbatten met de zondag als uw nieuwe referentiepunt."

Profeteert dit niet van zeven wekelijkse sabbatcycli die beginnen en eindigen met de zondag? Waarom zou God anders een zevenweekse cyclus instellen, ingebouwd in Pinksteren en gebaseerd op de zondag? De verschuiving is duidelijk, in die zin dat het accent verschuift van de *dood* van Christus naar *Zijn opstandingsleven*.

Maar om deze verschuiving te begrijpen, moeten we eerst teruggaan om te zien hoe het eerste sabbatsysteem, ingesteld onder Mozes, bedoeld was om Pesach en de dood van Christus te herdenken. Pas dan kunnen wij zien hoe de Pinkstersabbat daarmee contrasteert door het accent te verleggen van dood naar leven en opstanding.

De Pesach-sabbat

De eerste vermelding van iemand anders dan God die de sabbat in acht neemt, staat in Exodus 16. In dat verhaal had het volk geen voedsel meer en klaagde het bij Mozes. Daarop beloofde God hen die avond kwartels te sturen en 's morgens manna. Ze moesten zes dagen lang manna verzamelen en dan op de zevende dag geen manna ontvangen, omdat ze op de zesde dag twee keer zoveel moesten verzamelen om er twee dagen mee vooruit te kunnen ([Exodus 16:5](#)).

En zo begonnen zij zes dagen manna te verzamelen, gevolgd door een zevende rustdag. Zo stelde God hun sabbat in. Als iemand vergat welke dag van de week het was, konden zij altijd hun kalender opnieuw instellen op de zevende dag, wanneer zij geen manna op de grond ontdekten.

²⁶ Zes dagen zult gij het verzamelen, maar op de zevende dag, de sabbat, zal er geen zijn.

De vraag is dan wanneer deze manna-cyclus begon, die de sabbatcyclus werd? Het eerste vers van Exodus 16 vertelt ons dat het de 15th dag van de tweede maand was. Dit was één maand na hun vertrek uit Egypte. Bedenk dat zij de Pesachlammeren doodden op de voorbereidingsdag (14th dag van de eerste maand) en vervolgens Egypte verlieten op Pesach, de 15th.

De 15th dag van de tweede maand werd bekend als de dag van het tweede Pascha, volgens [Numeri 9:11](#). Bedenk dat toen bepaalde mannen vlak voor het Pascha hun vader begroeven, zij niet in aanmerking kwamen om het feest te houden omdat zij onrein waren. Mozes kreeg dus een uitspraak van God over deze kwestie. God zei,

¹⁰ Spreek tot de zonen van Israël en zeg: "Als iemand van u of van uw geslachten onrein wordt vanwege een dode, of op een verre reis is, mag hij toch het Pascha voor de Heer houden. ¹¹ In de tweede maand, op de veertiende dag in de schemering, zullen zij het....

Voor hen die het normale Pascha niet konden houden, was er een tweede Pascha dat zij moesten houden. Zij moesten hun Pesachlammeren doden op de 14th dag van de tweede maand als voorbereiding op de eigenlijke Pesach-dag die die avond begon en zich uitstreckte tot de volgende dag, de 15th van de tweede maand.

Deze uitspraak kwam een jaar na hun vertrek uit Egypte. Met andere woorden, het kwam nadat zij naar de Sinai waren gegaan en nadat men hen het gouden kalf had zien aanbidden. Het is veelzeggend dat deze openbaring van het Tweede Pascha pas werd gegeven nadat zij het gouden kalf hadden aanbeden, want die gebeurtenis is wat de engel van Zijn aanwezigheid verwijderde die hen vanuit het zuiden (Kadesh-barnea) naar het Beloofde Land moest leiden.

Toen zij de aanwezigheid van die engel verloren, zoals [Jesaja 63:9, 10](#) vertelt, bereidde God zich voor op het gebrek aan geloof van het volk enkele maanden later, toen zij het slechte verslag van de tien verspieders geloofden. Met andere woorden, hun falen bij de Sinai om de stem van God te blijven horen, gevolgd door hun aanbidding van het gouden kalf, zorgde ervoor dat zij het geloof zouden missen om op de afgesproken tijd het Beloofde Land binnen te gaan.

De sabbatverschuiving

Israëls Jubelkalender werd gewijzigd vanwege hun vertraging bij het binnengaan van het Beloofde Land. De verschuiving werd voornamelijk gezien in hun sabbatsjaren en in hun jubeljaren. Hun sabbatdagen veranderden toen niet, maar het doel van die sabbatdagen werd gewijzigd. Wij kunnen dit zien door [Exodus 20:11](#) te vergelijken met [Deuteronomium 5:15](#) waar het herdenkingsgebeuren verschoof van Gods rust naar Israëls verlossing uit Egypte (d.w.z. Pesach).

In Zijn voorkennis had God deze verschuiving al in Zijn plan ingebouwd, want zelfs het begin van hun sabbatcycli begon op de dag die het Tweede Pascha werd genoemd. Dus hun manna-cyclus van sabbatten - vanaf het begin - herdacht Pesach, zij het het Tweede Pascha.

Cycli van tijd - in dit geval de sabbatcycli - herdenken bij herhaling altijd de gebeurtenis waarmee de cyclus begon. Het is niet anders wanneer wij elk jaar de verjaardagen van presidenten of de 4th van juli vieren. Elke viering is bedoeld om ons te herinneren aan een oorspronkelijke gebeurtenis aan het begin van de cyclus.

Daarom herinnerden Israëls sabbatten van Mozes tot Christus het volk aan het manna in de woestijn, dat begon op het tweede Pascha. Het volk besepte dit misschien eerst niet. Maar aan het einde van 40 jaar in de woestijn, toen Mozes zijn laatste toespraken hield, vertelde hij hen de sabbatdag te houden om hun verlossing uit Egypte te gedenken, wat een Pesach-gebeurtenis was. Het zevendaagse *patroon* van de schepping werd nog steeds gehandhaafd, maar het volk was door ongelof niet in staat Gods rust binnen te gaan.

Gods rust was een Jubeljaarrust, de hoogste van de drie niveaus om Gods rust binnen te gaan. Het volk was alleen in staat om de rust van het eerste niveau binnen te gaan, uitgebeeld door Pesach. Daarom was deze zevendaagse sabbat/manna-cyclus geschikt voor het Pesach-tijdperk.

Dit eindigde toen de kerk in staat was vooruit te gaan naar Pinksteren en een nieuw niveau van relatie met God ervoer dat tot dan toe onbekend was. Terwijl Israël op Horeb had gefaald door te weigeren Zijn stem te horen, waren de discipelen in de bovenzaal bereid tot God te naderen zoals Mozes had opgedragen ([Deut. 5:5](#)). Vandaar dat zij overwonnen waar Israël onder Mozes gefaald had.

Ondertussen had Jezus de discipelen bezocht op de achtste dag Sabbat sinds zijn opstanding. Telkens at hij met de discipelen. Met welk doel? Hij vestigde een precedent, waarbij Hij met de discipelen zou samenzijn op de nieuwe sabbat die geprofeteerd was door het Wekenfeest. Door wekelijks met de discipelen samen te zijn en te eten, vanaf zijn opstanding, zette Hij het patroon uit van de communie in de kerk elke zondag.

Daarom ook gaf Paulus in [1 Kor. 16:1](#) en [2](#) de opdracht,

¹ Wat de collecte voor de heiligen betreft, zoals ik de gemeenten van Galatië heb opgedragen, doet u dat ook. ² Laat ieder van u op de eerste dag van elke week geld opzij leggen en sparen, zoals het hem goeddunkt, opdat er geen collectes worden gehouden wanneer ik kom.

Paulus wilde hier niets nieuws leren, dus vermeldt hij slechts terloops om financiële hulp in te zamelen voor de kerk in Jeruzalem die verarmd was. Evenzo schrijft Johannes in [Openbaring 1:10](#),

¹⁰ Ik was in de Geest op de dag des Heren, en ik hoorde achter mij een luide stem als het geluid van een bazuin.

Sommigen houden vol dat de Dag des Heren hetzelfde is als "de dag des Heren" in het Oude Testament. In alle latere geschriften van de vroege kerk wordt de term echter in de gewone spreektaal gebruikt om de zondag aan te duiden. Sommigen van hen, zoals Ignatius, waren directe discipelen van Johannes en hadden hem tientallen jaren gekend

en met hem gesproken. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat zij de term anders zouden hebben gedefinieerd dan hun geestelijke vader.

De vroege kerk op de sabbat

Wanneer we de vroege kerkelijke geschriften bestuderen, worden we eerst getroffen door het feit dat er na de tijd van Paulus onder de meerderheid van de gelovigen geen onenigheid leek te bestaan over welke dag men in acht moest nemen. Niemand schreef een verhandeling om de juiste dag van de week vast te stellen.

Wij weten dat er scherpe onenigheid was tussen Paulus en de Joodse christenen over alle veranderingen die het Nieuwe Verbond noodzakelijk maakte. Paulus moest hard vechten tegen de voortzetting van de besnijdenis en het houden van feesten op de oude manier. Hij zegt in [Kolossenzen 2:16](#) en [17](#),

16 Laat daarom niemand optreden als uw rechter met betrekking tot eten of drinken of met betrekking tot een feest of een nieuwe maan of een sabbatdag-¹⁷ dingen die slechts een schaduw zijn van wat komen gaat; maar de inhoud behoort aan Christus toe.

In Romeinen 14 probeerde hij de vrede te bewaren tussen de Sabbatfacties, door in de verzen 4-6 te zeggen,

4 Wie bent u om over de knecht van een ander te oordelen? Voor zijn eigen meester staat of valt hij; en hij zal staan, want de Heer kan hem doen staan. ⁵ De een beschouwt de ene dag boven de andere, de ander beschouwt elke dag gelijk. Laat een ieder volledig overtuigd zijn in zijn eigen geest. ⁶ Wie de dag in acht neemt, neemt hem in acht voor de Heer, en wie eet, doet dat voor de Heer, want hij dankt God; en wie niet eet, eet voor de Heer niet en dankt God.

Het boek Hebrëeën is speciaal geschreven om de sterke band tussen de kerk van Jeruzalem en de tempel te verbreken. Gedurende de eerste 40 jaar van de kerk bleven zij de eredienst in de tempel houden, alle feesten op de oudtestamentische wijze vieren en offers brengen via het Levitische priesterschap. Pas toen God de stad en de tempel

verwoestte, werd hun argument tegen Paulus' standpunt in diskrediet gebracht en verlaten.

De vroege kerk werd altijd bedreigd door Joodse vervolging en daarom waren de Joodse gelovigen in Jeruzalem scrupuleuzer in het naleven van de gebruiken van het Oude Verbond dan zelfs hun mede-Joden. Maar uiteindelijk greep God in en vernietigde dat systeem volledig. Het punt is dat men de kerk van Jeruzalem niet kan voorhouden als het ideale model voor het christendom van vandaag, zoals sommigen proberen te doen. Het was een tijd van overgang, en uiteindelijk won het standpunt van Paulus door goddelijk ingrijpen. De verwoesting van de tempel bewees dat het standpunt van Paulus juist was.

Het lijkt erop dat de kerk in Jeruzalem en Judea onderling op zondag bijeenkwam, maar ook de sabbat bleef houden met de Joden van hun tijdgenoten. Aangezien het boek Jakobus het enige geschrift is dat wij van die kerk hebben, en hij de kwestie van de sabbat helemaal niet noemt, kunnen wij slechts gissen naar de mate van inzicht die zij over dit onderwerp zouden hebben gehad.

Maar toen Paulus het evangelie naar de Griekse wereld bracht, vinden we dat dit een verhit debat opriep over de manier waarop de wet op een Nieuwe Verbondsmanier moest worden gehouden. De sabbat was slechts één van die kwesties, omdat veel Judeeërs probeerden Jezus simpelweg toe te voegen aan hun jodendom, alsof Hij de bemiddelaar was van het Oude Verbond.

Paulus diende bijna 20 jaar tot zijn dood in 67 na Christus. De opstand tegen Rome begon met Pesach in 66, en die oorlog verslond de aandacht van de kerk tot het einde in 73. De kerk van Jeruzalem had Jeruzalem ontruimd tijdens een pauze in de gevechten - misschien in 68-69 nadat Nero was overleden en verschillende generaals hun positie als keizer probeerden veilig te stellen.

In de nasleep van de oorlog vonden zowel de kerk als het jodendom zelf het noodzakelijk hun fundamentele religieuze praktijken te heroverwegen. Beide hadden hun centrum van aanbidding verloren. Het trauma trof het jodendom op een grotere manier, omdat de joodse christenen zich konden wenden tot het pas geschreven boek Hebrreeën

om een nieuw begrip van geestelijke aanbidding te vinden dat niet afhankelijk was van het oude systeem.

In de volgende decennia zien we dan ook het christelijk-joodse gezichtspunt afnemen, niet alleen omdat ze weinig talrijk waren geworden, maar ook omdat Jeruzalem ophield de moederkerk te zijn. Toen Petrus en Paulus in 67 werden gemarteld, ontpopte Johannes zich als de erkende leider tot aan zijn dood in 100. Hij was degene die vrede bracht in de wereld. Hij was degene die vrede bracht in de meeste facties, omdat zijn status hem tot een soort hogepriester van de christenen maakte.

Philip Schaff vertelt ons,

"Maar de theologie van de tweede en derde eeuw veronderstelt duidelijk de geschriften van Johannes en gaat eerder uit van zijn christologie dan van de antropologie en de soteriologie van Paulus, die bijna uit het zicht waren verdwenen totdat Augustinus ze in Afrika nieuw leven inblies." (Geschiedenis van de Christelijke Kerk, deel 1, blz. 426)

Daarom kan de invloed van Johannes nauwelijks worden overschat. En het feit dat Johannes lange tijd de mentor en geestelijk vader van Ignatius van Antiochië was, maakt de geschriften van Ignatius van uitzonderlijk belang. Hij vertegenwoordigt de overgang van de apostolische periode naar de volgende generatie kerkleiders.

Er bleef een ononderbroken lijn van kerkbisschoppen in Judea, hoewel niet in Jeruzalem zelf na de verwoesting van die stad. Hun invloed nam echter af, vooral omdat zij geen geschriften nalieten en alleen door anderen werden genoemd.

Sabbatlessen in de volgende generaties

De *Didache*, of "Leer van de Twaalf Discipelen", is een van de vroegste geschriften van de kerk, afgezien van de geschriften van het Nieuwe Testament zelf. De meeste plaatsen het rond 65-90 na Christus. In hoofdstuk 14 staat,

"Komt op de dag des Heren bijeen en breekt het brood en dankt, onder toevoeging van belijdenis van uw zonden, opdat uw offer zuiver zij."

De term "de dag des Heren" wordt waarschijnlijk gebruikt om deze te onderscheiden van de "dag des Heren" *van de keizer*. De Romeinse kalender noemde al hun dagen naar verschillende goden. Zaterdag werd genoemd naar Saturnus, en zondag naar de Zon. Zondag werd ook vaak "Dag des Heren" genoemd, ter ere van de Zon. De vroege Kerk vond het nodig om de gebruikelijke termen van de dag te gebruiken om door anderen begrepen te worden, maar de *Didache* registreerde deze kleine poging om bezwaar te maken tegen de Romeinse verwijzing naar de Zon als Heer. Toch moest(en) de auteur(s) uiteindelijk de taal van die tijd gebruiken om door iedereen begrepen te worden.

Een ander van de vroegste geschriften van de kerk is een *Brief van Barnabas*, die volgens sommigen geschreven is door de Barnabas die Paulus' metgezel was op zijn eerste zendingsreis in [Handelingen 13:2](#). Deze Barnabas was ook een Leviet uit Cyprus ([Handelingen 4:36](#)). Hij werd de officiële schrijver van de evangeliën, die hij ondertekende met het Barnabaskruis (handtekening), zoals te zien is in Codex W die momenteel tentoongesteld wordt in het Smithsonian Instituut. Een uitgebreider verslag van deze manuscripten staat in mijn boek, [Lessen in Church Kerkgeschiedenis, deel 1, hoofdstuk 24.](#)

Het punt is dat Barnabas een bekend schrijver was in de eerste eeuw. Daarom zou het ongebruikelijk zijn geweest dat hij zelf geen brieven schreef. En dus, hoewel sommigen geloven dat de *Brief van Barnabas* een pseudo-Barnabas was, geschreven tussen 115 en 140 na Christus, heeft niemand daar harde bewijzen voor. Maar als we de kennis van gematria in de kanttekeningen van Codex W vergelijken met het gebruik van gematria in de *Brief van Barnabas*, zien we dat de stijl hetzelfde is. Dit geeft geloofwaardigheid aan het idee dat Barnabas zelf de auteur was van de brief die zijn naam draagt.

In deze brief schrijft hij in *Barnabas* 13:9, 10,

⁹ *Tenslotte zegt hij tot hen: "Uw nieuwe manen en uw sabbatten kan ik niet verdragen." Bedenk wat hij daarmee bedoelt; de sabbatten, zegt hij, die gij nu houdt, zijn voor mij niet aanvaardbaar, maar die welke ik*

gemaakt heb; wanneer ik van alles rust, zal ik de achtste dag beginnen, dat wil zeggen het begin van de andere wereld. ¹⁰ Om welke reden wij de achtste dag met blijdschap vieren, waarop Jezus uit de dood is opgestaan, en na zich aan zijn discipelen te hebben geopenbaard, ten hemel is gevaren.

Noch de *Didache* noch *Barnabas* vonden het nodig de praktijk van de zondagsviering te bewijzen; zij merkten alleen op dat deze de dag herdenkt waarop Jezus uit de dood is opgestaan - dat wil zeggen het feest van de zwaaischoof en, bij uitbreiding, het Pinksterfeest dat zeven sabbatten later plaatsvond. Beide teksten nemen aan dat alle echte gelovigen de zondag in acht namen en vonden het niet nodig hun standpunt te verdedigen.

Ook Ignatius van Antiochië schreef over deze verandering van sabbat. Hij was het kind dat Jezus aanwees in [Mattheüs 18:2](#), toen ongeveer drie jaar oud. Hij getuigt dat hij een van de 500 was ([1 Kor. 15:6](#)) die Christus zagen na zijn opstanding, en hij bleef vele tientallen jaren een discipel van Johannes. Johannes stierf rond 100 na Christus, terwijl Ignatius in 113 na Christus als martelaar stierf.

De *brief van Ignatius aan de Trallianen* in hoofdstuk IX informeert ons over het tijdstip van Christus' dood, begrafenis en opstanding:

"Op de dag van de voorbereiding dan, op het derde uur, ontving Hij het vonnis van Pilatus, omdat de Vader dat toestond; op het zesde uur werd Hij gekruisigd; op het negende uur gaf Hij de geest; en voor zonsondergang werd Hij begraven. Tijdens de sabbat bleef Hij onder de aarde in het graf waarin Jozef van Arimathea Hem had gelegd. Bij het aanbreken van de dag des Heren stond Hij op uit de dood... De dag van de voorbereiding omvat dus de passie; de sabbat omvat de begrafenis; de dag des Heren omvat de opstanding."

Dit geeft ons dus het kader voor de verandering van de sabbat, in overeenstemming met de profetie in [Leviticus 23:15](#), zoals ik eerder heb gezegd. Ignatius noemt de kwestie van de sabbat expliciet in zijn *Brief aan de Magnesiërs*, door te zeggen,

"Laat u niet misleiden door vreemde leerstellingen, noch door oude fabels, die onnut zijn. Want indien wij nog naar de Joodse wet leven, erkennen wij dat wij geen genade hebben ontvangen." (hfdst. VIII)

"Als daarom zij die in de oude orde der dingen zijn opgevoed, in het bezit zijn gekomen van een nieuwe hoop, en niet langer de sabbat in acht nemen, maar leven in achtning van de dag des Heren, waarop ook ons leven weer is opgestaan door Hem en door zijn dood....". (hfdst. IX)

Ignatius zet dus de praktijk van het vieren van de zondag voort die in de *Didache* en in *Barnabas* wordt uiteengezet. We hebben geen reden om te denken dat zijn visie afweek van die van Johannes. Het is duidelijk dat Ignatius niet langer de joodse sabbat in acht nam, maar de dag des Heren, waarop de opstanding van Christus werd herdacht.

In de generatie na Ignatius herhaalt Justin, een Griekse filosoof die Christus vond en later als martelaar stierf rond 165 na Christus, dezelfde leer als zijn voorgangers door te zeggen,

"Zondag is de dag waarop wij allen onze gemeenschappelijke vergadering houden, omdat het de eerste dag is waarop God, na een verandering in de duisternis en de materie, de wereld heeft gemaakt en Jezus Christus, onze Verlosser, op dezelfde dag uit de dood is opgestaan. Want Hij werd gekruisigd op de dag vóór die van Saturnus; en op de dag na die van Saturnus, de dag van de zon, nadat Hij aan zijn apostelen en leerlingen was verschenen, leerde Hij hun deze dingen, die wij ook aan u ter overweging hebben voorgelegd." [Eerste Apologie van Justin, LXVII].

Justin vond het niet nodig om iemand te overtuigen om de zondag te vieren, maar behandelt het als een reeds lang bestaande praktijk die universeel werd aanvaard onder alle gelovigen. Hij informeerde zijn lezers slechts over de normale gang van zaken in de kerk in het midden van de tweede eeuw. Tegenstanders zien dit als een teken van afvalligheid, maar in feite weerspiegelt het slechts de opvatting van elke andere kerkleider tot dan toe. Ook zijn tijdgenoten spreken hem niet tegen en brengen hem niet in diskrediet.

Na Justin kwam Irenaeus van Lyon in Gallië, die zoveel aanzien genoot dat hij een correctiebrief kon sturen aan Victor, bisschop van Rome. Een later werk, *Quaes. Et Resp. ad Othod.* verwijst naar Irenaeus en citeert hem losjes,

"Dit [gebruik] om op zondag niet de knie te buigen, is een symbool van de opstanding... Dit gebruik is ontstaan in de apostolische tijd, zoals de gezegende Irenaeus, de martelaar en bisschop van Lyon, verklaart in zijn verhandeling over Pasen, waarin hij ook melding maakt van Pinksteren; op dat [feest] buigen wij de knie niet, omdat het van gelijke betekenis is als de dag des Heren, om de reden die daarover al is aangevoerd." (Fragment VII)

Na hem kwam Tertullianus, de Romeinse jurist, wiens opvatting overeenkwam met die van zijn voorgangers. In zijn antwoord op bepaalde heidense misvattingen over het christendom, schreef hij,

"Weer anderen, zeker met meer informatie en grotere gelijkenis, geloven dat de zon onze god is... Op dezelfde manier, als wij de zondag wijden aan vreugde, om een veel andere reden dan de zoonanbidding, hebben wij enige gelijkenis met diegenen onder u die de dag van Saturnus wijden aan gemak en luxe, hoewel ook zij zich ver verwijderen van de Joodse manieren, waarvan zij inderdaad onwetend zijn." [Apologie, XVI]

Opnieuw weerlegde hij de beschuldiging die sommigen tegen de christenen hadden geuit dat zij de zon aanbaden, door te schrijven,

"Anderen, met meer respect voor goede manieren, moet worden toegegeven, veronderstellen dat de zon de god van de christenen is, omdat het een bekend feit is dat we naar het oosten bidden, of omdat we van de zondag een feestdag maken.... Jullie zijn het in ieder geval die de zon zelfs in de kalender van de week hebben opgenomen; en jullie hebben haar dag uitgekozen als de meest geschikte in de week voor ofwel een volledige onthouding tot de avond, ofwel voor het nemen van rust en voor feestmaaltijden... Daarom, om terug te keren van deze uitweiding, zouden jullie, die ons de zon en de zondag verwijten, moeten nadenken over jullie nabijheid tot ons. Wij zijn niet ver verwijderd van jullie Saturnus en jullie rustdagen." [ad Nationes, XIII]

Er zijn nog vele andere getuigenissen die spreken over de viering van de zondag, meestal als antwoord op aanklachten van de Joden die de zaterdag bleven vieren. Clement van Alexandrië schreef erover rond 190 na Christus. Origenes sprak erover kort na 200 na Christus, evenals bisschop Cyprianus rond 250, samen met andere minder belangrijke schrijvers.

Al deze getuigenissen komen lang voor de geboorte van Constantijn, de Romeinse keizer die zo vaak de eer krijgt voor de verandering van de sabbat van zaterdag naar zondag. Constantijn, een Britse prins, wiens moeder Helena van York was, was een vroom christen en stond vanaf zijn jeugd gunstig tegenover de christenen, hoewel zijn vader een heidense Romeinse generaal was. Toen Constantijn keizer werd, maakte hij als gunst aan de christenen de dag waarop de christenen al eeuwenlang de eredienst hielden tot een wettelijke feestdag. Hij veranderde de dag niet, maar legaliseerde hem slechts in 321 na Christus:

"Laat op de eerbiedwaardige dag van de zon de magistraten en inwoners van de steden rusten en alle werkplaatsen gesloten zijn. Op het platteland echter, mogen mensen die in de landbouw werkzaam zijn hun werkzaamheden vrij en rechtmatig voortzetten."

Hij verbood de Joden niet om op zaterdag te aanbidden, noch verbood hij iemand om de voorschriften van zijn geweten te volgen. Hij droeg alleen de inwoners van de steden en marktplaatsen op om op zondag de winkels te sluiten. Er staan tegenwoordig talloze onverantwoordelijke beschuldigingen tegen Constantijn in boeken, die geen geldigheid hebben in het licht van alle vroege kerkelijke geschriften waaruit blijkt dat de overgrote meerderheid van de kerk de zondag in acht nam ter ere van Christus' opstanding.

Evenzo hebben sommigen betoogd dat de Romeinse pausen de dag hebben veranderd, vanwege de leer in de catechismus:

"Ques.-Wat is de sabbatdag?"

"Zaterdag is de sabbatdag."

"Vraag: Waarom vieren we zondag in plaats van zaterdag?"

"Ans.- Wij vieren zondag in plaats van zaterdag omdat de katholieke kerk in het concilie van Laodicea (336 na Christus) het feest van zaterdag naar zondag heeft verplaatst."

De dag werd veranderd in 336? De bewering is volkomen belachelijk. In plaats van een dergelijke bewering op duidelijke historische gronden te weerleggen, hebben mensen dit bericht geloofd en vervolgens de zondagsviering verworpen. Zij proberen de indruk te wekken dat het vieren van de zondag vóór de vierde eeuw zeldzaam was, terwijl het in feite de norm was, met uitzondering van een paar kleine joods-christelijke groepen die de verwoesting van de tempel in Jeruzalem overleefden.

Uiteindelijk gebiedt het vierde gebod noch zaterdag noch zondag, maar alleen "de zevende dag". De zevende dag moet altijd gerekend worden vanaf de eerste dag - de dag waarop een gebeurtenis plaatsvond die de waarnemer herdenkt.

Onder Mozes werd de zevende dag berekend vanaf het begin van de manna-cyclus in Exodus 17, en het referentiepunt is de 15th dag van de tweede maand (het Tweede Pascha). In latere jaren, toen de natie in contact kwam met Rome, viel die dag toevallig samen met de dag die de Romeinen de Dag van Saturnus noemden, oftewel zaterdag.

De wet schrijft echter een nieuw referentiepunt voor, één dag later in de weken van het zwaaischooffer tot Pinksteren. De Hebreeuwse kalender had geen specifieke naam voor die eerste dag van de week, maar de Romeinen noemden hem zondag. In de eerste paar eeuwen maakte meer dan de helft van de kerkleiders een verwijzing naar de zondag - niet om mensen te overtuigen die dag te houden, noch om mensen te bedreigen voor het niet houden ervan, maar om aan te geven dat dit de dag was die de kerken sinds de dagen van de apostelen hadden gehouden.

Hun begrip schijnt beperkt te zijn geweest tot het feit dat dit de dag van Christus' opstanding was. Onze studie van de wet laat zien dat [Leviticus 23:15](#) en [16](#) profeteert van Christus' opstanding op de dag van het

zwaaischooffer, en dat deze dag een referentiepunt werd voor de volgende zeven weken die "Sabbatten" werden genoemd. Het Wekenfeest bereikte zijn hoogtepunt op Pinksterzondag, de zevende en laatste sabbat van die profetische tijd. Pinksteren werd speciaal gevierd op de dag na de oude sabbat ([Lev. 23:16](#)). Het viel altijd op een zondag, zeven weken na het zwaardoffer.

Zo heeft God de nieuwe cycli van zeven dagen ingesteld, door ze elke zeven dagen te bezegelen met Christus' aanwezigheid en gemeenschap, maar op de achtste dag van de week, zoals Johannes optekent. Daarom vervult de zondag de wet van de zevende dag met een nieuw referentiepunt dat verwijst naar de opstanding van Christus en het Pinkstertijdperk.

Hoe zit het met een Tabernakels Sabbat?

Als er een Pesach-sabbat was voor het Pesach-tijdperk en een Pinkstersabbat voor het Pinkstertijdperk, wat kan er dan gebeuren als wij het Loofhuttentijdperk binnengaan? Zullen we een andere verandering in de Sabbat zien om een nog grotere gebeurtenis in de voortgang van de Koninkrijksgeschiedenis te herdenken?

We kunnen het niet met zekerheid zeggen, want we hebben de vervulling van het Loofhutenfeest nog niet gezien. Ons begrip is nog onvolledig, maar de wet wijst op een komende definitieve verandering. [Leviticus 23:39](#) zegt,

³⁴ Precies op de vijftiende dag van de zevende maand, als u de oogst van het land hebt binnengehaald, zult u zeven dagen lang het feest van de Heer vieren, met op de eerste dag een rusttijd en op de achtste dag een rusttijd.

Met andere woorden, zowel de eerste als de achtste dag van dit feest moesten sabbatten zijn, of rustdagen. Maar omdat deze dagen op vaste kalenderdata vielen (15th en 22nd dagen van de maand), vielen ze elk jaar op andere dagen van de weekkalender. Toch werden ze sabbatten genoemd.

Terwijl het Wekenfeest zeven weken duurde, duurt het Loofhutzenfeest slechts van één sabbat tot de volgende. Het is te vroeg voor ons om het zeker te weten, maar het is mogelijk dat wanneer de Zonen van God op de eerste dag van Loofhutzen worden veranderd en op de achtste dag aan God worden voorgesteld, dat dit de volgende gedenkwaardige gebeurtenis zal zijn die de sabbatcycli voor het Loofhuttentijdperk zal vastleggen.

Als dat zo is, dan kan de sabbatkalender weer verschuiven, als het Koninkrijk van God tot volle wasdom komt. Het is heel goed mogelijk dat de voortgang van het Koninkrijk verschuift van een focus op dood naar leven naar de manifestatie van de Zonen van God. Ik presenteer dit echter alleen als een mogelijkheid, want als de tijd daar is, zal God Zijn waarheid op een vollediger manier openbaren.

Hoofdstuk 5

Het vijfde gebod

Het vijfde gebod stelt respect vast voor gezag, van gezin tot gemeenschap tot nationale regering. Het is de basis van vrede en orde in de samenleving. Zoals we zullen zien, is het ook de wet die openbaart hoe we zonen van God kunnen worden ([Johannes 1:12](#)).

De gezinseenheid als basis van de samenleving

[Deut. 5:16](#) geeft ons het vijfde gebod:

16 Eer uw vader en uw moeder, zoals de Heer, uw God, u geboden heeft, opdat uw dagen verlengd worden en het u goed gaat op het land dat de Heer, uw God, u geeft.

Dit gebod stelt het primaat van familierelaties vast. Je vader en moeder eren is erkennen dat het zijn van een bron van leven een niveau van gezag met zich meebrengt dat gerespecteerd en geëerd moet worden. Dit beginsel wordt eerst gezien in het feit dat God alles geschapen heeft, en daarom heeft Hij het recht geëerd en gehoorzaamd te worden.

Ouders scheppen niet, maar zij verwekken, een ondergeschikte macht om leven voort te brengen. De voortplanting is dus inherent begiftigd met gezag dat is afgeleid van Gods eigen scheppingsgezag.

Ten tweede scheidt dit respect voor het gezinsgezag ook orde in de samenleving en leert het de kinderen verantwoordelijkheid. Sterker nog, als kinderen leren hun ouders te respecteren, zijn zij vervolgens in staat alle anderen te respecteren. Alle mensen met respect behandelen is de basis van alle relaties. De meeste mensen zijn zich bewust van de bijbelse leer om de naaste lief te hebben, maar de meesten hebben niet ontdekt dat het belangrijkste ingrediënt van liefde respect is.

De seculiere kijk op het gezin

Het Darwinistische wereldbeeld van de evolutie ziet de oorsprong van het gezin in de natuur zelf, in plaats van in God. Zo bekijken zij dieren in het wild en nemen zij aan dat de mens oorspronkelijk deel uitmaakte van een "oerhorde", gedomineerd door een "gewelddadige oervader" die de zonen verdrijft en exclusieve seksuele rechten opeist over moeder en dochters.

Hieraan voegen ze het Oedipuscomplex toe, waarbij ze vertellen dat de opstandige zonen terugvechten door de vader te doden en op te eten om zo de moeder en de zusters te bezitten. Door hun schuldgevoel werden vervolgens drie taboes ingesteld: vadermoord, kannibalisme en incest. Ze vertellen ons dat religie een uitvloeisel was van die taboes.

Evolutionair denken gaat ervan uit dat er geen Schepper was en dat onze eerste ouders uit hun oerinstincten als dieren zijn voortgekomen, in plaats van een volmaakte schepping te zijn die later door de zonde ten val kwam en vervolgens ontaardde in dierlijke amoraliteit. Zij kijken naar de natuur en de heerschappij van de ruwe kracht bij sommige dieren en nemen aan dat het bij ons ook zo is begonnen. Vandaar dat velen er ook van overtuigd zijn dat we "terug moeten naar de natuur", niet alleen door ons te ontdoen van onze kleding, maar ook in dierlijke seksuele "vrijheid" en in totalitaire vormen van op angst gebaseerde overheidsmacht.

De psychologie van het evolutionaire denken bereidt mensen voor om te denken in termen van macht en kracht, in plaats van in verantwoordelijkheid en eer van gezag onder God. Zij zien de vader-dier als de oorspronkelijke god van de familie, en daarom wordt "god" gedefinieerd in termen van de macht van het eigenbelang en het nastreven van zijn persoonlijk genot. Hun god streeft ernaar andermans eigendom te stelen om meer dienaren te verkrijgen.

Hun filosofen maken het vaak tot hun missie om de gezinsstructuur te vernietigen, in de overtuiging dat dit de enige manier is waarop zij erin kunnen slagen het "bijgeloof" (d.w.z. het geloof in God) te vernietigen. Zo geloofde Frederick Engels (die Karl Marx promootte) dat een monogaam gezin de bron was van wreedheid tegenover vrouwen. Hij zei dat het huwelijk gebaseerd was op het idee van vrouwenlavernij, terwijl die lavernij in feite een uitwas is van dierlijk gedrag in de evolutietheorie zelf.

Goddelijke eer tegenover vleselijke macht

Eer heeft te maken met persoonlijke verantwoordelijkheid onder God om zijn woord te vervullen. Zijn ja is ja, en zijn nee is nee. Iemand's kracht, macht of energie wordt gebruikt om eer te brengen, in plaats van persoonlijk plezier of eigenbelang. Familierelaties leren kinderen de eerste beginselen van het eren van gezag. Wanneer het kind volwassen wordt, moet deze gewoonte overgaan naar de gemeenschapsregering en zich uitbreiden naar de staats- en nationale regeringen.

Maar als een kind leert dat het vaderschap er alleen om gaat sterker te zijn dan de zonen, zullen die zonen geregeerd worden door evolutionair denken en zowel de ouders als andere regeringen onteren. Hoe meer dit onder de mensen gaat leven, hoe meer macht regeringen zullen nastreven, en de vrijheid zal worden uitgehold en uiteindelijk worden vervangen door totalitarisme.

In een perfecte wereld van evolutionair, dierlijk, op eigenbelang gericht gedrag, kan alleen een totalitaire heerschappij door angst een samenleving bijeenhouden. Echte republieken zouden helemaal niet werken. We zouden gereduceerd worden tot democratieën, waarbij alle peons gelijk geschapen zijn, omdat ze de elite machtsmakelaars dienen. Zoals Orwell zei in hoofdstuk 10 van zijn klassieke parodie, Animal Farm: "Alle dieren zijn gelijk, maar sommige dieren zijn gelijkter dan andere."

Het eren van ouders vestigt een op God gerichte regering, terwijl de seculiere evolutionaire filosofie leidt tot de heerschappij van de sterkste volgens het recht van de sterkste en de overleving van de sterkste. Het Koninkrijk van God wordt geregeerd door de wet van God, die gebaseerd is op liefde. De regeringen van de mensen kunnen beweren dat zij "de rechtsstaat" zijn, en zij kunnen liefde en humanitaire doelen simuleren terwijl zij proberen de macht te consolideren, maar zodra de controle compleet is, is het resultaat een natie van slaven.

Het fundamentele verschil is dat het Koninkrijk van God niemand soevereiniteit geeft. Alleen gezag wordt gedelegeerd, en alle gezag wordt ter verantwoording geroepen door de hogere Macht. Seculiere regeringen erkennen geen hogere macht dan die van de man (of mannen) aan de top van de machtspiramide. Daarom regeren die mannen volgens hun eigen grillen, gebaseerd op het allesoverheersende principe dat "goed" is wat hen aan de macht houdt, terwijl "kwaad" is wat hen uit de macht kan zetten. Zij erkennen geen morele absoluten, zoals die in het Koninkrijk van God te vinden zijn.

Zonen hebben twee ouders

Het vijfde gebod zegt dat kinderen vader en moeder moeten eren. Een lang leven is de zegen die met deze eer verbonden is, zoals Paulus aangeeft in [Efeziërs 6:2](#) en [3](#),

² Eer uw vader en moeder (dat is het eerste gebod met een belofte),³ opdat het u goed moge gaan en opdat u lang zult leven op aarde.

Dit gebod is het fundament van het zoonschap, de belofte van onsterfelijkheid die aan de zonen van God wordt gegeven. Maar elke zoon heeft twee ouders: vader en moeder. De zonen van God zijn niet anders. Zij hebben een hemelse vader en een aardse moeder, net als Jezus.

Johannes schreef in [Johannes 1:12](#),

¹² Maar zovelen als Hem hebben aangenomen, aan hen heeft Hij het recht gegeven kinderen van God te worden, ook aan hen die in zijn naam geloven.

Als we het recht hebben om kinderen van God te worden, hoe doen we dat dan? Het eenvoudige antwoord is geloof te hebben in Jezus Christus, wat een voorwaarde is voor het ontvangen van de Heilige Geest. De Heilige Geest is het zaad van de Vader, en wanneer wij (als "moeders") overschaduwd worden door de Heilige Geest, wordt Christus in ons verwekt. Paulus zegt in [1 Kor. 4:15](#): "*want in Christus Jezus heb ik u verwekt door het evangelie*" (KJV).

In zekere zin was Paulus hun vader, maar in ruimere zin was God hun Vader, die hen door het evangelie verwekt had. Verder zegt hij tegen de gemeente van Galatië: "*Ik ben opnieuw aan het bevallen totdat Christus in u gevormd is*" ([Gal. 4:19](#)). Paulus spreekt dus alsof hij zwanger is van de gemeente Galatië en er naar streeft dat zij tot volle wasdom komt. Zo is het ook met individuele gelovigen die door de Geest bevrucht zijn.

Wanneer iemand door de Geest verwekt is, wordt gezegd dat Christus in die persoon leeft, alsof hij of zij zwanger is van Christus. Paulus beschrijft deze toestand in [Kol. 1:27](#) als "*Christus in u, de hoop der heerlijkheid.*" Met andere woorden, als gelovigen zijn wij allen als Maria,

die overschaduwd werd door de Heilige Geest ([Lucas 1:35](#)) en die later de Christus in haar baarde.

Christenen hebben deze waarheid vaak gemist, omdat de meeste bijbelvertalers geen duidelijk onderscheid maakten tussen baren en verwekken. Het probleem is dat het woord *gennao* in het oorspronkelijke Grieks beide kon betekenen. Toegepast op een vrouw betekent het "baren", want dat is wat vrouwen doen. Maar waar het woord wordt toegepast op mannen, betekent het "verwekken", want dat is wat mannen doen.

In The Companion Bible geeft Dr. Bullinger commentaar op het woord "begat" in de eerste 17 verzen van Matteüs, waarbij hij opmerkt:

Begat. Gr. gennao. Bijgebruik van de vader - verwekken of voortbrengen; en bij gebruik van de moeder betekent het ter wereld brengen, maar het heeft niet de tussenliggende betekenis, verwekken.

En zo zou bijvoorbeeld [Johannes 3:3](#) moeten luiden,

³ Jezus antwoordde en zei tegen hem: "Waarlijk, waarlijk, Ik zeg u, tenzij iemand van boven verwekt is, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien."

Johannes' woordbeeld toont God als de Vader in de hemel die kinderen verwekt op aarde. Dat wat in ons verwekt is, is "Christus in u". Het heeft een hemelse Vader en een aardse moeder. Wij zijn de moeder van dat kind, maar dat heilige zaad is ook *de echte jij*, want het is wat jij wordt.

Daarom spreekt Paulus in [Romeinen 7:20](#) over de twee "ikken" in termen van verschillende identiteiten. Het vleeselijke "ik" kan niet anders dan zondigen, omdat het door Adam is verwekt. Het geestelijke "ik" kan niet zondigen, omdat het door God verwekt is. Als we dit weten, kunnen we [1 Johannes 3:9](#), dat ik zal parafraseren, goed begrijpen:

⁹ Wat uit God verwekt is, zondigt niet, omdat zijn zaad in hem blijft; en hij [Christus in u] kan niet zondigen, omdat hij uit God verwekt is.

Paulus toont dus zijn strijd tussen de twee identiteiten in hem. Het "ik" van Adam volgt de wet van de zonde, omdat het zijn verlangen is de wet

van God te overtreden. Het "ik" van Christus dient echter de wet van God. [Romeinen 7:25](#) zegt,

25 ... Dus aan de ene kant dien ik zelf met mijn geest de wet van God, maar aan de andere kant met mijn vlees de wet van de zonde.

Elk van Pauls "ikken" heeft een eigen geest. Pauls Adamische "ik" is samen met Adam ter dood veroordeeld, terwijl Pauls Christus "ik" voorbestemd is voor glorie.

Het huwelijk gaat vooraf aan het zoonschap

Om de oorsprong van het zoonschap te begrijpen, moet men een stap terug doen. Een goed huwelijk is de voorwaarde voor een goed zoonschap. Zonder wettig huwelijk zijn zonen onwettig. Ik heb het niet over huwelijksvergunningen of huwelijksceremonies in de kerk. Het gaat dieper dan dat, want het heeft alles te maken met het soort huwelijksverbond dat wij met God hebben.

Wil de Heilige Geest Christus in ons verwekken, dan moeten wij eerst met God getrouwd zijn. Met andere woorden, wij moeten in een verbondsrelatie met God komen. Toen het Oude Verbond werd ingesteld op de berg Sinai, trouwde God met Israël, want daarna spreken de profeten over God als Israëls echtgenoot ([Hos. 2:7](#)). Toen Israël andere goden aanbad, beschuldigden de profeten hen van overspel ([Jer. 3:8](#)).

Het Oude Verbond werd op dezelfde manier verbroken als mannen en vrouwen hun huwelijksverbond verbreken. Daarom scheidde God van het Huis Israël ([Jer. 3:8](#); [Hosea 2:2](#)) en profeteerde vervolgens van een Nieuw Verbond ([Jer. 31:31](#)). Het zou anders zijn dan het eerste verbond, in die zin dat dit Nieuwe Verbond de wetten van God in ons hart zou schrijven, in plaats van uitwendig op stenen tafels.

Dit is de enige manier om op lange termijn te slagen. Het Oude Verbond probeerde de oude mens van Adam te dwingen zich aan de goddelijke norm te houden. Het faalde, en het huwelijk eindigde in een scheiding. Maar het Nieuwe Verbond is gebaseerd op het werk van de Geest in de

harten van de mensen, die de wet op hun hart schrijft, zodat zij de wet naleven, niet met geweld, maar van nature.

Dit wordt bereikt door Christus in ons te verwekken, want deze nieuwe mens - dit heilige zaad - heeft de wet al in zijn hart geschreven. Daarom kan hij niet zondigen, want hij is door God verwekt en heeft de natuur van de Vader, net zoals Jezus Christus de natuur van Zijn Vader had.

Toch hebben we allemaal complicaties in onze zwangerschap, want we volgen niet altijd het hoofdschap van Christus in ons. Telkens wanneer wij zondigen, is dat omdat wij de wil van de oude Adamische mens volgen in plaats van de nieuwe mens ([Rom. 7:15-17](#)). In zekere zin dragen wij een tweeling, zoals Rebekka, die tegelijkertijd zwanger was van Jakob en Ezau. De ene was de geestelijke man, terwijl de andere de vleselijke man was. Zoals Jakob en Ezau in de baarmoeder om de heerschappij vochten ([Gen. 25:22](#)), zo vechten ook de twee "ikken" in ons.

De complicaties bij zwangerschap worden nog verergerd wanneer gelovigen proberen het Nieuwe Verbond toe te voegen aan hun geloofssysteem en levenswijze van het Oude Verbond. De apostel Paulus kwam dit probleem tegen bij de gemeente van Galatië, die door dit geschil in tweeën werd gescheurd. Joodse gelovigen uit Jeruzalem waren gekomen om te proberen hen van Paulus' leer af te brengen. Zij drongen erop aan dat de Griekse gelovigen besneden moesten worden om in een juiste verbondsrelatie met God te staan.

Besnijdenis, zo betoogde Paulus, was het teken van het Oude Verbond, terwijl hartbesnijdenis het teken was van het Nieuwe ([Rom. 2:28, 29](#)). De Joodse gelovigen hadden, vanaf de Pinksterdag tot de dag dat Jeruzalem en zijn tempel in 70 na Christus werden verwoest, geprobeerd zich aan te passen aan alle tempelrituelen, offers en besnijdenis van die oude orde. Pas toen God de tempel en dat systeem van het Oude Verbond verwoestte, konden de meesten de definitieve scheiding maken en in een huwelijk met God in het Nieuwe Verbond treden.

We zullen hier later meer over zeggen.

Hoe eren we onze Vader?

Jezus' voorbeeld is het patroon voor alle zonen van God die voorbestemd zijn het Loofhuttenfeest te vervullen en tot volle wasdom te komen als het lichaam van Christus. Maar de fundamentele waarheid hiervan is te vinden in het vijfde gebod, waar ons wordt gezegd zowel vader als moeder te eren.

Ten eerste moeten wij de Schepper erkennen als onze hemelse Vader. Het christendom is uniek omdat Jezus ons heeft geleerd dat wij verder mogen gaan dan dienstbaarheid en God daadwerkelijk onze Vader mogen noemen. Een zoon van God zijn wordt in sommige andere godsdiensten als godslastering beschouwd. Die religies zijn niet in staat het vijfde gebod te vervullen, behalve tegenover hun aardse ouders.

Onze hemelse Vader eren is geloven in Zijn woord zoals uitgedrukt in de Bijbel, want hoewel er waarheid zit in de heilige boeken van alle religies, geeft geen van hen het karakter van God volledig juist weer. Ze zijn allemaal in het nadeel, omdat ze Jezus Christus niet erkennen als het uitdrukkelijke beeld van God en "*de exacte weergave van Zijn natuur*" ([Hebreeën 1:3, NASB](#)).

Wij eren onze hemelse Vader door geloof, door gehoorzaamheid en uiteindelijk door het met Hem eens te zijn. Geloof is ons Pascha; gehoorzaamheid leren is waar Pinksteren; en overeenstemming is Loofhutten.

Geloof eert God, want als we Zijn woord geloven en serieus nemen, eert het Hem. Maar geloof zonder gehoorzaamheid onteert God op het volgende niveau. Daarom zegt Jakobus (2:17): "*Het geloof, indien het geen werken heeft, is dood, zijnde op zichzelf*". Pinksteren is bedoeld om ons gehoorzaamheid te leren door de dagelijkse leiding van de Geest. Maar zelfs gehoorzaamheid is niet de hoogste vorm van eer, want zelfs een gehoorzame dienaar kan het oneens zijn met zijn meester en mopperen over de dingen die hij moet doen. Echte eer is het ermee eens zijn dat alles wat de Vader beveelt waar en rechtvaardig is, dat het een groots en prachtig plan is, en dat wij het voorrecht hebben eraan deel te nemen.

Hoe eren we onze moeder?

De manier waarop wij onze Vader eren wordt betwist onder de religies, die elk beweren het karakter van de Schepper te kennen. Vrijwel alle christenen zijn het erover eens dat God hun Vader is, ook al is hun begrip daarvan beperkt. Hun meningsverschil betreft vooral het eren van hun geestelijke moeder, want velen weten niet wie hun moeder is.

Paulus vertelt ons in [Gal. 4:22-26](#),

²² Want er staat geschreven dat Abraham twee zonen had, één bij de slavin en één bij de vrije vrouw. ²³ Maar de zoon van de slavin werd naar het vlees geboren, en de zoon van de vrije vrouw door de belofte. ²⁴ Dit is allegorisch gesproken; want deze twee vrouwen zijn twee verbonden, waarvan de ene voortkomt uit de berg Sinaï en kinderen baart die slaven zullen zijn; zij is Hagar. ²⁵ Deze Hagar is de berg Sinaï in Arabië, en komt overeen met het huidige Jeruzalem, want zij is in slavernij met haar kinderen. ²⁶ Maar het Jeruzalem hierboven is vrij; zij is onze moeder.

De apostel Paulus behandelt deze vraag meer dan enige andere bijbelschrijver. De vraag komt neer op een enkele kwestie: *Wie claimt u als uw moeder?* Welke "moeder" is voorbestemd om de erfgenamen van het Koninkrijk voort te brengen? Welke stad is het centrum, of de hoofdstad, van het Koninkrijk van God?

De moeder die je opeist is de moeder die je eert. Maar slechts één van deze moeders is uitverkoren om de beloofde zoon voort te brengen die de erfgenaam zal zijn. De kinderen van Hagar (het Oude Verbond) mogen dan gelovigen zijn, zij zijn geen erfgenamen; de kinderen van Sarah (het Nieuwe Verbond) zijn erfgenamen.

Wie is je moeder?

In het grote geheel gaat de allegorie over de zoon van het vlees of de zoon van de belofte. Hagars zoon was een kind van het vlees ([Galaten 4:29](#)), terwijl Sara's zoon een kind van de belofte was, geboren naar de Geest, zegt Paulus. Daarom zien wij dat de enige zonen die het Koninkrijk kunnen beërven, zij zijn die door de Geest verwekt zijn, zoals Jezus Christus door de Geest verwekt is ([Matth. 1:18](#)).

Terwijl iedere ware gelovige God als zijn vader kan claimen, zullen alleen zij die Sarah als hun moeder claimen, een erfgenaam zijn. Het probleem is niet hun vader, maar hun moeder. Alleen Sarah kan de moeder van Izaäk zijn. Alleen het Nieuwe Verbond kan de moeder zijn van de erfgenamen van het Koninkrijk.

Met andere woorden, Paulus zegt dat degenen die proberen Jezus toe te voegen aan het Oude Verbond "*uit de gratie zijn gevallen*" ([Gal. 5:4](#)). Mozes was de Middelaar van het Oude Verbond; Jezus Christus is de Middelaar van het Nieuwe Verbond. Men kan slechts één huwelijksrelatie tegelijk hebben.

Met andere woorden, men kan niet in het Jodendom blijven en tegelijkertijd Sarah eren. Evenmin kan men Jeruzalem beschouwen als de uitverkoren moeder van het Koninkrijk en toch Sarah eren. *Men moet kiezen tussen twee moeders*. De zorg van Paulus was dat de christenen uit Jeruzalem niet in staat waren zich los te maken van het jodendom en bleven offeren in de tempel en zich te onderwerpen aan het priestersysteem dat door de komst van Christus "achterhaald" was ([Hebr. 8:13](#)).

Het Oude Verbond was niet in staat om de beloften van God voort te brengen, want zij waren gebaseerd op de geloften van gehoorzaamheid van de mensen, samen met hun vermogen om die geloften na te komen. Dit werd gesymboliseerd door de vleselijke besnijdenis, het teken van het Oude Verbond, die deze christelijke Joden eisten als een vereiste voor het aangaan van een verbondsrelatie met God.

Met andere woorden, zij probeerden de mensen te binden aan het Oude Verbond, dat Hagar was, en dat nooit de beloofde zonen van God kon baren. Paulus pleitte voor de hartbesnijdenis, die het teken was van het Nieuwe Verbond ([Rom. 2:29](#)), waarbij de Geest van God Christus in ons zou verwekken en een innerlijk werk van gehoorzaamheid zou doen door de leiding van de Geest.

We zien dus dat het probleem van "wie is je moeder?" verder reikte dan het jodendom versus het christendom. Het probleem in de kerk van Jeruzalem, dat ook in de kerk van Galatië wortel had geschoten, liet zien dat veel christenen ook een probleem hadden met het kennen van de

identiteit van hun moeder. Moesten de mensen een christendom volgen dat Hagar eerde, of een dat Sarah eerde? Welk Jeruzalem wordt de hoofdstad van het Koninkrijk?

In de eerste eeuw werd deze kwestie grotendeels opgelost toen God de Romeinen inhuurde om Jeruzalem te verwoesten in 70 na Christus (zie [Mattheüs 22:7](#).) Hagar werd "verstoten", zodat Sara door christelijke gelovigen overal kon worden erkend als hun ware moeder.

In de twintigste eeuw is hetzelfde probleem echter opnieuw opgedoken met de opkomst van het christelijk zionisme en de Messiaanse beweging. Met de oprichting van de Israëlische staat in 1948, gevolgd door de Joodse bezetting van Jeruzalem in 1967, werd opnieuw betoogd dat Hagar de ware moeder van het Koninkrijk was. Maar schijn bedriegt. Uiteindelijk zal God opnieuw "*de slavin en haar zoon uitwerpen*" ([Gal. 4:30](#)) om Sara te valideren als de ware moeder en hoofdstad van het Koninkrijk.

Door Jeruzalem opnieuw te verwoesten zal God dit geschil opnieuw beslechten, want de dag komt dat de profetie van Jeremia in vervulling zal gaan. In [Jer. 19](#) werd de profeet opgedragen een oude aarden kruik te nemen en die in *gehenna* (het dal van de zoon van Hinnom) kapot te slaan. Daarna moest hij de betekenis ervan profeteren, zoals we zien in [Jer. 19:10](#) en [11](#),

¹⁰ Dan moet u de kruik breken voor de ogen van de mannen die u vergezellen¹¹ en tegen hen zeggen: "Zo zegt de Heer der heerscharen: 'Zo zal ik dit volk en deze stad breken, zoals men een pottenbakkersvat breekt, dat niet meer hersteld kan worden'..."

In Jeremia's tijd werd de stad verwoest door Babylon, maar zij werd later hersteld door Nehemia. In 70 na Christus werd Jeruzalem opnieuw verwoest, ditmaal door de Romeinen, maar opnieuw werd de stad hersteld. Jeremia zei dat er een dag komt waarop de stad zo volledig verwoest zal worden dat ze "*niet meer hersteld kan worden*". Die dag staat voor de deur.

En zo is Paulus het eens met Jeremia, door in [Gal. 4:30](#) te zeggen,

³⁰ Maar wat zegt de Schrift? "Verstoot de slavin [Jeruzalem] en haar zoon, want de zoon van de slavin zal geen erfgenaam zijn met de zoon van de vrije vrouw."

Zoals het geschil tussen de wedijverende vrouwen en hun zonen werd beslecht toen Abraham Hagar en Ismaël uitdreef, zo werd ook het geschil in de eerste eeuw beslecht toen God Jeruzalem uitdreef om de leer van Paulus te rechtvaardigen. Helaas is hetzelfde geschil in de twintigste eeuw opnieuw gerezen, waardoor God het geschil voor eens en voor altijd moet beslechten.

Hagar eren lijkt misschien te voldoen aan het vijfde gebod voor hen die haar als hun moeder opeisen, maar om erfgenaam te zijn moet men Hagar verlaten en beginnen Sara te eren als zijn moeder.

Twee soorten huwelijksrelaties

Er is veel onderricht geweest over de kerk in een huwelijksrelatie met Jezus Christus. Maar er is niet veel onderwezen over de twee soorten huwelijksrelaties die God erkent. Volgens de wet heeft een vrije vrouw rechten die een slavin niet heeft. Het verhaal van Abrahams vrouwen, zoals uitgelegd door Paulus in Galaten 4, laat ons zien dat alleen een vrije vrouw het soort huwelijksrelatie geniet dat de erfgenaam, uw "Isaak", die *Christus in u* is, kan voortbrengen.

Laten we dus teruggaan naar het begin. In het begin scheidde God Eva van Adam om een dubbel getuigenis in het gezin te scheppen. Dat is het oorspronkelijke doel van het huwelijk, want als de twee één zijn, zijn ze in eenheid, ook al zijn ze twee verschillende mensen. In die tijd was er maar één huwelijksrelatie op aarde, en die werd gekenmerkt door eenheid of overeenstemming.

Toen kwam de zonde in de wereld, en daarna onderwierp God de vrouw aan haar man door haar in [Genesis 3:16](#) te zeggen: "*Uw begeerte zal voor uw man zijn, en hij zal over u heersen.*" De verandering van relatie was te wijten aan de zonde, niet alleen aan de erfzonde, maar aan de algemene toestand die daarna de mensheid zou kenmerken.

God wist dat toen de zonde in de wereld kwam, eenheid een van de eerste slachtoffers zou zijn. Echtgenoten en echtgenotes zouden het zeker over veel zaken oneens zijn, ook al streefden beiden ernaar de wil van God te kennen. Daarom was het nodig om een gezagsstructuur te scheppen, zodat onenigheid niet tot verlamming zou leiden.

Dit was een praktische maatregel, maar het weerspiegelde niet het oorspronkelijke huwelijkspatroon dat vóór de zonde bestond. De ideale huwelijksrelatie moest in eenheid zijn, zodat gezag irrelevant werd. Met andere woorden, als man en vrouw het eens waren, hoefde de een de ander niets te bevelen. Beiden zouden de wil van God kennen en die instinctief volgen als de ander het daarmee eens is.

Maar totdat we terugkrijgen wat verloren ging toen de zonde in de wereld kwam, vond God het nodig om de mensen het familiegezag te geven.

Ondertussen werd deze situatie op grote schaal uitgespeeld met de invoering van het Oude en Nieuwe Verbond. Het Oude Verbond werd gegeven bij Sinaï in Arabië, het erfdeel van Ismaël, zoon van de slavin ([Gal. 4:25](#)). Het Nieuwe Verbond is gecentreerd in het hemelse Jeruzalem, zegt Paulus in vers 26.

Waarom was het Nieuwe Verbond niet gecentreerd in het aardse Jeruzalem? Waarom is Jeruzalem niet voorbestemd om de hoofdstad van het Koninkrijk te zijn? Hoe werd Jeruzalem Hagar?

De belangrijkste reden is dat Jeruzalem de Middelaar van het Nieuwe Verbond verwierp toen Hij kwam als de Messias. Hun besluit sloot hen op in het Oude Verbond van Sinaï en in de erfenis van Hagar en Ismaël. Het Jodendom verkoos onder het Oude Verbond te blijven, gegeven bij Sinaï in Arabië. Zo verklaarden zij Hagar tot hun moeder en werden zij Ismaëlieten in Gods ogen.

Daarom honoreerde God uiteindelijk hun beslissing en gaf dat land en de stad aan de nakomelingen van Ismaël en het islamitische volk in het algemeen. Die kant van de profetie is natuurlijk een lang en ingewikkeld verhaal, dat ik heb behandeld in mijn boek [De strijd om het geboorterecht](#).

Het punt dat we in onze huidige studie moeten begrijpen is dat de twee verbonden worden uitgebeeld door Hagar en Sara, zoals Paulus ons vertelt in Galaten 4. De twee verbonden zijn huwelijksverbonden. God trouwde Israël eerst bij Sinai onder het Oude Verbond, waarbij God een slavin trouwde die te vergelijken is met Hagar. Die relatie kon alleen een "Ismaël" voortbrengen, een gelovige maar geen erfgenaam van de belofte. Alleen een Nieuwe Verbondsrelatie met God, waarin Hij een vrije vrouw trouwt, kan mogelijk "Isaak" voortbrengen, degene die uitverkoren is om de beloften van God te erven.

De godsdienst van het Oude Verbond neemt vele vormen aan, waaronder de islam, het jodendom en een groot deel van het christendom zelf. Het komt overal voor waar mensen worden onderworpen als dienaren, slaven, of bondsslaven aan God of aan een religieuze hiërarchie of denominatie. Ze hebben allemaal één rode draad gemeen: de beste van Gods slaven worden. Ze weten niets hogers; ze weten weinig of niets van het worden van zonen van God.

Israëls huwelijk in het Oude Verbond eindigde in een scheiding, omdat Gods vrouw weigerde gehoorzaam te zijn. Haar rebellie en overspel met andere goden zorgde er uiteindelijk voor dat God haar een scheidingsbrief gaf in [Jeremia 3:8](#),

⁸ En ik zag, dat ik haar voor al de overspeligheden van het trouweloze Israël had weggezonden en haar een scheidbrief had gegeven, doch haar verraderlijke zuster Juda vreesde niet; maar zij ging heen en was ook een hoer.

Met andere woorden, het noordelijke huis van Israël was van God gescheiden, maar het zuidelijke huis van Juda was ook een hoer. Er is natuurlijk geen vermelding dat God van Juda scheidde, want zij moest Jezus Christus nog voortbrengen. Hij kon niet rechtmatig door Juda geboren worden, als God van haar gescheiden was vóór Zijn geboorte.

Het verhaal van het huwelijk van Juda volgt een andere weg dan dat van Israël. Jeremia 24 verdeelt Juda in twee groepen, afgeschilderd als goede vijgen en kwade vijgen. Deze waren uiteraard afkomstig van verschillende vijgenbomen, zoals het verhaal laat zien. In Jezus' tijd waren de kwade vijgen, die in opstand kwamen tegen God door te

weigeren zich te onderwerpen aan het goddelijk oordeel, zij die de weg kozen van Barabbas, de roofridder, terwijl zij de weg van Jezus, de Vredevorst, afwezen. De goede vijgen waren Jezus' discipelen, die van Jezus' leer en door zijn voorbeeld leerden tevreden te zijn met de Romeinse heerschappij, wetende dat zij het ijzeren koninkrijk waren dat God macht had gegeven ([Daniël 2:33](#)).

Het is ironisch dat de slechte vijgen degenen waren die uiterlijk vrij wilden zijn, maar niet beseften dat zij innerlijk slaven waren van hun eigen opstandige natuur. Evenzo waren de goede vijgen degenen die innerlijk vrij waren, maar zich tevreden stelden met uiterlijke dienstbaarheid in hun relatie tot Rome.

We zien dus dat iemands externe, politieke positie niet bepalend is voor iemands relatie met God, noch dat externe slavernij wijst op een relatie met Hagar. Slaven op aarde kunnen genieten van een relatie met God in het Nieuwe Verbond, net zoals vrije mensen slaven kunnen zijn van het Oude Verbond. Het heeft ook niets te maken met ras of geslacht, zoals Paulus aangeeft in [Gal. 3:28](#),

28 Er is geen Jood of Griek, er is geen slaaf of vrije man, er is geen man of vrouw, want u bent allen één in Christus Jezus.

Joden en Israëlieten kunnen geestelijke Ismaëlieten zijn van Hagar, terwijl fysieke Ismaëlieten Israëlieten kunnen worden door Sarah en het Nieuwe Verbond. Het hangt af van het soort relatie dat zij met God hebben. Welke "moeder" hebben wij lief en steunen wij? Is het Oude Jeruzalem onze moeder, of is het het hemelse Jeruzalem?

Praktische toepassingen

Als we eenmaal het verschil begrijpen tussen de twee soorten huwelijken in de Schrift, hebben we de mogelijkheid om onze eigen huwelijken tussen man en vrouw te verbeteren. In feite is het huwelijk de meest natuurlijke manier om deze grondbeginselen te leren en in het dagelijks leven in praktijk te brengen. Het werkt alleen als man en vrouw in staat zijn Gods stem te horen. Als één van beide partijen daar moeite mee heeft, is een relatie in het Nieuwe Verbond niet mogelijk.

Maar als beiden hun geestelijke oren hebben ontwikkeld, kan God tot beiden gelijklijk spreken. Wanneer zij het woord van de Heer dat ieder heeft ontvangen vergelijken, zullen de woorden overeenstemmen, ook al bevatten ze verschillende details van Zijn wil. Maar als de een naar het noorden wil en de ander naar het zuiden, en het gebed lost het verschil niet op, dan zal de een zich uiteindelijk moeten onderwerpen aan de wil van de ander. In dat geval is gezag belangrijker dan overeenstemming, en valt de relatie terug op een huwelijksregeling uit het Oude Verbond.

Sommigen hebben geprobeerd een nieuw verbondshuwelijk tot stand te brengen, maar eindigen met het afdwingen van instemming, vaak op subtiele wijze. Dit is gewoon een relatie uit het Oude Verbond gehuld in een nieuw verbondskleed. Het huwelijk is ingesteld als een dubbele getuige in het gezin, en een echte getuige kan niet tot instemming worden gedwongen. Een echte getuige moet onafhankelijk van God horen, anders is het geknoei met de getuigen. Man en vrouw moeten elkaar vertrouwen om correct te horen, en beiden moeten alleen het woord willen kennen dat God tot de ander heeft gesproken.

Er mag geen enkele aanwijzing zijn dat een tegenstrijdig woord verkeerd moet zijn, of dat het krijgen van zo'n woord zal leiden tot een berisping, kwade wil of straf van welke aard dan ook. Als de relatie niet gebaseerd is op volledig vertrouwen in het vermogen van de ander om te horen, dan is zij nog niet gebaseerd op het Nieuwe Verbond. Zonder volledig vertrouwen zal er altijd een angst zijn voor onenigheid die met dwang zal worden verholpen.

Daarom is het moeilijker om "terug te keren naar Eden" dan mensen misschien beseffen. Maar als we dit bekijken vanuit het standpunt van een reis, is het minder ontmoedigend. We moeten deze principes beoefenen totdat we 50%, of 80% of 95% van het doel hebben bereikt. Misschien bereiken we op een dag zelfs die perfecte bestemming.

Zij die ongehuwd zijn, zijn in zekere zin in het nadeel, dat zij het huwelijk misschien minder kunnen beoefenen. God heeft echter andere relaties ingesteld, zoals pastoor/kerk of zelfs onder vrienden, waardoor een man of vrouw een dubbel getuigenis kan krijgen om de wil van God te kennen.

Voor een uitgebreidere studie over deze dingen, zie mijn boek, [Oud en Nieuw Verbondshuwelijk](#).

Dit voltooit de eerste helft van de Tien Geboden. Deze vijf worden samengevat door de grootste wet in [Deut. 6:5](#),

⁵ U zult de Heer, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw macht.

Wij houden van God door Zijn rechten te erkennen om over de aarde te heersen, door Zijn stem te horen en te gehoorzamen zonder vervormingen veroorzaakt door afgoden van het hart, door Hem te erkennen als hoogste rechter, door ons leven in overeenstemming te brengen met het goddelijke plan van de profetische geschiedenis, en door te leren gemanifesteerde zonen van God te worden.

De laatste vijf geboden worden samengevat door het tweede grote gebod: "*Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf*" ([Lev. 19:18](#)).

Hoofdstuk 6

Het zesde gebod

De laatste vijf geboden geven ons een gedragslijn waarmee wij onze naaste kunnen liefhebben als onszelf. Het eerste gebod staat in [Deuteronomium 5:17](#) "*Gij zult niet moorden.*" Het is de negatieve vorm van "*Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf*".

Zoals met alle geboden was dit bedoeld om het basisprincipe aan te geven, waarbij de andere verordeningen het verder moeten definiëren en de uitspraken van de wet ons moeten instrueren over de straffen voor overtreding ervan.

Wanneer herstel onmogelijk is

Een van de meest fundamentele beginselen van het bijbels recht is dat het oordeel altijd in directe verhouding moet staan tot de misdaad. De misdaad moet dus in verhouding staan tot de oplossing of restitutie ervan. Eenvoudige diefstal vereist dubbele restitutie ([Ex. 22:4](#)) aan het slachtoffer om gerechtigheid te bereiken.

In het geval van moord is het niet mogelijk het verlies te herstellen voor de getroffen familie - tenzij men de macht heeft het slachtoffer van de moord uit de dood op te wekken. En zelfs als hij kan worden opgewekt,

hebben het slachtoffer en zijn familie het recht om dubbele restitutie te eisen. Hoe kan men twee levens herstellen?

Hetzelfde probleem doet zich voor bij ontvoering ([Ex. 21:16](#)). Hoe betaalt men in zo'n geval terug? In gevallen waarin restitutie niet mogelijk is, is het oordeel van God de dood. Dat wil zeggen, het is het recht van de slachtoffers om de doodstraf te eisen, en de wet moet hun wil uitvoeren. Het moet echter duidelijk zijn dat de slachtoffers altijd het recht op vergeving hebben. De wet is alleen bevoegd om de rechten van de slachtoffers van onrecht af te dwingen. Genade en barmhartigheid is altijd het recht van een slachtoffer, maar niet van een rechter in de uitoefening van zijn ambt.

Moord met voorbedachten rade en doodslag door ongeval

Op moord met voorbedachten rade staat de doodstraf ([Ex. 21:14](#)). Maar wie zonder opzet een ander doodde, moest zich opsluiten in een van de zes schuilsteden, waar hij moest blijven tot de dood van de hogepriester ([Ex. 21:13](#); [Deut. 19:11](#)). Dit was een vrijwillige gevangenschap die de moordenaar niet belette zichzelf te onderhouden met wat voor arbeid dan ook. Als hij de toevluchtsstad verliet, kon hij door de "verlosser van het bloed" met volledige immuniteit worden terechtgesteld ([Num. 35:26-28](#)).

Bij moord met voorbedachten rade, bewezen door twee of drie getuigen, moest de rechtbank de doodstraf opleggen. We lezen in [Deut. 19:11-13](#),

¹¹ Maar indien iemand zijn naaste haat en hem opwacht en tegen hem opstaat en hem slaat, zodat hij sterft, en hij vlucht naar een van deze steden,¹² dan zullen de oudsten van zijn stad hem daar vandaan sturen en hem overleveren in de hand van de bloedwreker [*ga'al*, "verlosser"], opdat hij sterft. ¹³ Gij zult geen medelijden met hem hebben, maar gij zult het bloed der onschuldigen uit Israël zuiveren, opdat het u welga.

De wet moet zo iemand ter dood veroordelen. Bedenk echter dat de slachtoffers altijd hun recht op vergeving behouden. Zowel Jezus als Stefanus vergaven hun moordenaars ([Lucas 23:34](#); [Handelingen 7:60](#)),

omdat *dit hun recht was*. Dat recht ging natuurlijk over op de vertegenwoordiger van het slachtoffer, de verlosser van het bloed, wiens verantwoordelijkheid het was om de belangen van zijn familie te vertegenwoordigen wanneer zij het slachtoffer werden van een misdaad.

De *ga'al h'dam*, "verlosser van bloed," is de verlosser van verwanten. De term "bloed" betekent in dit geval een bloedverwant, of bloedverwant.

De bloedverwant-verlosser

Wanneer de wet de doodstraf oplegt, erkent God impliciet dat aardse rechtbanken niet in staat zijn recht te doen aan dergelijke slachtoffers. Met andere woorden, restitutie is niet mogelijk voor moord. Daarom moest de rechtbank de zaak uitstellen naar de hogere rechtbank bij de Grote Witte Troon en de schuldigen in "slaap" brengen (zoals dat heet) tot die Dag. Wanneer een rechter vindt dat het onmogelijk is te herstellen wat het slachtoffer heeft verloren, heeft hij geen andere keuze dan de zaak uit te stellen tot het oordeel van de Grote Witte Troon.

Ook de verlosser van het bloed is in zulke gevallen niet in staat om gerechtigheid voor zijn bloedverwant te verkrijgen, en dus heeft hij de keuze tussen de doodstraf of vergeving. De belangrijkste factor waardoor hij vergeving zou overwegen, is waarschijnlijk of de dader werkelijk berouw heeft, zoals berouw van ons allen wordt vereist om ons de voorziening die het bloed van Jezus Christus ons biedt, toe te eigenen. De verlosser van bloed is geroepen een verlosser te zijn, geen wreker; maar in een geval van moord kan hij zijn roeping niet vervullen door de wet van teruggave of door enige andere wet. Uiteindelijk kan hij alleen maar vergeven of de zaak uitstellen tot de Grote Witte Troon.

De voorziening van de vluchtsteden is een verminderde vorm van de doodstraf. De straf wordt verzacht vanwege het onopzettelijke karakter van de moord. De verlosser van het bloed heeft weer de mogelijkheid om de dooddoener te vergeven, wat in de meeste gevallen de betere optie zou zijn, aangezien de dood onopzettelijk was. Maar als de

verlosser boos blijft, kan de doodslager alleen binnen de grenzen van de stad van toevlucht door de wet worden beschermd.

De stad van toevlucht dient dezelfde basisfunctie als de doodstraf zelf. Beide dienen om de overtreder te isoleren, maar op verschillende manieren. De doodstraf houdt de moordenaar vast tot de tijd van de Grote Witte Troon, waar onze grote Hogepriester over de hele mensheid oordeelt in de context van Zijn dood aan het kruis, die de straf voor de zonde van de wereld betaalde. Voor de mindere misdaad wordt de moordenaar naar een toevluchtsstad gestuurd tot de dood van de hogepriester, die profetisch spreekt van het kruis, waar de zonde wordt vergeven.

De roeping van de verlosser van bloed is door de jaren heen zeer verkeerd begrepen, omdat de mensen het hart van God of de geest van Christus niet begrepen. Toen Christus kwam om het hart van God te tonen door Zijn voorbeeld, openbaarde Hij Zijn rol als de ultieme verlosser van bloed door Zijn eigen dood aan het kruis, want Hij kwam niet als aanklager, maar kwam namens de beklaagden.

Daarom is het eerste grote voorbeeld dat we zien dat een verlosser van bloed in de eerste plaats tracht te verlossen en te vergeven, in plaats van te straffen. Een verlosser moet niet alleen geïnteresseerd zijn in de belangen van zijn bloedverwant, maar in het belang van het vestigen van de wil van God ter bevordering van Zijn levenswijze. Als de verlosser de gezindheid van Christus heeft, zal hij het ware evenwicht van rechtvaardigheid en barmhartigheid zoeken dat in Christus zelf wordt gevonden. Met andere woorden, hij zal begrijpen dat zijn plicht aan God is, zelfs vóór zijn bloedverwant. Hij zal eerst Gods wil nastreven en pas daarna zijn eigen rechten.

In feite heeft de wet van God nota genomen van een dergelijk probleem dat zich zou kunnen voordoen bij moord of doodslag. Omdat de verlosser het recht heeft om te vergeven, kan hij zo vleselijk zijn om "een deal te sluiten" met de moordenaar. Als de familie van de moordenaar rijk is, kan de verlosser een kudde schapen eisen in ruil voor vergeving. De wet verbiedt zulke deals in [Numeri 35:31,32](#),

³¹ Bovendien zult gij geen losprijs aannemen voor het leven van een moordenaar die schuldig is aan de dood, maar hij zal zeker ter dood gebracht worden. ³² En gij zult geen losprijs aannemen voor hem, die naar zijn toevluchtsstad gevlucht is, opdat hij vóór den dood des priesters in het land moge wederkeren.

Hieruit blijkt dat vergeving uit vrije wil moet worden gegeven, en niet moet worden verdiend door losgeld, of het nu gaat om moord in de eerste graad of om doodslag door een ongeluk. Vergeving moet gebaseerd zijn op berouw en echte barmhartigheid, in plaats van het te behandelen als een ruilmiddel dat enige waarde zou kunnen toekennen aan het leven van het overleden slachtoffer.

Berouw en correctie

Het belang van berouw ligt in het feit dat het een verandering van denken is. Het is het aantrekken van de gezindheid van Christus. Dit is altijd het doel geweest van de geschiedenis en het onderliggende doel van de wet. De oordelen van de wet zijn corrigerend van aard en waren nooit alleen bedoeld om te straffen, want de profeet zegt: "*Wanneer de aarde Uw oordelen ondergaat, zullen de bewoners van de wereld gerechtigheid leren*" ([Jesaja 26:9](#)).

Christus, onze Verlosser, vergaf niet automatisch de wetteloze in Zijn dood aan het kruis, zoals sommigen hebben geleerd, hoewel Hij zeker die mogelijkheid had, zoals elke verlosser van bloed. In plaats daarvan werkt Hij, in Zijn wijsheid, om berouw te bewerkstelligen, zodat de vergeving de zondaar ten goede komt, in plaats van hem te leren dat genade een excuus is om verder te zondigen.

God oordeelt als Vader, niet als een onpersoonlijke rechter. Vandaar dat wij, wanneer onze eigen kinderen zondigen, vaak geneigd zijn hen ter verantwoording te roepen, om hen de ernst van de zonde en de gevolgen van hun daden te leren. Hoewel ouders kunnen doen alsof ze boos zijn op het kind dat gezondigd heeft, oordeelt een goede ouder vanuit de positie van liefde en barmhartigheid, en is al het oordeel bedoeld om hen te corrigeren en hen naar een plaats van volwassenheid en verantwoordelijkheid te brengen.

Veel mensen hebben echter geleefd volgens hun eigenbelang, en vaak anderen tot slachtoffer gemaakt zonder ooit verantwoording af te leggen tijdens hun leven. Overtredingen blijven onopgelost, en op aarde heerst voortdurend onrecht. Daarom is het Grote Witte Troon-oordeel nodig om alle onopgeloste zonde ter verantwoording te roepen. Het eerste doel van de Grote Witte Troon is de hele mensheid de waarheid van Christus, de afschuwelijkheid van de zonde en de genade die haar overtreft, te openbaren. Wanneer de mensen verlicht worden bij de Grote Witte Troon, waar alle waarheid wordt geopenbaard en alle geheimen worden blootgelegd, zal *"iedere knie zich buigen"* en *"iedere tong belijden dat Jezus Christus de Heer is"* ([Filippenzen 2:10, 11](#)).

Dit universele berouw is het begin van hun training om God te leren kennen, want Paulus zegt dat *"niemand kan zeggen: 'Jezus is Heer', dan door de Heilige Geest"* ([1 Kor. 12:3](#)). Daarom zullen alle mensen bij de Grote Witte Troon hun geloof in Hem uitspreken en vervuld worden met de Heilige Geest. Dit is het eerste deel van de "vuurzee" die hen zal dopen, een vuur dat bedoeld is om hen te reinigen van zonde door de overtuiging van de Heilige Geest ([Joh. 16:7-9](#)).

De vuurzee is de "vurige wet" zelf ([Deut. 33:2](#)) die voortkomt uit de troon van God, gezien in [Daniël 7:9](#) en [10](#). Het vuur van God werd geopenbaard op de berg Horeb op de dag die later gevierd werd als het Wekenfeest, d.w.z. Pinksteren. Dat vuur werd later gezien op de hoofden van de 120 discipelen in de bovenzaal toen de Heer de Kerk van Pinksteren in Handelingen 2 instelde.

En zo zal de hele mensheid bij de Grote Witte Troon worden onderworpen aan de vurige wet van God. Allen die hun geloof niet hebben gesteld in Jezus Christus als Degene die de straf voor hun zonde heeft betaald, zullen door de vurige wet worden beoordeeld naar hun werken ([Openb. 20:12](#)). Niemand van hen zal enig vermogen hebben waarmee zij de vergoeding voor hun tijdens hun leven begane zonden kunnen betalen, dus zegt de wet dat zij "verkocht" moeten worden in slavernij ([Exodus 22:3](#)) totdat hun schuld is betaald.

Zij zullen verkocht worden aan de gelovigen, want de gelovigen zullen het gezag krijgen om met Christus over anderen te heersen en te

regeren, totdat het grote Jubeljaar de hele schepping vrijmaakt in de heerlijke vrijheid van de kinderen van God ([Romeinen 8:19](#)).

Gedurende die tijd van wettig oordeel zullen de gelovigen onderwijzen door woord en trainen door voorbeeld, zodat ook zij de gezindheid van Christus beginnen aan te nemen gedurende deze tijd van dienst en training. Die tijd zal lang zijn, maar hij zal eindigen met het Jubeljaar van de Schepping, dat volgens mij 49.000 jaar na Adam is.

Het universum verzoenen

Hierin ligt ook de reden waarom het idee van een nooit eindigende brandende hel onwettig is, want louter marteling brengt geen gerechtigheid. *Er wordt pas recht gedaan als alle slachtoffers van het onrecht hun schade vergoed hebben gekregen.* De rechtvaardigheid van God eist geen foltering maar teruggave om de slachtoffers van onrecht te vergoeden. Straf alleen kan de zondaar corrigeren, maar zij brengt geen gerechtigheid tot stand en herstelt de rechtsorde niet. Zonde wordt niet uitgeroeid door marteling.

Het allesoverheersende doel van het goddelijke plan is het universum te verzoenen door alle dingen aan Christus te onderwerpen. Paulus spreekt hierover in [Kolossenzen 1:16-20](#),

¹⁶ Want door Hem zijn alle dingen [*ta panta*, "het geheel"] geschapen, zowel in de hemelen als op de aarde, zichtbaar en onzichtbaar, hetzij tronen of heerschappijen of heersers of overheden - alle dingen [*ta panta*, "het geheel"] zijn door Hem en voor Hem geschapen²⁰ en door Hem zijn alle dingen [*ta panta*, "het geheel"] met Zichzelf verzoend, nadat Hij vrede heeft gemaakt door het bloed van Zijn kruis; door Hem, zeg ik, zowel de dingen op aarde als de dingen in de hemel.

Paulus zegt dat dezelfde God die "het geheel" heeft geschapen, ook "het geheel" met Zichzelf zal verzoenen. Paulus' favoriete vers, dat hij meer dan enig ander aanhaalt, is [Psalm 8:6](#), "*Gij hebt alle dingen onder zijn voeten gelegd.*" Hij legt dit in detail uit in [1 Kor. 15:26-28](#),

²⁶ De laatste vijand die zal worden afgeschaft is de dood. ²⁷ Want Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen. Maar als Hij zegt: "Alle dingen zijn onderworpen", is het duidelijk dat Hij [God] uitgezonderd is die alle dingen aan Hem onderworpen heeft. ²⁸ En wanneer alle dingen aan Hem onderworpen zijn, zal ook de Zoon zelf onderworpen zijn aan Hem die alle dingen aan Hem onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn.

De schepping verzoenen is alle disharmonie uitroeien en alle onenigheid met de gezindheid en de wil van Christus opheffen. God bereikt dit in de trouwe gelovigen door discipline, zoals een vader zijn kinderen disciplineert ([Hebr. 12:5-8](#)). Hoewel de discipline bij ongelovigen strenger is, blijft het hart van God hetzelfde. Zijn liefde begint niet met ons geloof, maar zoals [Rom. 5:8](#) zegt,

⁸ Maar God bewijst zijn eigen liefde voor ons, doordat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren.

Zijn liefde is de liefde van een vader, bedoeld om zijn kinderen te corrigeren, zelfs als de resultaten door een streng oordeel moeten komen. De wet bepaalt de parameters van dat oordeel. De enige vorm van rechtspraak waarbij marteling of pijn een rol speelt, is wanneer een man in dit leven een ander mens heeft gemarteld. Waar kerkleiders mensen op de brandstapel hebben gezet - een straf die vreemd is aan Gods wet - kan het zijn dat ook zij hetzelfde lot zullen ondergaan, volgens de wet in [Exodus 21:25](#), "*brandstapel voor brandstapel*".

Maar zelfs zo'n verschrikkelijk oordeel is tijdelijk, want geen enkel oordeel is "eeuwig", zoals sommige vertalingen willen. Oordeel is *olam* (Hebreeuws) en *aionian* (Grieks), en beide termen geven een onbepaalde tijd aan, zodat de wet de lengte van het oordeel kan bepalen naar gelang de ernst van de misdaad.

Onze Verlosser van bloed is niet alleen liefdevol en rechtvaardig, maar ook wijs genoeg om een plan voor de schepping te bedenken waarbij uiteindelijk niets verloren zal gaan. Dat plan is geopenbaard in de wet, en de verlosser van bloed speelt zijn rol in dit plan.

Het Hebreeuwse woord voor verlosser is *ga'al* en wordt gespeld als ??? (*gimel-aleph-lamed*). *Gimel* betekent kameel en betekent opgetild worden, omdat een kameel een last op zijn rug optilt. Het laatste deel van het

woord is *aleph-lamed*, wat El betekent, oftewel God. Een verlosser betekent dus letterlijk "God optillen". Dit lag ten grondslag aan de uitspraak van Jezus in [Johannes 3:14](#),

14 En zoals Mozes de slang ophief in de woestijn, zo moet de Mensenzoon worden opgeheven.

Opnieuw lezen we in [Johannes 12:32](#),

32 En ik, als ik van de aarde ben opgeheven, zal alle mensen tot Mij trekken.

Toen Jezus aan het kruis stierf, werd Hij opgetild als de slang in de woestijn om genezing te brengen aan allen die naar Hem wilden kijken. Hij vervulde de rol van een verlosser: "God verheffen". Dit beeldt Hem niet alleen uit als de slang in de woestijn, maar het toont ook de godheid van Christus, want in Zijn kruisiging werd God opgeheven aan het kruis.

Evenzo openbaart het dat "alle mensen" inderdaad naar Hem zullen kijken en genezing zullen vinden. Enkelingen kijken naar Hem in hun levenstijd, maar de overgrote meerderheid zal dat pas doen bij de Grote Witte Troon.

Dit woordbeeld in de letters van *ga'al* toont de geest van Christus achter een verlosser van bloed. Zo'n voogd was de verlosser van verwanten in een rechtbank, bevoegd om de advocaat te zijn voor iedereen in zijn familie die het slachtoffer was geworden van een misdaad. *Het was zijn taak om verlossing te brengen, geen wraak*. Jezus' voorbeeld toont ons dat Hij verlossing bracht door zijn bereidheid zijn eigen leven te geven, niet alleen voor de slachtoffers van een misdaad, maar ook voor de misdadigers. Daardoor zullen "alle mensen" tot Hem getrokken worden.

Dit is het voorbeeld van liefde dat het hart van God en de geest van Christus met betrekking tot de verlosser van bloed openbaart. Bewakers aanduiden als *wrekers* of *wrekers* kan de vleselijke geest van de wrekers op aarde weergeven, maar zulke mannen weerspiegelen niet het hart van God zoals gezien door het voorbeeld van Christus.

We zien dus dat het weliswaar de plicht was van de rechter en de rechtbank om schuld of onschuld vast te stellen en de moordenaar ter dood te veroordelen, maar dat het het recht was van de voogd van het slachtoffer om in liefde te handelen. Als de moordenaar geen berouw had, kon de doodstraf de beste optie zijn om toekomstige slachtoffers te beschermen. Maar als de moordenaar werkelijk berouw had, had de verlosser de mogelijkheid om te vergeven.

Jezus heeft het vermogen en de wijsheid om verder te gaan dan andere verlossers van bloed, omdat Hij niet functioneert onder tijdsbeperkingen. Hij heeft ook de macht om de ogen van mensen te openen om de waarheid te zien en mensen tot bekering te brengen door de kracht van de Heilige Geest.

Daarom heeft Hij een scheppingsplan bedacht dat de Grote Witte Troon omvat, waar de wetshandhaving haar hoogtepunt bereikt door alle mensen door de kracht van de Geest tot bekering te brengen.

De wetten van de oorlog

De wet zelf is een oorlog tegen de misdaad. Maar terwijl de meeste wetten betrekking hebben op sociale relaties binnen de gemeenschap, zijn er momenten waarop naties andere naties slachtofferen. In die gevallen wordt de wet internationaal toegepast. God zelf oordeelt over de naties om de rechtsorde te herstellen in dit hoogste gerechtshof.

Deuteronomium 20 geeft ons de hoofdlijnen van de oorlogswetten. Het hoofdstuk veronderstelt natuurlijk dat de oorlog die wordt overwogen rechtvaardig is en dat God in zijn goddelijke rechtbank al een uitspraak heeft gedaan over het internationale geschil. In de godsdiensten van de meeste naties werd aangenomen dat hun god eenvoudigweg zijn wil wilde opleggen aan de andere naties, en dat hun goden hen (het "uitverkoren volk") zouden bijstaan om hun macht en grondgebied uit te breiden. Het volk dacht gewoonlijk niet aan dergelijke veroveringen in termen van herstel van de wettige orde van het universum. Oorlog werd meestal gevoerd uit zelfzuchtige motieven, met weinig of geen oog voor het welzijn van andere mensen.

Maar de God van de Bijbel is niet zoals die andere goden. Toen Jezus kwam om het hart van de Vader te openbaren, vinden we dat Hij evenveel medelijden had met de Samaritanen en Romeinen als met zijn eigen stam. In feite droeg de wet zelf de Israëlieten op de vreemdelingen lief te hebben als zichzelf ([Lev. 19:34](#)), indachtig het feit dat ook zij als vreemdelingen in Egypte waren mishandeld. Gods opdracht om oorlog te voeren tegen andere volken was dus niet gebaseerd op eigenbelang, maar op wetshandhaving voor daadwerkelijke misdaden tegen God of Zijn volk.

De Kanaänieten, bijvoorbeeld, hadden de Schepper verworpen en Zijn soevereine recht van koningschap gegeven aan valse goden die onrechtvaardige wetten hadden opgelegd waarvan veel mensen het slachtoffer werden. Toch was het oordeel om de Kanaänieten te vernietigen gebaseerd op hun werken, hun praktijk van onrechtvaardigheid, hun moord op onschuldige baby's in religieuze ceremonies, en andere corrupte praktijken.

Als de Kanaänieten zich van deze praktijken hadden bekeerd en zich aan Jozua (Jezus) hadden onderworpen, hadden zij de doodstraf kunnen vermijden die God hun als natie had opgelegd. Oprecht berouw zou hebben geleid tot hun opname in het volk Israël. Zij zouden niet langer Kanaänieten zijn, en hun staatsburgerschap zou door geloof zijn overgegaan van een koninkrijk van duisternis naar het koninkrijk van licht.

In feite werd het vonnis over Kanaän uitgesproken door de vloek van Noach in [Genesis 9:25](#). Daarna gaf God hen 828 jaar om zich te bekeren en het doodvonnis te ontlopen. Ik toonde in mijn boek, [Geheimen van de Tijd](#) de vele bijbelse voorbeelden van vervloekte tijdcycli van 414 jaar. De vervloekte tijd kan 414 jaar (of dagen) zijn of een veelvoud daarvan, maar het doel van de vervloekte tijd is om een genadeperiode te bieden, zodat de schuldige de tijd krijgt om zich te bekeren en zo aan de doodstraf te ontkomen. Kanaän kreeg 2 x 414 jaar genade, maar aan het eind van die tijd weigerden zij zich aan Jozua (Jesjoea) te onderwerpen.

Daarom werd de doodstraf aan Kanaän opgelegd.

Zij die gedurende de genadeperiode niet voldoen aan de eis van de Goddelijke Rechtbank moeten de straf betalen, zoals de Kanaänieten deden. Maar de Kanaänieten geloofden niet wat God had verordend, noch vroegen zij ernaar. In plaats daarvan verkozen zij Israël te bestrijden.

Het punt is dat God het volk Israël oprichtte om in Zijn naam gezag uit te oefenen om Zijn wetten en Zijn oordelen af te dwingen. Daarom was Israël geroepen om oorlog te voeren tegen de beledigende Kanaänieten. Het was geen machtsspel om te zien welke god machtiger was. De oorlog was niet simpelweg een kwestie van het verkrijgen van land voor Israël ten koste van de Kanaänieten. Het was niet simpelweg een kwestie van eigenbelang. God verklaarde de oorlog niet alleen omdat Hij de Kanaänieten haatte en de Israëlieten liefhad. In feite, als we het hele verhaal zien en hoe het begon met de vloek van Noach over Kanaän, zien we een genadige God, vol van genade, die de Kanaänieten al 828 jaar de tijd had gegeven om zich te bekeren en zich te voegen naar het oordeel van de goddelijke rechtbank.

Dit openbaart de gezindheid van Christus wat betreft internationale gerechtigheid. Wie met Christus wil regeren, moet leren Zijn oordelen uit te spreken naar Zijn wil en gezindheid. Dit is de enige manier waarop alle naties staten zullen willen worden in het Stenen Koninkrijk, wanneer dit groeit om de hele aarde te vullen, zoals [Daniël 2:35](#) en [Jesaja 2:2-4](#) ons vertellen.

[Psalm 67:4](#) vertelt ons dat alle volken zich zullen verheugen wanneer Gods oordelen worden toegepast op de naties,

⁴ Laat de volken blij zijn en zingen van vreugde, want Gij richt de volken met recht en leidt de volken op aarde. Selah.

Dit schetst een beeld van internationale gerechtigheid die gebaseerd is op liefde. Het schetst geen beeld van Israël dat oorlog voert tegen de naties om hen te onderwerpen en te onderwerpen als slaven van het uitverkoren volk. Het is een beeld van internationaal respect, als gevolg van het geweldige systeem van liefde en rechtvaardigheid dat God heeft ingesteld - zodra die wet wordt begrepen door de geest van Christus.

Wanneer een volk een ander volk onrecht aandoet, heeft elk volk het recht een beroep te doen op Gods Internationaal Gerechtshof. Als Israël de beledigende partij is, zal God tegen Israël oordelen. Als Israël het slachtoffer is, zal God in hun voordeel beslissen. Gods gerechtigheid is onpartijdig, want ook dat is de wet. [Num. 15:16](#) zegt,

16 Er moet één wet en één verordening zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft.

Wanneer deze wet wordt toegepast in Gods Internationaal Gerechtshof, zien we dat God alle naties onpartijdig oordeelt volgens de rechtsbeginselen die voortkomen uit Zijn eigen wil en karakter. Alle naties zijn geschapen naar Zijn beeld, en Hij wil over hen allen heersen.

Daarom moeten de oorlogswetten volgens Zijn instructies worden uitgevoerd - en dan alleen wanneer Hij ons in de strijd leidt. Onder die omstandigheden is doden in oorlogstijd geen moord, maar alle oorlog die buiten de parameters van Gods wet wordt gevoerd, is moord, en de schuldige natie (niet de individuele soldaten) wordt ter verantwoording geroepen.

Abortus

Er zijn andere vormen van doden die we moeten bestuderen om te zien of ze onwettig zijn of niet. In het geval van opzettelijke abortus, of kindermoord vóór de geboorte, is de Bijbel duidelijk dat God het leven vaststelt vóór de geboorte. Daarom is het vernietigen van dat leven het nemen van een leven, en tenzij dit gebeurt volgens een juiste gerechtelijke procedure, is dit doden moord. [Jeremia 1:5](#) zegt,

5 Voordat ik u in de baarmoeder vormde, kende ik u, en voordat u geboren werd, wijdde ik u in; ik heb u aangesteld als profeet voor de volken.

Eigenlijk is niets echt "gevormd" totdat het volledig gevormd is tot een bepaalde vorm en grootte. Vandaar dat God sprak over de tijd tussen conceptie en geboorte, toen Jeremia door God gekend en aangesteld werd als profeet. Evenzo werden Jakob en Ezau geroepen terwijl zij in de

baarmoeder waren, voorafgaand aan hun geboorte ([Rom. 9:11](#)). Deze goddelijke erkenning van hun persoonlijkheid staat buiten kijf voor iedereen die de Schrift echt gelooft.

Gods uitspraak in [Jer. 1:5](#), "*Ik kende u*", wordt in de meeste kringen niet ten volle gewaardeerd. De persoonlijke toepassing heeft natuurlijk te maken met de mate van intimiteit in persoonlijke relaties. Maar in het internationale recht is het van toepassing op diplomatieke betrekkingen tussen naties. In die toepassing heeft het te maken met *erkenning*.

Als een natie weigert een andere te erkennen, betekent dit dat er geen diplomatieke betrekkingen zijn tussen de twee. Vaak zijn ze in staat van oorlog, met misschien een wapenstilstand maar geen echt vredesverdrag. [Deut. 11:28](#) spreekt over "*het volgen van andere goden die u niet kent*". Dit betekent dat andere goden in Israël niet officieel *erkend mochten worden*. Die goden hadden geen wettelijke status, en de wet van God zal hun pretentieuze aanspraken op gezag niet ondersteunen.

Toen Jezus in [Matt. 7:23](#) sprak over wetteloze gebedsgenezers en zei: "*Ik heb u nooit gekend*", bedoelde Hij niet dat Hij nooit van hen gehoord had, maar eerder dat zij nog steeds in een staat van vijandigheid tegenover Hem en Zijn wet verkeerden. Zij waren het niet met elkaar eens. Daarom *erkende* Hij hen niet in juridische zin.

Paulus zegt daarentegen in [1 Kor. 8:3](#): "*maar als iemand God liefheeft, wordt hij door Hem gekend.*" Zij hebben God lief als zij Zijn geboden onderhouden, en God *erkent* dat zulke mensen "standing" hebben in een goddelijke rechtbank. Zij hebben rechten als mensen van het Koninkrijk. De wettelozen verliezen hun rechten wanneer zij door de wet worden beoordeeld. In het grote liefdeshoofdstuk lezen we in [1 Kor. 13:12](#),

¹² Want nu zien wij in een spiegel, maar dan van aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ook ik ten volle gekend ben.

Erkenning in de wet geeft ons onze status in de wet. Nadat dit is vastgesteld, kunnen wij Christus gaan "kennen" in een intieme en

persoonlijke relatie. Christus kwam om het hart en de gedachten van de Vader in alle zaken te openbaren en bekend te maken.

Als God Jeremia "kende" toen hij nog in de baarmoeder zat, betekent dit dat God de profeet al voor zijn geboorte een wettelijke status als persoon had gegeven. Met die juridische status kwamen door God gegeven rechten als burger van het Koninkrijk en als geroepen profeet. Dit toont niet alleen aan dat het leven begint bij de conceptie, maar nog belangrijker, dat *een ongeboren kind een wettelijke status heeft in de regering van God - inclusief het recht om in veiligheid te leven.*

Dit wordt ondersteund door de wet in [Exodus 21:22](#),

²² En als mannen met elkaar vechten en een vrouw met kind slaan, zodat zij een miskraam krijgt en er toch geen verder letsel is, zal hij zeker een boete krijgen, zoals de echtgenoot van de vrouw van hem kan eisen en hij zal betalen, zoals de rechters beslissen.

Dit is duidelijk een geval van dood door ongeval, aangezien de vrouw in kwestie niet een van de twee vechtende mannen was, maar probeerde tussenbeide te komen. De precieze straf moet worden bepaald door de echtgenoot van de vrouw en de rechters. In deze zaak gaat het echter niet rechtstreeks om de rechtspositie van het ongeboren kind, maar om die van de ouders. Toch krijgt het ongeboren kind een waarde die verder gaat dan het huidige etiket "gewoon een stuk vlees".

De vroege Kerk werd in haar eigen tijd geconfronteerd met het probleem van abortus en kindermoord, en zij veroordeelde dergelijke praktijken unaniem. Hun visie in deze kwestie verschilde niet van het Joodse geloof. In de late eerste eeuw getuigde Josephus in zijn boek *Tegen Apion*, II, 25, van het Joodse geloof,

De wet verplicht ons bovendien om al onze nakomelingen op te voeden en verbiedt vrouwen om abortus te plegen op wat is verwekt, of om het naderhand te vernietigen; en als een vrouw dat blijkt te hebben gedaan, is zij een moordenaar van haar kind.

In die tijd had men bepaalde kruidendrankjes ontdekt die abortus konden opwekken. Het Romeinse recht stond abortus en zelfs kindermoord toe, omdat het recht van leven en dood van de vader over

zijn kinderen werd gehandhaafd. In de *Brief van Barnabas* 14:11 staat daarentegen,

Gij zult uw denkbeelden niet vernietigen voordat zij zijn voortgebracht, noch doden nadat zij zijn geboren.

De Didache, of "Leer van de Twaalf Apostelen", zegt in 2:1,

Het tweede gebod van de leer luidt: "Gij zult niet moorden" ... gij zult geen kind aborteren of kindermoord plegen.

In 177 na Chr. ging Athenagoras in tegen de geruchten die de heidenen in zijn tijd verspreidden dat de christenen tijdens hun bijeenkomsten kinderen doodden en bloed dronken wanneer zij aan de communie deelnamen. Hij weerlegde dit en zei in zijn *Pleidooi*, hoofdstuk 35,

Welke reden zouden we hebben om een moord te plegen als we zeggen dat vrouwen die abortussen veroorzaken moordenaars zijn, en daarvoor rekenschap zullen moeten afleggen aan God?

In 210 na Christus schreef Tertullianus, een christelijke Romeinse advocaat, in hoofdstuk 9 van zijn *Apologie*, of "verdediging" van het christendom,

In ons geval, nu moord voorgoed verboden is, mogen wij zelfs de foetus in de baarmoeder niet vernietigen, terwijl de mens voor zijn levensonderhoud nog bloed ontleent aan andere delen van het lichaam.

Rond 400 na Christus vatten *de Apostolische Constituties* de geaccepteerde leerstellingen van het christendom samen door in 7:3 te zeggen,

Gij zult uw kind niet doden door abortus te veroorzaken, noch doden wat verwekt is; want alles wat gevormd is en van God een ziel heeft ontvangen, zal, als het gedood wordt, gewroken worden als zijnde ten onrechte vernietigd.

We zien dus dat abortus geen nieuwe kwestie is in de Kerk. Het werd toegepast door humanistische culturen die hun wetten baseerden op de overtuiging dat ouders de voortbrengers van het leven waren en

daarom ook het recht hadden het leven van hun kinderen weg te nemen. Gods wet staat dit niet toe, zelfs niet voor de ergste jeugddelinquent. Zelfs de ongeborenen werden door God erkend in de goddelijke rechtbank en werden door de wet beschermd tegen kwaadwilligheid van de ouders.

Hoewel ouders kinderen verwekken en baren, hebben zij het leven niet voortgebracht. Al het leven komt van God en is daarom onderworpen aan Zijn wil. Daarom regelt Gods wet de rechten van ouders over hun kinderen.

Het zesde gebod verbiedt moord en beveelt omgekeerd liefde aan. Het is het eerste gebod dat helpt bepalen hoe wij onze naaste mogen liefhebben als onszelf. Als we God echt liefhebben, zullen we het zesde gebod houden.

Hoofdstuk 7

Het zevende gebod

[Deuteronomium 5:18](#) zegt: "*U zult geen overspel plegen.*" Dit is het zevende gebod. Het is de wet die alle verbintenis en scheiding regelt - het huwelijk in het bijzonder.

Het Hebreeuwse woord "overspel" is *na'aph*, een stamwoord dat niet verder kan worden uitgesplitst. Het wordt in de Schrift altijd gebruikt voor een seksuele relatie met de man of vrouw van een ander, tenzij het metaforisch wordt gebruikt voor de nationale misdaad van het plegen van overspel met andere goden. [Leviticus 20:10](#) vertelt ons ook de straf:

¹⁰ Als er een man is die overspel pleegt met de vrouw van een andere man, iemand die overspel pleegt met de vrouw van zijn vriend, zullen de overspelige en de overspelige zeker ter dood worden gebracht.

In veel culturen bestaat de neiging om wel de vrouw maar niet de man te straffen voor overspel. Soms zijn er meerdere getuigen nodig om een man van overspel te veroordelen, waardoor het onwaarschijnlijk is dat een man ooit schuldig wordt bevonden, terwijl een enkele getuigenis of beschuldiging tegen een vrouw voor waar wordt aangenomen. Deze ongelijke toepassing van de wet is natuurlijk in strijd met de geest van God.

De Bijbel past de wet van God gelijk toe. De enige bepaling is dat, net als bij alle andere misdaden, niemand kan worden veroordeeld behalve door twee of drie getuigen, dat wil zeggen door ten minste twee solide bewijzen. [Deut. 19:15](#) zegt,

¹⁵ Een enkele getuige zal niet tegen iemand opstaan wegens een ongerechtigheid of een zonde die hij heeft begaan; op de getuigenis van twee of drie getuigen zal een zaak worden bevestigd.

De op overspel betrapte vrouw

In [Johannes 8:1-11](#) lezen we het verhaal van de op overspel betrapte vrouw die bij Jezus werd gebracht voor een oordeel. Velen hebben dit verhaal gebruikt als bewijs dat Jezus de wet heeft afgeschaft, ondanks het feit dat Jezus dit duidelijk ontkende in [Matt. 5:17-19](#).

De Farizeeën hadden een bijbedoeling om de overspelige vrouw bij Jezus te brengen. Zij wilden Hem in zijn eigen woorden vangen, want als Hij weigerde haar te veroordelen, konden zij Hem beschuldigen van verachting van de wet, maar als Hij haar ter dood veroordeelde, konden zij haar stenigen en Hem vervolgens aangeven bij de Romeinse overheid. In die dagen eiste de Romeinse regering dat alle halsmisdaden ter beoordeling aan hen werden voorgelegd.

Jezus kende hun harten, en Hij kende de wet. De wet voorzag in gevallen waarin gerechtigheid niet mogelijk was, hetzij door een gebrek aan twee getuigen, valse getuigen, een omgekochte rechter, of (zoals in dit geval) een buitenlandse autoriteit. Mensen moesten proberen hun geschillen privé op te lossen ([Matt. 18:15](#)) en, indien nodig, het bewijs en de getuigen aan de overtredende partij voorleggen om de rechtbank te vermijden ([Matt. 18:16](#)).

Als zij niet tot een oplossing kunnen komen, kunnen zij het voor de rechter brengen ([Matt. 18:17](#)), waar een aardse rechter geacht werd de een te rechtvaardigen en de ander te veroordelen. Als de man die de rechtszaak verliest van mening is dat het vonnis onrechtvaardig was, kan hij vervolgens in beroep gaan bij de Goddelijke rechtbank.

Toen de overspelige vrouw beschuldigd werd door de Farizeeën, die verwachtten dat Jezus haar zaak zou berechten, wilden zij dat Hij haar zou berechten volgens [Lev. 20:10](#) (eerder geciteerd). Maar omdat dergelijke halsmisdaden alleen door de Romeinse overheid konden worden berecht, was het duidelijk dat er geen recht kon worden gedaan. Bovendien hadden de Farizeeën wel de overspelige vrouw meegenomen, maar niet de overspelige. Erger nog, de getuigen hadden duidelijk bijbedoelingen, die elke bijbelse rechter moest kunnen onderscheiden.

Jezus wist dus dat ware gerechtigheid in dit geval niet mogelijk was. Daarom bracht Hij de vrouw rechtstreeks naar de goddelijke rechtbank volgens de wet van de jaloezie in [Num. 5:12-31](#). In zo'n geval moest de jaloerse, bij gebrek aan bewijs of geloofwaardige getuigen, haar naar de priester (rechter) brengen, waar de priester de vrouw te midden van enige ceremonie een eed van onschuld zou toedienen.

De priester moest haar wijzen op de vloek die over haar zou komen als zij zwoer onschuldig te zijn, maar in werkelijkheid schuldig was. Dan zegt [Num. 5:23-28](#),

²³ De priester zal dan deze vervloekingen op een rol schrijven, en hij zal ze afwassen in het water van bitterheid. ²⁴ Dan zal hij de vrouw het water van bitterheid laten drinken dat een vloek brengt, zodat het water dat een vloek brengt in haar zal gaan en bitterheid zal veroorzaken. ²⁷ En haar buik zal opzwellen en haar dij zal afvallen, en de vrouw zal een vloek worden onder haar volk. ²⁸ Maar als de vrouw zich niet verontreinigd heeft en rein is, dan zal zij vrij zijn en kinderen verwekken.

Als een vrouw zo'n eed van onschuld aflegde, werd haar zaak voorgelegd aan de Goddelijke Rechtbank, en haar man moest haar verklaring als waarheid aannemen. [Hebreeën 6:16](#) zegt,

¹⁶ Want de mensen zweren bij iemand die groter is dan zichzelf, en bij hen is een eed als bevestiging het einde van elk geschil.

Dit was de juiste procedure die gevolgd moest worden bij gebrek aan bewijs of getuigen, of als de omstandigheden de uitvoering van goddelijke gerechtigheid in de weg stonden. Dat was het geval toen

Jezus werd geconfronteerd met de overspelige vrouw. Zelfs als de getuigen voldoende en geloofwaardig waren, had geen rechter haar kunnen veroordelen, omdat de Romeinen zich het recht hadden voorbehouden iedereen ter dood te veroordelen.

Daarom kon Jezus de vrouw niet beoordelen naar de wet waarmee de schriftgeleerden en Farizeeën haar veroordeelden. Ja, de wet in [Deuteronomium 22:24](#) leek van toepassing, maar niet onder deze omstandigheden. Dus begon Jezus haar zaak te berechten volgens Numeri 5. [Johannes 8:6](#) zegt: "*Maar Jezus bukte zich en schreef met zijn vinger op de grond.*"

Eerst begrepen ze niet wat Hij deed, en ze dachten dat Jezus hen gewoon negeerde. Maar Jezus wist precies wat Hij deed. De schriftgeleerden en Farizeeën hadden de vrouw naar de grote Hogepriester van de Melchizedek Orde gebracht voor een oordeel, en Hij legde haar zaak voor aan de Goddelijke Rechtbank. Jezus schreef op de grond, ofwel omdat Hij geen boekrol had om de vloeken van de wet op te schrijven, ofwel omdat het sabbat was en schrijven op perkament of steen als arbeid werd beschouwd en daarom verboden was. Hoe dan ook, Jezus bukte zich en begon met zijn vinger de vloeken van de wet op de grond zelf te schrijven.

De Farizeeën drongen bij Hem aan op een oordeel voordat Hij klaar was met schrijven, dus schoof Hij hen af door in [Johannes 8:7](#) te zeggen: "*Wie onder u zonder zonde is, laat hij de eerste zijn die een steen naar haar werpt.*" Met andere woorden, Hij zei: "Hé, als jullie tot een oordeel zijn gekomen, ga je gang en executeer haar. Immers, de wet schreef voor dat de getuigen de weg moesten wijzen bij elke executie ([Deut. 17:7](#)). Hij wist natuurlijk dat ze haar niet zouden stenigen, omdat de Romeinen hen ter verantwoording zouden roepen.

Toen Jezus genoeg had geschreven voor de Farizeeën om te begrijpen dat Hij de zaak aan het Goddelijke Hof voorlegde, wisten ze dat ze er opnieuw niet in waren geslaagd Hem in de val te lokken. Een voor een gaven ze het op en liepen weg. Toen Jezus klaar was met schrijven op de grond, keek Hij op en vond geen beschuldigers en geen getuigen meer over. [Johannes 8:10, 11](#) zegt,

¹⁰ En zich oprichtend zei Jezus tot haar: "Vrouw, waar zijn ze? Heeft niemand je veroordeeld?" ¹¹ En zij zei: "Niemand, Heer." En Jezus zei: "Ik veroordeel je ook niet; ga je gang. Voortaan niet meer zondigen."

Als rechter in deze zaak kon zelfs Jezus zelf haar niet veroordelen zonder getuigen en zonder dat iemand een aanklacht tegen haar indiende. Hij hoefde haar ook geen eed af te leggen. Omdat er niemand was om haar te veroordelen, werd de zaak geseponeerd. De zaak eindigde dus met een eenvoudige vermaning om "*niet meer te zondigen*". Jezus vergoelijkte haar zonde niet, noch deed Hij de wet weg.

Bevoegdheid over het huwelijk

Het grote culturele probleem van vandaag is dat in het streven om de gezinseenheid te vernietigen en de seculiere socialistische democratie te vestigen, overspel zelden (of nooit) als misdadig wordt vervolgd. Ontucht zelf, in de meeste vormen, is al lang geleden gelegaliseerd en wordt alleen vervolgd als het een commerciële daad is of als er minderjarigen bij betrokken zijn.

Wetten die seksueel gedrag reguleren behoren tot de belangrijkste om de decadentie en uiteindelijke vernietiging van een natie te voorkomen. [Genesis 2:24](#) maakt duidelijk dat God zelf het huwelijk heeft geschapen en verordend, en daarom is Hij de ultieme bron van wet om alle seksuele zaken te regelen.

Daarom is het zevende gebod, net als alle andere, geworteld in het eerste gebod. God is de Auteur van het huwelijk, en dus zijn mensen en naties verantwoordelijk voor de uitvoering en handhaving van de huwelijkswetten die God heeft uitgevaardigd. Maar wanneer een volk weigert God te erkennen als de soevereine Schepper, wordt de weg vrijgemaakt voor de mens om de wetten te veranderen om tegemoet te komen aan de lusten van het volk, terwijl hun morele normen mettertijd afbrokkelen.

In het begin

Het huwelijk was oorspronkelijk gebaseerd op het idee dat een man en een vrouw het volledig met elkaar eens zouden zijn. Gods verklaarde doel is dat zij "één vlees" zouden worden ([Gen. 2:24](#)). Deze eenheid werd niet bereikt doordat de vrouw zich altijd volkomen aan haar man onderwierp, maar doordat beiden de stem van dezelfde God hoorden. Dit is in wezen een Nieuw Verbondshuwelijk, zoals ik heb uitgelegd in mijn boek, [Het Oude en Nieuwe Verbondshuwelijk](#).

Later, toen zij door de zonde in het rijk van sterfelijkheid en corruptie vielen, begonnen zij het vermogen en zelfs de wil te verliezen om Gods stem te horen en te gehoorzamen. God wist dat dit probleem in de komende generaties alleen maar erger zou worden naarmate de tijd verstreek. Een van de eerste slachtoffers van de zonde zou de eenheid tussen man en vrouw zijn. Als zij het niet eens konden worden over de wil van God voor hun leven, zou het nodig zijn dat de een zijn wil aan de ander zou opleggen om verlamming of een patstelling te voorkomen.

Daarom zei God tegen Eva in [Genesis 3:16](#): "*Maar uw verlangen zal uitgaan naar uw man, en hij zal over u heersen.*" God gaf het gezag aan de echtgenoot in geval van verdeeldheid en onenigheid. Maar erkend moet worden dat zulk gezag alleen nodig was vanwege de zonde, en dat zulk gezag niet nodig was vóór hun val in sterfelijkheid en corruptie.

Evenmin kon worden aangenomen dat de beslissing van de echtgenoot altijd de juiste zou zijn. Het gezag is hem gegeven, zo lijkt *het*, omdat "*eerst Adam is geschapen en daarna Eva*" ([1 Tim. 2:13](#)), en zij de eerste was die God ongehoorzaam was (2:14). Toch maakt dit gezag de man ook verantwoordelijk om de wil van God te kennen, niet alleen door Gods stem innerlijk te horen, maar ook via zijn vrouw. Hij is verantwoordelijk om te weten wanneer God tot hem spreekt door alle anderen, maar vooral door zijn vrouw, want zij heeft de primaire roeping om zijn dubbele getuige te zijn.

Als het huwelijk zou functioneren zoals het vanaf het begin bedoeld was, zou er geen gezag nodig zijn. Overeenstemming maakt gezag irrelevant, want als beide partijen in volmaakte eenheid zijn, is het nooit

nodig dat een van hen de wil van de ander overrulet of naleving afdwingt. Dit is de natuurlijke staat van het huwelijk zoals het bestond vóór de introductie van de zonde.

Maar zodra de zonde een rol ging spelen, ontstonden als gevolg daarvan meningsverschillen, egoïsme en neigingen tot zonde. Dit maakte niet alleen gezag noodzakelijk, maar dit strekte zich ook uit tot de samenleving in het algemeen. Daarom vond God het nodig gezag in te stellen over grotere groepen mensen, zoals stammen en naties. Met dit gezag werden oordelen gegeven voor wetshandhaving.

Deze oordelen van de wet omvatten een oordeel over zonden tegen het huwelijk zelf, zoals overspel of misbruik van de echtgenoot. Dergelijke zonden waren onvermijdelijk, gezien de gevallen toestand van de mens en de morele degeneratie door de eeuwen heen. Daarom was het nodig om voorzieningen te treffen voor echtscheiding, wat God deed in [Deut. 24:1-4](#). Als alle huwelijken volmaakt waren, was er geen bepaling over echtscheiding nodig geweest.

Voorziening voor echtscheiding

Rotherham's *The Emphasized Bible* zegt in [Deut. 24:1, 2](#),

¹ Wanneer een man een vrouw neemt en met haar trouwt, zo zal het zijn, indien zij in zijn ogen geen gunst vindt, omdat hij in haar iets schandelijks gevonden heeft, dat hij haar een boekrol van scheiding zal schrijven, en die in haar hand leggen, en haar uit zijn huis zenden zal. ² En als zij uit zijn huis komt, dan mag zij haar weg gaan en van een ander worden.

In Gods wet moet de echtscheiding schriftelijk gebeuren, zodat de vrouw een bewijs heeft van die echtscheiding. Dit voorkomt dat een jaloerse ex-man de echtscheiding ontkent en haar vervolgt voor overspel, mocht zij hertrouwen. [Deut. 24:2](#) staat de vrouw toe om op basis van die wettige echtscheiding te hertrouwen met wie zij wil. Vers 4 ontzegt de ex-echtgenoot het recht haar weer op te eisen, zelfs als zij van haar tweede man gescheiden is.

Deze wet verschilde van de wet van Hammurabi (Nimrod), die in die tijd de gewone wet van Kanaän was. De wet van Hammurabi stond mondelinge scheidingen toe als de echtgenoot drie keer zei: "Ik doe haar weg" (Par. 141). Omdat mondelinge uitspraken gemakkelijk weerlegd kunnen worden, lijdt het geen twijfel dat dit in die tijd tot veel onrechtvaardigheid ten opzichte van vrouwen leidde.

De wet van God eiste een geschreven "*scheidingsrol*" voordat een man zijn vrouw kon verstoten (d.w.z. wegsturen). Het is belangrijk te begrijpen dat Mozes' wetgeving afweek van de gewone wet van zijn tijd en dat hij een onrechtvaardige maas in de wet van Hammurabi dichtte. Als we dit begrijpen, wordt het gemakkelijker om Jezus' opmerkingen over echtscheiding in Matteüs 5 te begrijpen.

Jezus zei dat als een man zijn vrouw alleen maar "wegstuurt" door haar weg te sturen zonder dergelijke papieren, hij haar overspel laat plegen ([Matt. 5:32](#)), omdat zij zou kunnen hertrouwen zonder naar behoren gescheiden te zijn. Evenzo zou iedere man die met haar zou trouwen ook overspel plegen.

Velen hebben Jezus' uitspraak geïnterpreteerd alsof Hij echtscheiding verbood, in tegenstelling tot Deuteronomium 24. Dit komt vooral doordat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen *echtscheiding* en *wegdoen*. Volgens de wet moet er een echtscheiding plaatsvinden voordat een man zijn vrouw kan wegdoen, dat wil zeggen haar het huis uit sturen. Deze twee dingen moesten samengaan, maar het probleem was dat dit vaak niet het geval was, vooral op plaatsen waar Gods wet niet werd gevolgd.

De KJV van [Matteüs 5:31](#) en [32](#) maakt geen onderscheid tussen echtscheiding en wegdoen, hoewel de Griekse tekst dat wel doet. De KJV vertaalt *apoluo* eerst als "wegdoen" en later als "scheiden".

³¹ **Er is gezegd: "Wie zijn vrouw zal wegdoen, laat hij haar een scheidbrief geven" [*apostasion*]**³² **Maar ik zeg u, dat wie zijn vrouw zal wegdoen [*apoluo*], behalve wegens hoererij, haar overspel doet plegen; en wie haar zal huwen, die gescheiden [*apoluo*] is, pleegt overspel.**

Het Griekse woord voor "scheiding", waar het correct vertaald is in vers 31, is *apostasion*. Het betekent "verstoting" en verwijst rechtstreeks naar het geschreven document waarin men zijn vrouw verstoot, waardoor de wettige verbintenis wordt beëindigd door echtscheiding. Maar vers 32 gebruikt niet het woord *apostasion*, maar *apoluo*, "wegdoen". Het woord betekent "loslaten, ontslaan". Het is niet de juridische daad van echtscheiding, maar de fysieke daad van het wegsturen.

Daarom is [Matteüs 5:32](#) correct vertaald door Jay P. Green, Sr., de algemene redacteur en vertaler van *The Interlinear Bible*,

³² Maar ik zeg u: wie zijn vrouw wegdoet [*apoluo*], behalve uit ontucht, die doet haar echtbreuk plegen. En wie met haar trouwt, pleegt overspel.

De KJV-vertalers gingen ervan uit dat Jezus de wet op de echtscheiding veranderde. Daarom vertalen zij *apoluo* alsof het *apostasion* is, wat impliceert dat er geen verschil is. Ik ben ervan overtuigd dat Jezus de wet niet heeft afgeschaft, maar het begrip van de wet heeft veranderd en de betekenis ervan heeft uitgebreid tot de geest van de wet. Als Jezus de wet had afgeschaft, zouden de schriftgeleerden en Farizeeën Hem zeker hebben veroordeeld op dat punt van de wet, maar we horen geen enkel bezwaar.

Door het onderscheid tussen *apostasion* en *apoluo* aan te houden, kunnen we het werkelijke doel van Jezus' commentaar in zijn Bergrede laten zien. De Mozaïsche wet had inderdaad echtscheiding toegestaan, vanwege de hardheid van de harten van de mensen. Er zijn momenten waarop echtscheiding noodzakelijk is, vanwege de zonde en de menselijke natuur. Maar dat was niet zo vanaf het begin, vóór de komst van de zonde. Jezus maakte dit duidelijk in [Mattheüs 19:3-6](#),

³ En er kwamen enkele Farizeeën naar Hem toe, die Hem op de proef stelden en zeiden: "Is het een man geoorloofd van zijn vrouw te scheiden, om welke reden dan ook?" ⁴ En Hij antwoordde en zei: "Hebt gij niet gelezen, dat Hij, die hen van den beginne geschapen heeft, hen mannelijk en vrouwelijk gemaakt heeft,⁵ en gezegd heeft: Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zich aan zijn vrouw hechten; en die twee zullen één vlees worden"? ⁶ Bijgevolg zijn zij niet langer twee, maar één vlees. Wat God dus samengevoegd heeft, laat niemand scheiden."

Met andere woorden, Jezus zei dat we moeten streven naar het herstel van de eenheid die God in het begin, vóór de zonde, tot stand had gebracht. Als echtgenoten en echtgenotes hiertoe in staat zouden zijn, dan zou er geen echtscheiding zijn. Maar de realiteit is dat veel echtparen om de een of andere reden niet in staat zijn deze eenheid te bereiken. Daarom is echtscheiding in de wet van Mozes toegestaan, want echtscheiding is een oordeel over de zonde.

Mozes probeert geen specifieke rechtvaardiging voor echtscheiding te geven, en laat het aan eenieder over om zich daarin door de Geest te laten leiden. Hij zegt alleen "*als hij in haar iets van schande heeft gevonden*". Dit gebrek aan specifieke wetgeving laat een leegte in ons begrip die door de leiding van de Geest moet worden opgevuld. Echtscheiding op zich is goed noch fout, maar mensen moeten Gods stem horen en zich daarnaar laten leiden. Zij moeten niet scheiden om triviale zaken, maar tegelijkertijd staat de wet echtscheiding toe om legitieme redenen zoals overspel of misbruik van de echtgenoot.

Terugkerend naar [Matteüs 5:32](#) ging Jezus verder met het uitleggen van de wet en de toepassing ervan. Hij zei dat als een man zijn vrouw wegdoet, hij haar overspel doet plegen. Velen hebben verondersteld dat het haar verboden was te hertrouwen nadat zij gescheiden was, maar Jezus had het over hertrouwen nadat zij was *weggedaan* zonder een echtscheidingsbrief in haar hand. Jezus had het over hetzelfde probleem als Mozes.

Een vrouw trouwen zonder papieren is overspel. Het onderwijs van Jezus toonde de onrechtvaardigheid van het wegnemen van de vrouw zonder de juiste scheidingspapieren. Jezus zei dus dat de man die zijn vrouw wegdoet zonder scheidingspapieren, minstens even aansprakelijk is als zij, als zij met een ander trouwt. Dit was een nieuwe kijk op de wet, die voor de schriftgeleerden en Farizeeën moeilijk te aanvaarden zou zijn geweest.

De apostel Paulus begreep de leer van Jezus, want hij zei in [1 Kor. 7:27](#) en [28](#),

²⁷ Ben je gebonden aan een vrouw? Zoek niet om bevrijd te worden. Ben je bevrijd van een vrouw? Zoek geen vrouw. ²⁸ Maar als u zou trouwen,

hebt u niet gezondigd; en als een maagd zou trouwen, heeft zij niet gezondigd...

Paulus had eerder in de verzen 8-17 een aanwijzing gegeven dat het beter zou zijn helemaal niet te trouwen. Gelovigen in die tijd werden vaak vervolgd en ter dood gebracht voor hun geloof. Hun vrouwen en kinderen konden vaak alleen of dakloos en berooid achterblijven. Bovendien betekende Paulus' leven als apostel dat hij maanden en zelfs jaren van huis moest zijn, omdat hij lange zendingsreizen maakte met trage vervoersmiddelen.

Paulus was niet tegen het huwelijk, noch had hij een lage dunk van vrouwen, zoals sommigen beweren. Bisschop Eusebius, de kerkhistoricus van de vierde eeuw, beweerde dat Paulus getrouwd was geweest (*Eccl. Hist.*, III, xxx). Maar tegen de tijd dat Paulus zijn eerste brief aan de Korintiërs schreef, was hij blijkbaar niet meer getrouwd ([1Cor. 7:8](#)), hoogstwaarschijnlijk weduwnaar. Hij zag in hoe moeilijk het was om in zulke tijden getrouwd te zijn, en daarom pleitte hij ervoor om in die omstandigheden vrijgezel te zijn.

Later in hetzelfde hoofdstuk geeft Paulus echter instructies aan maagden en aan getrouwde en ongetrouwde mensen. Eerst richt Paulus zich tot getrouwde mensen en zegt in [1 Kor. 7:27](#),

²⁷ Bent u gebonden aan een vrouw? Zoek niet om vrijgelaten te worden. Ben je bevrijd van een vrouw? Zoek geen vrouw. ²⁸ Maar als je zou trouwen, heb je niet gezondigd...

Om Paulus te parafaseren, lezen we: "Bent u getrouwd? Zoek geen scheiding. Bent u gescheiden? Zoek niet om hertrouwd te worden, maar als u hertrouwt, hebt u niet gezondigd."

Pas daarna richt Paulus zich tot maagden en zegt: "*En als een maagd trouwt, heeft zij niet gezondigd*" (7:28). We zien dus dat Paulus een maagd niet veroordeelde om te trouwen, noch veroordeelde hij een gescheiden vrouw om te hertrouwen. Zijn onderwijs was in overeenstemming met de wet en met het onderwijs van Jezus in [Matt. 5:31, 32](#).

De uitzondering voor ontucht

Jezus maakte een uitzondering voor ontucht en zei in [Matt. 5:32](#), dat het een zonde was zijn vrouw weg te doen zonder scheidingspapieren, "*behalve om de reden van ontucht*". Zij die veronderstellen dat Jezus de wet van Mozes opzij zette, hebben dit vers gebruikt om te betogen dat overspel een wettige reden voor echtscheiding is. Maar dat is niet precies wat Jezus zei.

Overspel is een vorm van ontucht. Ontucht is een algemeen woord dat een onwettige verbintenis betekent. Overspel is zeker één vorm van onwettige verbintenis, maar er zijn ook andere. De meest voorkomende vorm van ontucht is prostitutie, waarbij een man in strijd met de wet in [Exodus 22:16](#) en [17](#) seksuele betrekkingen onderhoudt met een ongetrouwde vrouw,

¹⁶ En als een man een niet verloofde maagd verleidt en met haar ligt, moet hij een bruidsschat betalen, opdat zij zijn vrouw wordt. ¹⁷ Als haar vader absoluut weigert haar aan hem te geven, moet hij een geldbedrag betalen dat gelijk is aan de bruidsschat voor maagden.

De bruidsschat bedroeg in die dagen gewoonlijk 50 sjekels zilver, wat overeenkwam met ongeveer 100 dagen loon bij gewone arbeid. Dit was de boete voor dergelijke ontucht. In dat geval had de verlosser van het bloed (haar vader) het recht te eisen dat de man met zijn dochter zou trouwen, maar ook dat was niet verplicht. Idealiter zou hij met beiden overleggen, in plaats van zijn dochter tot een slecht huwelijk te dwingen.

De boete zelf was vrij zwaar, maar niet meer dan een gewone bruidsschat die een man verwachtte te betalen als hij ging trouwen. De bruidsschat was overigens in wezen een trustfonds, beheerd door haar vader of voogd, voor het geval haar man zou overlijden of als haar man van haar zou scheiden. Het fonds diende als alimentatie en kinderalimentatie, behalve dat het werd gegeven voordat het huwelijk begon.

Door zaken te doen kon haar vader of voogd het fonds in de loop der jaren vergroten, terwijl zij zelf kinderen baarde. Op die manier, als haar

man zou overlijden of van haar zou scheiden, zou het trustfonds zijn toegenomen om haar en de kinderen ook te onderhouden.

Als een jonge vrouw in die tijd ontucht pleegde, was de bruidsschat belangrijk, want daarna zouden niet veel mannen met haar willen trouwen. Vrijwel zeker zou een man geen 50 sjekels zilver betalen voor een niet-maagd. De prijs van een bruidsschat, betaald door haar vorige minnaar, betekende dus dat een toekomstige echtgenoot niet hoefde te betalen voor haar trustfonds.

De bedoeling hiervan is te laten zien dat de meest voorkomende vorm van ontucht niet de doodstraf vereiste. Het oordeel van de wet was om een boete te betalen en te *scheiden*, of te stoppen met het begaan van de zonde.

Een andere vorm van ontucht wordt gevonden in het verhaal van Esau. [Hebreeën 12:16](#) noemt Esau een hoereerder, maar we hebben geen bijbels verslag dat hij ooit prostituees bezocht. [Genesis 26:34](#) zegt alleen dat hij Hettitische vrouwen trouwde, wat tegen de wens van zijn ouders inging. Zijn Hettitische vrouwen waren waarschijnlijk ongelovig, en als Esau een echte gelovige was geweest, zou hij "*ongelijk met ongelovigen hebben samengewerkt*" ([2 Kor. 6:14, KJV](#)).

De wet zegt in [Deuteronomium 6:14](#) en [15](#),

¹⁴ Je zult niet ploegen met een os en een ezel samen. ¹⁵ Je zult geen stof dragen die gemengd is van wol en linnen samen.

Het geestelijke principe hier geldt voor onwettige verbintenissen in onze relatie met anderen. Hoewel er een praktische reden is waarom een os en een ezel niet dezelfde ploeg mogen trekken, was deze wet echt bedoeld om de gedachten van Christus over menselijke relaties te openbaren. Het ging niet echt om ossen of ezels of stof. Dat waren slechts fysieke toepassingen die geestelijke en profetische principes illustreerden.

Een derde voorbeeld van ontucht staat in [1 Kor. 5:1](#),

¹ Er wordt zelfs gemeld dat er onzedelijkheid [*porneia*, "ontucht"] onder u is, en onzedelijkheid van zo'n soort die zelfs onder de heidenen niet bestaat, dat iemand de vrouw van zijn vader heeft.

Dit was een geval van incest, wat onwettig was volgens [Deut. 22:30](#), "*een man zal de vrouw van zijn vader niet nemen.*" Dit wordt ook bevestigd in [Lev. 18:8](#) in de lijst van relaties die God als incestueus beschouwt. Iemand in de Korinthische gemeente maakte zich hieraan schuldig, en Paulus noemt het *porneia*, "ontucht".

Tenslotte, in [Judas 7](#) lezen we over "ontucht" die werd bedreven in Sodom en Gomorra,

⁷ Zoals Sodom en Gomorra en de steden rondom hen, omdat zij zich op dezelfde wijze als deze overgaven aan grove onzedelijkheid [*ekporneuo*, "ontucht"] en vreemd vlees achterna gingen, als voorbeeld worden gesteld, in het ondergaan van de straf van het eeuwige (*aionische*) vuur.

Uit het verhaal van Sodom en Gomorra in [Genesis 19:5](#) weten we dat deze "ontucht" homoseksuele relaties betrof. Judas geeft aan dat deze zonde bijzonder grievend is, door de versterkte vorm van de *porneia* te gebruiken. De NASB vertaalt het als "groeve immoraliteit".

Geen van deze voorbeelden van ontucht moest worden opgelost door echtscheiding. Prostitutie en onwettig huwelijk vereisen scheiding, of "wegdoen". Op overspel staat de doodstraf ([Deut. 22:22](#)). Incest wordt bestraft door de overtreders "*uit te roeien onder hun volk*" ([Lev. 18:29](#)), d.w.z. door verbanning uit het Koninkrijk. Op homoseksuele relaties staat de doodstraf ([Lev. 20:13](#)), maar zoals gewoonlijk kan berouw de basis vormen voor vergeving.

Als Jezus dus zegt dat men zijn vrouw alleen kan "wegdoen" als er sprake is van ontucht, zei Hij dat degenen die een onwettige verbintenis aangingen geen schriftelijke echtscheiding nodig hadden voor de scheiding. Zelfs overspeligen moesten eerst scheiden en hun ongeoorloofde relatie beëindigen, zelfs voordat een rechtbank later de doodstraf zou eisen.

Een echtscheidingsvonnis is alleen nodig wanneer een huwelijk eindigt. Overspel, incest, prostitutie en homoseksuele relaties worden door

Gods wet niet erkend en zijn daarom onwettige verbintenissen. Aan deze lijst kunnen we de zonde van bestialiteit toevoegen ([Exodus 22:19](#)). Daarom hebben dergelijke relaties geen scheidingspapieren nodig, omdat zij nooit wettig getrouwd zijn geweest.

Daarom maakte Jezus in [Matt. 5:32](#) een uitzondering voor ontucht. Hij zei dat mannen hun seksuele partners niet zonder scheidingspapieren mochten wegdoen, behalve natuurlijk in gevallen van "ontucht", waarbij de wet hun relatie in eerste instantie niet als een wettig huwelijk erkende. Als we dit omgekeerd lezen, kunnen we zeggen dat in alle gevallen van ontucht de oplossing niet echtscheiding is, maar scheiding van tafel en bed.

Het komt erop neer dat echtscheiding vóór de zonde van Adam niet eens een optie was, maar in latere tijden wel moest worden toegestaan. God heeft echtscheiding nooit licht opgevat, en paren moeten zeker geen gebruik maken van zo'n optie zonder ernstige redenen. Zelfs dan moeten zij door de Geest geleid worden, zoals in alles.

Gods scheiding van Israël

Weinig christenen vandaag begrijpen dat God getrouwd, gescheiden en hertrouwd is geweest. Hij is voor het eerst getrouwd op de berg Sinai met het volk Israël. De profeten behandelden het verbond altijd als een huwelijksverbond. Dit is vooral duidelijk in het boek Hosea, waar de profeet werd opgeroepen om te trouwen met Gomer, een prostituee, die het ongelukkige huwelijk van God met het huis Israël verbeeldt. Gods vrouw pleegde overspel met valse goden gedurende het grootste deel van hun geschiedenis in het land Kanaän. Israël zou geen overspelige vrouw zijn als zij niet met God getrouwd was geweest.

En zo spreekt Jeremia in 3:8 over het scheidbriefje dat God aan Israël gaf,

⁸ En ik zag, dat ik haar voor al de overspeligheden van het trouweloze Israël had weggezonden en haar een scheidbrief had gegeven, doch haar verraderlijke zuster Juda vreesde niet; maar zij ging heen en was ook een hoer.

Ook Hosea zegt dat in [Hosea 2:2](#): "*zij is mijn vrouw niet en ik ben haar man niet.*" Toch blijkt uit Gods beloften dat God van plan was haar te hertrouwen. [Jesaja 62:4, 5](#) profeteert,

⁴ Men zal niet meer tot u zeggen: "Verlaten", noch zal men tot uw land zeggen: "Woest"; maar men zal u noemen: "Mijn vreugde is in haar", en uw land: "Getrouwd"; want de Heer verheugt zich in u, en met Hem zal uw land getrouwd zijn. ⁵ Want zoals een jongeman met een maagd trouwt, zo zullen uw zonen met u trouwen; en zoals de bruidegom zich over de bruid verheugt, zo zal uw God zich over u verheugen.

Met zulke glorieuze beloften van hertrouwen was het probleem dat de wet een man verbood zijn vroegere vrouw terug te nemen, zodra zij met een andere man was getrouwd. [Deut. 24:3, 4](#) zegt,

³ en als de laatste man zich tegen haar keert en haar een scheidingsakte schrijft en die in haar hand legt en haar uit zijn huis wegstuurt, of als de laatste man sterft die haar tot zijn vrouw nam,⁴ dan mag haar vroegere man die haar wegstuurde, haar niet opnieuw tot zijn vrouw nemen, want zij is verontreinigd; want dat is een gruwel voor de Here, en gij zult geen zonde brengen op het land dat de Here, uw God, u tot erfdeel geeft.

Jeremia begreep dit probleem ook, want vlak voordat hij ons vertelde dat God Israël een scheidbrief gaf, noemde hij dit verbod in vers 1, zeggende,

¹ God zegt: "Als een man van zijn vrouw scheidt en zij gaat van hem weg en behoort tot een andere man, zal hij dan nog tot haar terugkeren? Zal dat land niet geheel verontreinigd zijn?" [d.w.z. als God haar hertrouwt].

In het licht van Gods scheiding was het dus moeilijk te zien hoe God zijn beloften aan Israël kon vervullen. Zij begrepen natuurlijk niet dat Israëls ex-echtgenoot, Jahweh, later bekend als Jezus Christus, zou sterven aan het kruis en in nieuwheid van leven zou worden opgewekt als een Nieuwe Schepper. Toen Hij uit de dood was opgewekt, was Hij wettelijk een ander persoon en kwam Hij in aanmerking om te trouwen met wie Hij wilde.

Nu de beperking was opgeheven, was Jezus Christus vrij om Israël te hertrouwen. Er was echter nog een ander probleem dat moest worden opgelost. Hij had al een slecht huwelijk meegemaakt en was niet van

plan dezelfde slechte ervaring nog eens mee te maken. En dus moet Hij wachten tot Zijn toekomstige bruid een Nieuwe Verbondsrelatie met Hem kan delen, waarin er perfecte overeenstemming is en geen noodzaak tot echtscheiding.

Omdat het huwelijk van Christus uit het Oude Verbond eindigde in een scheiding, is het duidelijk dat de scheiding zelf geen zonde is, maar een oordeel over de zonde. In dit geval bracht Israëls overspel de scheiding tot stand. Deze scheiding was meer dan een gewone scheiding, want zelfs Hij kon haar niet terugnemen, toen zij achter andere mannen (goden) was aangegaan. De scheiding was echt.

Toch vond Christus een wettige manier om Israël te hertrouwen. Die manier was te sterven en te worden opgewekt als een Nieuwe Schepper. Bovendien kwam dit niet alleen de ex-Israëlieten in de verstrooiing ten goede, maar ook de hele wereld, zoals we leren in [Romeinen 11:12-15](#). De scheiding maakte het speelveld als het ware gelijk, waardoor Israël dezelfde juridische status kreeg als de rest van de naties.

Door de eeuwen heen heeft Christus de natie Israël herbouwd, niet alleen met genealogische ex-Israëlieten, maar met allen die tot het gezin van het geloof behoren. Ongeacht iemands etniciteit, krijgen allen op dezelfde manier burgerschap in Zijn huis, of Koninkrijk. Het is allemaal door geloof in Zijn voorziening aan het kruis. Het is geen kwestie van genealogie, maar van wettig burgerschap.

Israël is dus de bruid van Christus, maar dit is niet exclusief voor iemand op grond van genealogie, want iedereen kan burger worden van het Koninkrijk van God, als hij geloof heeft en zich trouw verklaart aan Jezus Christus. [Jesaja 45:23](#) zegt dat uiteindelijk iedereen in aanmerking komt voor het burgerschap:

²³ Ik heb bij Mijzelf gezworen, het woord is uit Mijn mond gegaan in gerechtigheid en zal niet terugkeren, dat voor Mij elke knie zich zal buigen en elke tong trouw zal zweren.

Als we het goddelijke plan begrijpen, kunnen we zien hoe de wetten van echtscheiding en hertrouwen in dat plan passen. Vanwege de zonde

heeft God voorzieningen getroffen voor echtscheiding. God trouwde Israël vervolgens bij de Sinai in een Oude Verbondsrelatie. Dit type relatie was niet het soort relatie dat God vanaf het begin voor ogen had, want God had een slavin (Hagar) getrouwd, en God wilde een betere relatie.

Het lag dus altijd in het goddelijke plan dat aan dit oorspronkelijke huwelijk een einde zou komen, zodat God onder betere omstandigheden een nieuw huwelijk kon sluiten. Dit betere huwelijk komt alleen door het Nieuwe Verbond, en niemand kan nu met Christus getrouwd zijn zonder het Nieuwe Verbond.

Door dit alles heen zien we de wet vervuld en niet terzijde geschoven. Echtscheiding is geen zonde, noch is het overspel om te hertrouwen. Maar bij het volgen van de wet moet men zich laten leiden door de Geest, opdat wij niet zonder geldige reden het recht van echtscheiding uitoefenen. Evenzo moet men niet hertrouwen zonder geleid te worden door de Geest, opdat wij niet ongelijk zijn.

Dit zijn de wetten van het huwelijk, samengevat in het zevende gebod. Als Schepper heeft God het recht om de rechtmatigheid van elke verbintenis te bepalen, inclusief het huwelijk. Hij heeft ook het recht om elke onwettige verbintenis te beëindigen of een einde te maken aan een slecht huwelijk.

Hoofdstuk 8

Het achtste gebod

[Deuteronomium 5:19](#) geeft ons het achtste gebod: "*Gij zult niet stelen.*" Zoals bij alle geboden is dit een eenvoudige beginselverklaring die wordt uitgelegd door vele andere wetten die diefstal definiëren en de oordelen voor elk daarvan.

De wet van teruggave

Exodus 22 is het meest fundamentele hoofdstuk dat de gedachten van God over diefstal onthult. De eerste vier verzen luiden,

¹ Als iemand een os of een schaap steelt, en het slacht of verkoopt, zal hij voor de os vijf ossen en voor het schaap vier schapen betalen. ² Indien de dief bij het inbreken betrapt wordt, en geslagen wordt, zoodat hij sterft, zal er geen bloedschuld voor hem zijn. ³ Maar als de zon over hem is opgegaan, zal er bloedschuld over hem zijn. Hij zal zeker teruggeven; als hij niets bezit, zal hij voor zijn diefstal verkocht worden. ⁴ Indien hetgeen

hij gestolen heeft werkelijk levend in zijn bezit wordt teruggevonden, hetzij een os of een ezel of een schaap, dan zal hij dubbel betalen.

Iemand die schuldig wordt bevonden aan diefstal moet zijn slachtoffer dubbel terugbetalen ([Ex. 22:4](#)). Dat wil zeggen, hij moet teruggeven wat gestolen is en vervolgens zijn slachtoffer een tweede voorwerp (of het geldelijk equivalent daarvan) betalen. Wat hij van zijn slachtoffer wilde stelen komt dus terug op zijn eigen hoofd, alsof zijn slachtoffer hetzelfde van hem had gestolen.

In zekere zin is het een omgekeerde Gouden Regel, "*Doe anderen aan zoals je wilt dat zij jou aan doen.*" Het slachtoffer doet met de dief wat de dief met hem deed. Dat is hoe God rechtvaardigheid meet. Hoe groter de misdaad, hoe groter de terugbetaling. Het oordeel past altijd bij de misdaad.

Als een dief echter niet kan teruggeven wat gestolen is, omdat hij het al verkocht of gedood heeft, dan moet de dief viervoudig terugbetalen ([Ex. 22:1](#)). De wet wordt geopenbaard in termen van schapen, omdat dat in die dagen gemakkelijk te begrijpen was.

De wet zegt ook dat als een man een os steelt (en hem niet levend kan teruggeven), hij het vijfvoudige moet teruggeven ([Ex. 22:1](#)). Dit was omdat een os het gereedschap van een man vertegenwoordigde. In die dagen was de os de trekker van de man, en zonder de os kon hij zijn werk op het veld niet doen. Daarom was het stelen van iemands os schadelijker dan het stelen van een schaap, en daarom was de straf groter.

Bij inbraak werd een huisvader niet aansprakelijk gesteld als hij 's nachts een dief doodde ([Ex. 22:2, 3](#)). Dit was omdat hij waarschijnlijk niet kon zien of de dief gewapend en gevaarlijk was. Bovendien was het moeilijker om de dief te identificeren, zelfs als hij hem op heterdaad had aangetroffen. Maar als de dief overdag werd aangetroffen, was het niet geoorloofd hem te doden - tenzij hij natuurlijk een directe bedreiging vormde, in welk geval hij mocht worden gedood uit zelfverdediging.

Dit zijn de basiswetten van restitutie die in de Schrift en in de geest van God te vinden zijn.

Het voorbeeld van Zacheüs

In het Nieuwe Testament lezen we dat een tollenaar genaamd Zaccheus berouw had over zijn zonde om meer belasting te innen dan hem verschuldigd was. [Lucas 19:8](#) zegt,

⁸ En Zaccheus stopte en zei tegen de Heer: "Zie, Heer, de helft van mijn bezittingen zal ik aan de armen geven, en als ik iemand iets ontnomen heb, zal ik vier keer zoveel teruggeven."

Zaccheus begreep de wet in [Ex. 22:1](#), en wist dat dit was hoe een man zich moest bekeren van zijn zonde van diefstal. In de huidige wetteloze kerkwereld zijn we genade gaan verwachten zonder berouw of berouw zonder teruggave. Maar Jezus herkende het geloof in het hart van Zacheüs aan zijn bereidheid tot teruggave:

⁹ En Jezus zei tegen hem: "Vandaag is het heil tot dit huis gekomen, want ook hij is een zoon van Abraham."

Deze uitspraak had een dubbele betekenis, want Jezus' naam was Jesjoea, wat "redding" betekent. Hij zei dus dat *Jesjoea naar dit huis is gekomen* vanwege het geloof van Zacheüs. Het geloof maakte hem een "zoon van Abraham", die de vader van het geloof was, zoals we lezen in [Galaten 3:7](#),

⁷ Wees er daarom zeker van dat zij die geloven zonen van Abraham zijn.

Een "vader" of "zoon" zijn was een veel voorkomende Hebreeuwse metafoor. In [Marcus 3:17](#) werden Jacobus en Johannes "zonen van de donder" genoemd. Jezus sprak ook over de "kinderen van het licht" ([Lucas 16:8](#)), kinderen van de wijsheid ([Matt. 11:19](#)), en de kinderen van de duivel ([Johannes 8:44](#)). In overeenstemming met die Hebreeuwse metafoor waren de kinderen van Abraham degenen die kenmerken van Abraham vertoonden - zijn geloof in het bijzonder.

Weigering tot terugbetaling

Als een dief weigerde de door de wet geëiste restitutie te betalen, kon hij wegens zijn gebrek aan berouw ter dood worden gebracht ([Deut. 17:9-13](#)). Zo'n man werd niet ter dood gebracht voor de oorspronkelijke diefstal, maar voor minachting van het hof, wat weigert berouw te tonen. Natuurlijk is het niet waarschijnlijk dat een man zou volharden in zijn weigering teruggave te betalen als hij werkelijk begreep dat de consequentie de doodstraf zou zijn. Daarom zegt [Deut. 17:13](#),

¹³ Dan zullen alle mensen horen en bang zijn, en niet meer aanmatigend handelen.

Als een mens wordt veroordeeld wegens zonde, maar overtuigd is van zijn onschuld, zou de juiste procedure zijn zich te onderwerpen aan de beslissing van de rechtbank, maar in beroep te gaan bij de Goddelijke Rechtbank en God een onderzoek te laten instellen en een oordeel te laten vellen vanaf Zijn Troon. Jezus deed dit toen Hij zich als een lam onderwierp aan de slacht, wetende dat de Vader Hem zou rechtvaardigen. Het bewijs zou gevonden worden in Zijn opstanding en troonsbestijging.

Eigendom brengt aansprakelijkheid met zich mee

De meeste gevallen van diefstal zijn tegenwoordig duidelijk, maar er zijn enkele gevallen die onduidelijker zijn, tenzij we de wet bestuderen. Wat bijvoorbeeld als een kampvuur uit de hand loopt en eigendommen van anderen verbrandt? Dit is niet echt diefstal (tenzij het opzettelijk gebeurt, natuurlijk), dus zegt [Exodus 22:6](#) ons dat in geval van zulke ongelukken degene die het vuur heeft aangestoken alleen aansprakelijk is voor het vervangen of betalen van de schade.

⁶ Indien een brand uitbreekt en zich uitbreidt tot doornstruiken, zodat het gestapelde graan of het staande graan of de akker zelf wordt verteerd, zal hij die de brand heeft aangestoken, zeker tot schadeloosstelling overgaan.

Meer bepaald is hij die het vuur aansteekt er verantwoordelijk voor zolang het vuur leeft. Als *eigenaar* (door het aanmaken van het vuur) is hij aansprakelijk voor alle schade aan andermans eigendom.

Er zijn andere gevallen waarin eigendom aansprakelijkheid met zich meebrengt. In [Exodus 21:33](#) en [34](#) lezen we,

³³ En indien iemand een kuil opent, of een kuil graaft en deze niet afdekt, en een os of een ezel daarin valt,³⁴ dan zal de eigenaar van de kuil restitutie doen; hij zal geld geven aan de eigenaar ervan, en het dode dier zal van hem worden.

Met andere woorden, men kan de os of ezel niet zomaar de schuld geven dat hij door domheid of onvoorzichtigheid in de kuil is gevallen. De dood van het dier is zijn eigen oordeel, maar de eigenaar van de kuil wordt aansprakelijk gesteld, net zoals degene die een vuur aansteekt verantwoordelijk is voor de schade die het vuur aan andermans eigendom toebrengt.

Een ander vergelijkbaar geval is te vinden in [Exodus 22:5](#),

⁵ Als iemand een akker of een wijngaard kaal laat grazen en zijn dier loslaat, zodat het op andermans akker graast, zal hij het beste van zijn eigen akker en het beste van zijn eigen wijngaard teruggeven.

Het is onduidelijk of de bedoeling van deze wet betrekking heeft op een opzettelijke of onopzettelijke handeling. Hoe dan ook, de eigenaar wordt aansprakelijk gesteld en moet restitutie betalen voor de daden van zijn dier. Hij kan zich beroepen op onwetendheid, maar hij is nog steeds aansprakelijk als eigenaar van de os.

Schending van het vertrouwen

Een ander geval is dat een man zijn buurman zijn goederen toevertrouwt terwijl hij de stad uitgaat. Als een dief dat toevertrouwde goed komt stelen, moet de buurman dan aansprakelijk worden gesteld? [Ex. 22:7-9](#) zegt,

⁷ Als iemand zijn buurman geld of goederen geeft om voor hem te bewaren, en het wordt uit het huis van de man gestolen, zal de dief, als hij wordt betrapt, het dubbele betalen. ⁸ Wordt de dief niet gepakt, dan zal de eigenaar van het huis voor de rechters verschijnen om vast te stellen of hij zijn handen op het goed van zijn naaste heeft gelegd. ⁹ Voor iedere vertrouwensbreuk, hetzij voor een os, voor een ezel, voor een schaap, voor kleding, of voor enig verloren goed, waarvan men zegt: "Dit is het", zal de zaak van beide partijen voor de rechters komen; wie door de rechters veroordeeld wordt, zal zijn naaste het dubbele betalen.

In dit soort gevallen is het vaak moeilijk om te weten of een buurman het toevertrouwde goed inderdaad heeft gestolen, of dat een dief het zonder zijn medeweten uit zijn huis heeft gestolen. Als er bewijs is, dan moesten de rechters oordelen volgens het bewijs. Maar als er geen bewijs was, dan moest de zaak door middel van een eed verwezen worden naar het Hooggerechtshof van de Hemel, zoals de volgende verzen zeggen:

¹⁰ Indien iemand aan zijn naaste een ezel, een os, een schaap, of enig ander dier geeft om voor hem te houden, en het sterft of wordt gewond of verdreven, terwijl niemand kijkt,¹¹ zal door hen beiden een eed voor de Heer worden afgelegd, dat hij geen hand heeft gelegd op het eigendom van zijn naaste; en de eigenaar ervan zal het aannemen, en hij zal het niet teruggeven.

Zoals [Hebreeën 6:16](#) zegt: "*Een eed die als bevestiging wordt gegeven, maakt een einde aan elk geschil.*" Als de buurman een eed van onschuld aflegt, maar in werkelijkheid schuldig is, overtreedt hij het derde gebod, en God zelf zal de zaak op Zijn manier en tijd berechten.

Wie is aansprakelijk voor gebroken gereedschap?

Een ander geval is als een man de apparatuur van zijn buurman leent, en die apparatuur dan stuk gaat terwijl hij ze gebruikt. Wie is aansprakelijk voor het repareren van de uitrusting? [Exodus 22:14, 15](#) zegt,

¹⁴ En als iemand iets van zijn naaste leent en het wordt beschadigd of het sterft terwijl de eigenaar er niet bij is, zal hij het volledig teruggeven. ¹⁵

Indien de eigenaar er bij is, zal hij het niet teruggeven; indien het gehuurd is, is het voor zijn huur gekomen.

Dus als iemand apparatuur leent en deze kapot gaat, moet de lener deze repareren voordat hij deze teruggeeft, tenzij de eigenaar ook was ingehuurd om met de apparatuur te werken.

Het is belangrijk Gods openbaring hierover te hebben om geschillen over aansprakelijkheid te voorkomen.

Woeker is diefstal

[Exodus 22:25](#) vertelt ons dat woekeren diefstal is.

²⁵ Indien gij geld leent aan Mijn volk, aan de arme onder u, zult gij hem niet als schuldeiser behandelen; gij zult hem geen rente aanrekenen.

De wet op de woeker maakt onderscheid tussen leningen aan buitenlanders en leningen aan burgers die volgens de wetten van het Koninkrijk leven. [Deuteronomium 23:19, 20](#) zegt,

¹⁹ U zult uw landgenoot geen rente in rekening brengen: rente op geld, voedsel of iets dat tegen rente geleend kan worden. ²⁰ Aan een vreemdeling zult gij rente aanrekenen, maar aan uw landgenoot zult gij geen rente aanrekenen, opdat de Heer, uw God, u zegene in alles wat gij onderneemt in het land dat gij zult binnegaan om het te bezitten.

De "vreemdeling" is in dit geval iemand die buiten het Koninkrijk woont. Het vermoeden is dat zo iemand volgens andere wetten leeft. In die dagen onder Babylonisch recht was de rente ongeveer 30%. Babylon verbood de rente op geld niet. Een burger van het Koninkrijk was niet verplicht geld te lenen aan een buitenlander die er op zijn beurt niets verkeerd in zag anderen rente op geld in rekening te brengen. Hij kon behandeld worden naar zijn eigen maatstaf ([Matt. 7:2](#)).

Anderzijds moest een buitenlander die in het Koninkrijk woonde en zich aan de wetten van het land hield, als hij arm werd, volgens dezelfde maatstaf worden behandeld als elke andere burger. Zelfs

vreemdelingen moesten zich aan de wet van het land houden zolang zij te gast waren. [Lev.25:35-37](#) zegt,

³⁵ Indien nu een uwer landgenoot arm wordt en zijne middelen ten opzichte van u verslappen, dan moet gij hem onderhouden, als een vreemdeling of reiziger, opdat hij bij u moge wonen. ³⁶ Neem geen woekerrente van hem aan, maar eerbiedig uw God, opdat uw landgenoot bij u moge wonen. ³⁷ Gij zult hem uw zilver niet geven tegen rente, noch uw voedsel tegen winst.

Met andere woorden, een landgenoot (burger) moest met liefde worden behandeld, zoals men een vreemdeling of een vreemdeling met liefde moest behandelen. "*Neem geen woekerrente van hem aan.*" De Hebreeuwse tekst gebruikt twee afzonderlijke woorden die beide "rente, woeker" betekenen. De woorden zijn *Tarbiyth*, "percentage," en *neshek*, "steek of beet van een slang, die onderdrukking impliceert." Woeker wordt dus gezien als een beet van een slang.

Dit bijbelse verbod op woeker werd erkend in 529 na Christus, toen keizer Justinianus het rechtssysteem van het Romeinse Rijk volledig omgooide en het, voor zover hij begreep, in overeenstemming bracht met de bijbelse wet. De wet van Justinianus werd de basis van het Europese recht voor meer dan duizend jaar. Het pausdom stond echter toe dat Joden geld leenden tegen rente, en zelfs de Kerk leende door de eeuwen heen regelmatig geld van hen. Af en toe gebruikte de Kerk dan de wet die woeker verbood om de kwijtschelding van schulden te rechtvaardigen.

De kerk had één maatstaf moeten hanteren voor alle mensen, ook voor de Joden, maar dat gebeurde niet. Deze zwakheid en inconsistentie leidde uiteindelijk tot de legalisering van woeker in de kerk zelf. Dit gebeurde na het Verdrag van Lateranen in 1929.

Paus Pius XI sloot een verdrag met Mussolini waarbij Vaticaanstad als stadstaat werd opgericht. Mussolini betaalde het Vaticaan 90 miljoen dollar als compensatie voor het verlies van de Pauselijke Staten in 1870. De investeringen van de "schenking van Mussolini" waren in 1939 opgelopen tot 2 miljard dollar. Het geld werd gebruikt om op 27 juni 1942 het Instituut voor Religieuze Agentschappen (de Vaticaanse Bank)

op te richten. Het Vaticaan begon toen regelmatig woeker te plegen. Woeker werd stilletjes van de lijst van zonden geschrapt.

Door middel van woeker hebben de bankiers enorme macht gekregen over regeringen, en het volk zonder hun medeweten tot slaaf gemaakt. Dat is het resultaat van het decriminaliseren van de zonde. De naties zijn onder de vloek gekomen van de wet die staat in [Deuteronomium 28:43-45](#),

⁴³ De vreemdeling die onder u is, zal zich hoger en hoger boven u verheffen, maar gij zult lager en lager dalen. ⁴⁴ Hij zal u lenen, maar gij zult hem niet lenen; hij zal het hoofd zijn en gij zult de staart zijn. ⁴⁵ Zo zullen al deze vloeken over u komen en u achtervolgen en inhalen totdat u vernietigd wordt, omdat u de Heer, uw God, niet wilde gehoorzamen door zich te houden aan zijn geboden en zijn inzettingen die hij u geboden heeft.

Ook moet worden vermeld dat als wij een rentedragende rekening openen bij een bank of een andere financiële instelling in dit huidige Babylonische systeem, *dit geen schending is van de bijbelse wet*. Het huidige financiële systeem is een entiteit van Babylon. Als u dus wat rente krijgt op uw lening aan een bank, is dat hetzelfde als geld lenen aan een vreemdeling die de wetten van God niet onderschrijft. Het zijn vreemdelingen in bijbelse zin, dus is het verkrijgen van rente op dergelijke bankrekeningen of lijfrentes niet verboden.

Diefstal van Gods eerstgeborene

In [Ex. 22:29, 30](#) lezen we,

²⁹ U zult het offer van uw oogst en uw oogst niet uitstellen. De eerstgeborene van jullie zonen zullen jullie aan Mij geven. ³⁰ Gij zult hetzelfde doen met uw ossen en met uw schapen. Het zal zeven dagen bij zijn moeder zijn; op de achtste dag zult gij het Mij geven.

God maakt aanspraak op alle eerstgeboren mannelijke nakomelingen van mens of dier. Ze moeten aan God gegeven worden op de achtste dag. Als de mensen dat niet doen, is dat een misdaad van diefstal tegen God. Weinigen volgen deze wet vandaag, omdat ze deze wet niet

gehoord hebben. Maar als men de stem van God hoort en het gebod gehoorzaamt, dan kunnen wij met Paulus zeggen: "*Het geloof komt door het horen*" ([Rom. 10:17](#)). Het woord voor horen is hetzelfde als het woord voor gehoorzamen.

Dit maakt deel uit van de wet van de eerste vruchten, waarin God aanspraak maakt op de eerste vruchten van de oogst, de kudde en kudde, en van onze eerstgeboren zonen. Dit voorspelt ook de zonen van God, de overwinnaars, die bij de eerste opstanding aan God zullen worden voorgesteld in [Openbaring 20:4-6](#). Het eerstelingenoffer heiligt de oogst en is het signaal dat de oogst kan beginnen.

Zo zien we ook dat wanneer de eerste opstanding de zonen van God aan de Vader presenteert, de grootste en meest productieve oogst van zielen dan zal beginnen. [Openbaring 20:6](#) geeft aan dat deze oogst duizend jaar zal duren, gedurende welke periode het Koninkrijk van God zal groeien totdat het de hele aarde vult ([Daniël 2:35](#)).

Het historische conflict draait al minstens sinds de dagen van Mozes om de eerstgeborenen, toen Farao opdracht gaf alle mannelijke kinderen van Israël in de rivier de Nijl te werpen ([Ex. 1:22](#)). Het was een poging om de verlosser die zou komen te doden.

Jaren later, ten tijde van Jezus' geboorte, probeerde koning Herodes, geïnspireerd door dezelfde boze geest, de kinderen van Bethlehem te doden. Opnieuw werden onschuldige baby's gedood in een poging om de Zoon van God te stelen en te voorkomen dat Hij de troon van Zijn erfdeel zou krijgen.

In meer recente jaren zien we dezelfde poging door de legalisering van abortus in 1973. De poging is natuurlijk vergeefs, maar in 2013 zijn meer dan 55 miljoen baby's gedood door dezelfde geest die Farao en Herodes motiveerde. Je zou dit kunnen bestempelen als een *poging tot diefstal* van de eerstgeborenen. In elk geval maakt het deel uit van een groter conflict over de Troon en het Geboorterecht, dat ik heb beschreven in mijn boek [De strijd om het Geboorterecht](#).

Het voordeel van berouw

Het Derde Gebod biedt een manier om een beroep te doen op Gods gerechtigheid in gevallen waarin gerechtigheid op aarde niet mogelijk is. Als een man van zijn naaste steelt en er is geen getuige om zijn schuld te bewijzen, heeft het slachtoffer het recht om zijn zaak aan te kaarten bij het Hooggerechtshof in de hemel en te verwachten dat God recht zal spreken op Zijn manier en op Zijn tijd.

Maar wat als een dief berouw toont en zijn zonde bekent, ook al waren er geen getuigen om hem te veroordelen? Normaal gesproken moet een dief zijn slachtoffer minstens het dubbele terugbetalen. Zoals we al hebben laten zien, was sommige restitutie viervoudig en zelfs vijfvoudig. Maar een berouwvolle dief hoeft slechts een vijfde deel terug te betalen (samen met de teruggave van de gestolen voorwerpen natuurlijk). We lezen dit in [Num. 5:6, 7](#),

⁶ Spreek tot de zonen van Israël: "Wanneer een man of een vrouw een van de zonden van de mensen begaat, door ontrouw te handelen tegen de Heer, en die persoon is schuldig,⁷ dan zal hij zijn zonden belijden die hij heeft begaan, en hij zal zijn onrecht volledig teruggeven [het gestolen voorwerp teruggeven], en er een vijfde deel aan toevoegen, en het geven aan wie hij onrecht heeft aangedaan."

Deze passage staat een paar verzen voor de wet van jaloezie. Deze wetten zijn gegroepeerd om voorbeelden te tonen van zonde zonder getuigen. In elk geval wordt iemand gevraagd zelf te bekennen als hij schuldig is, maar omdat er onvoldoende bewijs is om schuld vast te stellen in een aardse rechtbank, moeten zulke gevallen anders worden behandeld. Als hij zijn zonde niet belijdt, dan kan elke verdachte gevraagd worden een eed van onschuld af te leggen voor de Goddelijke rechtbank. Maar als een zondaar berouw toont en zijn zonde belijdt, betaalt hij slechts een vijfde deel van de waarde van het gestolen voorwerp als restitutie.

De wet van de tiende

De profeet Maleachi stelt een vraag in [Mal. 3:8-10](#), zeggende,

⁸ "Zal een man God beroven? Toch beroven jullie Mij? Maar u zegt: "Hoe hebben wij U beroofd? In tienden en offers. ⁹ Jullie zijn vervloekt, want jullie beroven Mij, het hele volk van jullie! ¹⁰ Breng de gehele tiende in het magazijn, opdat er voedsel zal zijn in Mijn huis, en beproef Mij nu hierin," zegt de Heer der heerscharen, "of Ik niet voor u de vensters van de hemel zal openen en voor u een zegen zal uitstorten tot zij overloopt."

De mensen beroven God door Hem niet te betalen voor Zijn arbeid, want de tiende is Gods verdiende loon voor het scheppen van alle dingen in het begin.

Wat is een rechtvaardige tiende?

De tiende was de voornaamste Koninkrijksbelasting waarmee Gods aardse regering moest worden ondersteund. God definieert rechtvaardige belastingen in de wet, en elke afwijking van Zijn norm is diefstal. Als de heersers tienden eisen die niet verschuldigd zijn, stelen ze van het volk. Als de mensen minder betalen dan ze verschuldigd zijn, stelen ze van God.

Het is dus belangrijk dat we de bijbelse norm begrijpen, want zoals we zullen zien kennen de meeste mensen de wet van tiende niet, en veel predikers en leraren onderwijzen die verkeerd. [Deuteronomium 14:22-29](#) spreekt over de tiende die de Israëlieten moesten betalen om hun regering te ondersteunen.

²² U zult zeker tienden geven van alle opbrengst van wat u zaait, die elk jaar van het veld komt.

De tiende is de tien procent belasting op alles wat de mens uit de natuur voortbrengt. God eist een tien procent opbrengst van Zijn arbeid, die gebruikt moet worden ter ondersteuning van het goddelijk bestuur. Natuurlijk is niet elke bron van inkomsten belastbaar, maar alleen datgene wat voortkomt uit Gods arbeid. [Leviticus 27:30](#) zegt ook,

³⁰ Zo is al het tiende van het land, van het zaad van het land of van de vrucht van de boom, van de Heer; het is heilig voor de Heer.

Toen God zes dagen werkte om de hemel en de aarde te scheppen, was Hij de eigenaar van wat Hij schiep. Als eigenaar ervan heeft Hij een overeenkomst gesloten met de mens om vruchten voort te brengen, en een deel van de overeenkomst was dat de mens aan God een tiende zou afstaan van wat zijn arbeid oplevert. Hem een tiende geven erkent dus dat God de Schepper en Eigenaar is van het land waaraan wij ons levensonderhoud ontleen.

God erkennen als Schepper en Eigenaar

Hebreeën 7 spreekt over de tienden die Abraham in [Gen. 14:20](#) aan Melchizedek gaf. Zijn punt was dat Melchizedek "groter" was dan Abraham, want we lezen in [Hebreeën 7:6](#) en [7](#),

⁶ Maar degene van wie de genealogie niet van hen [d.w.z. van Levi] is afgeleid, nam een tiende van Abraham in ontvangst en zegende degene die de beloften had. ⁷ Maar zonder enige twijfel wordt de mindere gezegend door de grotere.

Met andere woorden, Abraham betaalde tienden aan Melchizedek omdat hij Melchizedeks gezag over hem erkende. Melchizedek was eigenlijk Sem, de bouwer van Jeruzalem, de "stad van Salem", en hij bezat het geboorterecht dat van Adam was doorgegeven. Sem was dus de ware koning-priester van de aarde, degene die het heersersmandaat van [Genesis 1:26](#) bezat. In die tijd had Nimrod zich al het grootste deel van de heerschappij van Sem toegeëigend door zijn koninkrijk in Babylon te vestigen. Maar Abraham erkende Sem als de rechtmatige erfgenaam van de goddelijke heerschappij en betaalde hem tienden.

Het punt is dat tiende erkenning geeft dat deze persoon (of instelling) een erfgenaam is van de Melchizedek Orde en functioneert als de legitieme goddelijke regering op aarde. Hebreeën 7 laat zien dat de alternatieve Orde van Levi tijdelijk was en moest functioneren totdat de Melchizedek Orde terugkeerde naar haar rechtmatige aanspraak onder het Nieuwe Verbond.

Het probleem vandaag is dat de bestaande Babylonische regeringen de tienden (en meer) hebben opgeëist voor de vestiging van hun eigen koninkrijken, zonder het recht van Jezus Christus te erkennen om te regeren als de hogepriester van de orde van Melchizedek. Maar tegelijkertijd moeten we erkennen dat God Zijn volk in handen heeft gegeven van die opstandige regeringen, vanwege de zonde van Israël en Juda. Ondertussen is het onze plicht voor God om Zijn wet te gedenken en de mechanismen van de goddelijke regering te bestuderen, zodat wanneer de regeringen van Babylon in het oordeel worden gebracht, er mensen op aarde zullen zijn die weten hoe zij deze usurpatoren kunnen vervangen door een ware regering onder Jezus Christus.

Het is ironisch dat zoveel kerken de wet wegdoen, maar de wet van de tiende handhaven. Hun hypocrisie wordt alleen overtroffen door hun eigenbelang, want zij eisen niet alleen tienden, maar zij eisen dat *alle inkomsten* worden getiend. Zo veranderen zij vrijwillige offers in verplichte tienden, zoals wij spoedig zullen aantonen.

Om te begrijpen welk soort inkomen belastbaar is, moeten we weten waarom de tiende rechtvaardig is. De mens krijgt land als erfenis, maar God eist het eminente domein op over het hele land, zegt in [Lev. 25:23](#),

²³ Bovendien zal het land niet voor altijd verkocht worden, want het land is van Mij, want jullie zijn slechts vreemdelingen en verblijfhouders bij Mij.

Vele jaren later verwijderde God Juda uit het land omdat zij hun verbond met God verbraken en Zijn land gebruikten voor onwettige doeleinden. In [Jeremia 27:5](#) zegt God,

⁵ Ik heb de aarde gemaakt... en Ik zal haar geven aan degene die Mij welgevallig is. En nu heb Ik al deze landen gegeven in de hand van Nebukadnezar, koning van Babylon, Mijn dienaar...

Omdat het volk van Juda, net als Israël, geweigerd had Gods dienaren te zijn in de manier waarop zij Gods land gebruikten, verwijderde God hen en gaf Zijn land aan Babylon. Na Babylon werd het land gegeven aan Medo-Perzië, daarna aan Griekenland, Rome en de profetische uitbreidingen daarvan. We leven nu aan het einde van de laatste

uitbreiding, en we verwachten binnenkort de vestiging van het Stenen Koninkrijk.

Omdat God het land - en de hele aarde - bezit, zijn wij verantwoordelijk voor een wettig gebruik ervan. De regels staan geschreven in de Schrift, te beginnen met Mozes.

Tienden zijn aan God verschuldigd over alle productie van landbouw en veeteelt, maar ook over mijnbouw, houtkap, visserij, elektriciteit, zonne-energie en elke andere bron van rijkdom die voortkomt uit Gods arbeid bij de schepping. Dit is geen onrechtvaardige belasting, want het is slechts een opbrengst van Zijn geïnvesteerde arbeid. Hij zorgt voor het land, de zon, de regen, de lucht, het elektromagnetisme en alles wat nodig is om vruchten voort te brengen. Hij verwacht dus een opbrengst van Zijn arbeid.

In de middeleeuwen eiste een heer dertig procent van de opbrengst van de boeren. Gods norm in de wet laat zien dat zo'n eis zeer onrechtvaardig was. De hoge belastingen die de Babylonische volken vandaag aan het volk opleggen zijn eveneens onrechtvaardig, maar dit onrecht moet worden gezien in het licht van het goddelijke oordeel over ons voor de rebellie en wetteloosheid van onze vaders. De Israëlieten vonden de wet van God te streng, dus verlangden zij naar de wetten van de mensen. Dus gaf God hun hun verlangen, om hen te laten zien hoe onrechtvaardig de wetten van de mensen waren. Als wij niet geregeerd worden door de rechtvaardige wetten van God, zullen wij geregeerd worden door de onrechtvaardige wetten van mensen.

Onrechtvaardige belastingen van de wetten der mensen

De onrechtvaardige wetten van moderne naties zijn over het algemeen gebaseerd op het principe van de belasting op de toegevoegde waarde. Een houthakker hakt bomen om en verkoopt ze. Hij verdient wat geld aan de verkoop en wordt belast op zijn winst. De houthandel vormt het hout tot planken en verkoopt ze aan timmerlieden en aannemers, waarbij hij waarde toevoegt aan het hout en het met winst verkoopt. De overheid belast vervolgens de winst van de fabriek.

De timmerlieden bouwen meubels, en voegen meer waarde toe aan het hout. Zij verkopen het aan een makelaar tegen een hogere prijs die de waarde van hun arbeid weerspiegelt, en hun winst wordt opnieuw belast. De makelaar levert een distributiedienst aan verschillende winkels, en de winst die hij uit zijn arbeid haalt, wordt belast. De winkel verkoopt aan het publiek tegen een detailhandelsprijs, en hun arbeid wordt opnieuw belast.

Wanneer de klant uiteindelijk het meubilair koopt, moet hij gewoonlijk een omzetbelasting betalen bovenop alle voorgaande belastingen. Elke nieuwe belasting onderweg wordt toegevoegd aan de uiteindelijke kosten die de consument betaalt, waardoor de kosten van alles wat in het land wordt geproduceerd, worden opgedreven.

Zo eisen Babylonische regeringen dat mensen veel meer betalen dan de slechts tien procent die Gods wet voorschrijft. In Gods systeem moet de oorspronkelijke houthakker één boom van de tien die hij omhakt aan Gods regering geven. Er is geen verdere belasting als het hout naar de markt gaat, want alle verdere arbeid is van henzelf. *God belast de arbeid van de mensen niet*; Hij eist alleen een vergoeding voor Zijn eigen arbeid als Schepper.

Het enige voorbehoud hier is dat als een houthakker de tiende boom wil houden, hij dat mag doen door een extra vijfde van de waarde ervan te betalen ([Lev. 27:31](#)). Dat wil zeggen dat hij contant *twalfprocent tiende* betaalt, in plaats van tien procent. Hetzelfde geldt als hij het tiende dier van zijn kudde wil verlossen ([Lev. 27:32](#)).

We moeten er ook op wijzen dat het systeem van God gebaseerd is op land, terwijl het systeem van Babylon gebaseerd is op steden. In Gods systeem heeft elke familie een erfenis van land. In Babylon's systeem kunnen mensen van het land worden ontdaan. Hierdoor ontstaat de neiging om naar steeds grotere steden te trekken. Het stadsleven brengt een bepaalde cultuur met zich mee die gemakkelijker te corrumperen is, en daarom zien we hoe grote steden steeds gewelddadiger worden naarmate mensen ontworteld raken en gescheiden worden van hun door God gegeven landerfenis.

Toen God de Israëlieten in hun erfdeel in Kanaän bracht, gaf Hij elke familie een stuk land (Jozua 14-19). De profeet Jesaja zei dat God een wijngaard plantte ([Jesaja 5:1-7](#)). Het volk moest als bomen of wijnstokken zijn, met wortels in het land en vruchten voortbrengend waarvan God kon genieten.

Hoewel niet iedereen geroepen is om het land te bewerken, zou elk gezin enkele boeren moeten omvatten, overeenkomstig hun roeping. Iedereen zou een huis en eigendom moeten hebben in het land dat aan zijn familie is toegewezen. Niemand mag rechteloos zijn. Niemand mag dakloos zijn. Iedere burger van het Koninkrijk zou een toevluchtsoord bij zijn familie moeten hebben, ook al heeft hij besloten te reizen of op een andere plaats te gaan werken.

Het Babylonische systeem voorziet daar niet in. Het weigert Gods eigendom van het land te erkennen, en dus wordt land gekocht en verkocht door degenen die het zich kunnen veroorloven, terwijl dakloosheid een steeds groter probleem blijft.

De wet van de tiende is niet voldoende om de regering te ondersteunen, tenzij de rest van de wet wordt gevolgd. De tiende is gebaseerd op de wetten van land en erfenis. De goedkope regering van God is afhankelijk van het feit dat de mensen geworteld zijn in het land en de nadruk op de familieband die dat ondersteunt. Dit is ook de sleutel tot het handhaven van lage misdaadcijfers en een goedkoop rechtssysteem.

Gebruik van de Tienden

De tiende is Gods belangrijkste manier om zijn Koninkrijksregering te ondersteunen. Omdat die regering klein is, vanwege het lage misdaadcijfer, is de belastingdruk op de burgers zeer licht. Het grootste deel van de tiende in Israël werd gebruikt om reizen naar de tabernakel of de tempel te financieren wanneer het volk de feestdagen in acht nam ([Deut. 14:22-26](#)).

Zij moesten ook de Levieten gedenken ([Deut. 14:27](#)) door een deel van hun tiende te geven aan hen die in het plaatselijk bestuur dienden, want de Levieten hadden onder hen geen landerfgoed. De gehele tiende in het derde jaar was speciaal bestemd voor de Levieten en de armen van het land ([Deut. 14:28](#)).

Een tiende van de tiende werd naar de nationale overheid gestuurd. [Numeri 18:26-28](#) zegt,

²⁶ Bovendien zult gij tot de Levieten spreken en tot hen zeggen: "Wanneer gij van de zonen Israëls de tienden neemt, die ik u van hen tot uw erfdeel gegeven heb, zo zult gij daarvan een offer brengen aan den Heer, een tiende der tienden. ²⁷ En uw offer zal u gerekend worden als het graan van de dorsvloer of de volle opbrengst van het wijnavat. ²⁸ Zo zult gij ook van uw tienden, die gij van de kinderen Israels ontvangt, den Heer een offerande brengen, en daarvan zult gij den Heer het offer geven aan Aaron, den priester.

Gods regering heeft twee verschillende takken die onderworpen zijn aan de goddelijke wet - priesterlijk en politiek. Aäron was de hogepriester, Mozes was de burgerlijke leider. In de tijd van de rechters functioneerde de priesterlijke regering continu, terwijl de rechters zelf tijdelijk als nationale politieke leiders werden opgetrommeld wanneer zij nodig waren om het volk uit de gevangenschap te bevrijden.

Toen Israëls regering haar hoogtepunt bereikte, kregen zij een koning. Hoewel zij te vroeg een koning eisten en Saul kregen, was het altijd een deel van het goddelijke plan dat zij een koning zouden krijgen ([Deut. 17:15](#)). Op dat moment hadden ze een koning en een hogepriester.

Deze ambten waren gescheiden, elk met zijn eigen gebied van autoriteit. De uiteindelijke regering voegt natuurlijk het ambt van hogepriester samen met dat van koning. Dit staat bekend als de Melchizedeksorde, waarvan ook David deel uitmaakte ([Psalm 110:4](#)), hoewel hij de Levitische hogepriester toen nog niet daadwerkelijk verving. Het bleef aan Jezus om de priesterlijke regering van de hogepriester van de Levitische orde over te nemen en uiteindelijk samen te voegen met de troon van David.

Dit is de regering waaraan Abrahams zaad (het huishouden van het geloof) vandaag de dag de bijbelse tiende verschuldigd is. Terwijl wij deze regering nog niet gevestigd zien in het politieke rijk op aarde, kunnen wij de wet van de tiende nu slechts gedeeltelijk vervullen. Toch bestuderen we het woord, zodat we, wanneer Babylon valt, de wet zullen begrijpen en weten hoe we het Koninkrijk van God, dat in de Schrift wordt voorspeld, opnieuw moeten opbouwen.

Verloren en gevonden

In [Deut. 22:1-3](#) als iemand iets verliest, en een ander vindt het, kan de vinder geen aanspraak maken op wat hij gevonden heeft. Hij moet het teruggeven aan de rechtmatige eigenaar. Als de rechtmatige eigenaar niet gevonden kan worden, moet hij voor het eigendom zorgen totdat de eigenaar het komt zoeken. Deze wet wordt gegeven in termen van ossen, schapen, ezels en zelfs kledingstukken.

Wij mogen ons gelukkig prijzen met deze wet, want God zelf heeft vele "verloren schapen" ([Ezechiël 34:16](#)). Als we ze vinden, moeten we voor ze zorgen totdat God ze komt zoeken en vinden. Kerken of kerkgenootschappen die aanspraak maken op Gods schapen alsof het hun eigen schapen zijn, maken zich schuldig aan diefstal. Zij moeten zichzelf beschouwen als rentmeesters en niet als eigenaars van de verloren schapen. Ezechiël 34 spreekt over de herders die de schapen ontvliesen en opeten alsof zij er eigenaar van zijn.

Wij krijgen veel inzicht in een ernstig kerkelijk probleem door de wetten van verloren schapen en de wetten van diefstal te begrijpen. Wie weigert de wet te bestuderen, mist meestal de wijsheid en het begrip die ons in de wet en in het achtste gebod worden aangereikt.

Hoofdstuk 9

Het negende gebod

[Deut. 5:20](#) geeft ons het negende gebod: "*Gij zult niet vals getuigen tegen uw naaste.*" Als wij onze naaste liefhebben als onszelf, zullen wij hem niet valselijk of kwaadwillig beschuldigen. Deze wet regelt ook het profetisch ambt en de Waarheid zelf.

Het doel van dit gebod is het voorkomen van onrecht en het bevorderen van gerechtigheid door de openbaring van de waarheid.

[Deut. 19:15](#) zegt,

¹⁵ Een enkele getuige zal niet tegen iemand opstaan wegens een ongerechtigheid of een zonde die hij heeft begaan; op de getuigenis van twee of drie getuigen zal een zaak worden bevestigd.

Het feit dat één enkele getuige niemand van een zonde kan veroordelen, is bedoeld als bescherming tegen valse beschuldigingen. Er moet meer dan één bewijsstuk worden gevonden, of meer dan één persoon moet getuige zijn van een handeling om een zondaar te veroordelen. Deze wet was fundamenteel voor het hele systeem van de bijbelse wet onder beide verbonden.

Jezus noemde het in Zijn korte opsomming in [Matt. 19:18](#). Paulus gebruikte het in [2 Kor. 13:1](#) en paste het opnieuw toe in [1 Tim. 5:19](#) in zijn instructie aan kerkleiders:

¹⁹ Neem een beschuldiging tegen een ouderling alleen aan op basis van twee of drie getuigen.

Met andere woorden, het was een kerkleider verboden een beschuldiging te geloven zonder bevestigend bewijs als dubbele getuige. Dit is een goed voorbeeld waarin Paulus de norm van de wet voor christelijk gedrag handhaaft, ook al ontkent hij het vermogen van de wet om een mens te redden of te vervolmaken. Paulus was het met de wet eens dat niemand zonder twee of drie getuigen veroordeeld kon worden voor zonde.

[De straf voor valse beschuldiging](#)

Het negende gebod verbiedt valse beschuldigingen en legt in [Deut. 19:16-21](#) straffen op voor dergelijke handelingen,

16 Indien een kwaadwillige getuige tegen een man opstaat om hem van wandaden te beschuldigen,¹⁷ dan zullen beide mannen die het geschil hebben voor de Heer staan, voor de priesters en de rechters die in die dagen in functie zullen zijn. ¹⁸ En de rechters zullen een grondig onderzoek instellen; en indien de getuige een valse getuige is en hij zijn broeder valselijk heeft beschuldigd,¹⁹ dan zult gij hem doen wat hij zijn broeder had willen aandoen. Zo zult gij het kwaad uit uw midden zuiveren. ²⁰ En de overigen zullen horen en bevreesd zijn, en nooit meer zoiets kwaads onder u doen. ²¹ Zo zult gij geen medelijden tonen; leven voor leven, oog voor oog, tand voor tand, hand voor hand, voet voor voet.

Met andere woorden, als iemand zijn buurman valselijk beschuldigt van het stelen van een schaap, dan is de straf dat de valse beschuldiger zijn beoogde slachtoffer een schaap schuldig is. Als een valse getuige opzettelijk getuigt dat zijn buurman een moord heeft gepleegd, wat zou leiden tot de doodstraf voor een onschuldige man, dan moet de valse getuige ter dood worden veroordeeld (tenzij het slachtoffer de misdaad vergeeft).

Getuigen in het Goddelijke Hof

Deze wet is vaak nauw verbonden met het derde gebod: "*Gij zult de naam van de Heer, uw God, niet ijdel gebruiken*" ([Deut. 5:11](#)). Wanneer twee twistende partijen naar een bijbelse rechtbank gaan, wordt gezegd dat zij voor God staan, omdat de rechters God vertegenwoordigen. Om deze reden zegt [Deut. 19:17](#) (eerder geciteerd): "*dan zullen beide mannen die het geschil hebben voor de Heer staan, voor de priesters en de rechters.*"

De priesters en rechters waren Gods vertegenwoordigers op aarde (zolang zij Hem werkelijk vertegenwoordigden, natuurlijk). Zij die een eed aflegden, legden in feite een formele verklaring van de waarheid af die in de registers van de hemel moest worden vastgelegd. Zij riepen God op te getuigen van de waarheid van hun verklaring. Zo onderwierpen zij zichzelf aan God voor het oordeel over elke onwaarheid in hun verklaring of elke kwaadaardigheid in hun hart.

Elke valse uitspraak ontheiligde de naam van God, zoals [Lev. 19:12](#) zegt, omdat het veronderstelde dat God zelf een leugen zou bevestigen. Maar zelfs Balaam profeteerde naar waarheid dat "*God geen mens is dat*

Hij liegt" ([Num. 23:19](#)). Van hem afkomstig is deze profetie bijzonder veelzeggend, omdat hij had gehoopt dat God zou getuigen van de vloek van de Moabitische koning over Israël.

Valse Profeten

Het negende gebod veroordeelt ook valse profeten die God in een vals daglicht stellen of beweren Zijn woorden te spreken terwijl het in werkelijkheid slechts de vleselijke gedachten van mensen zijn. Een valse profeet is iemand die in zijn getuigenis vals is. Sommigen doen dat opzettelijk en worden dienovereenkomstig veroordeeld. Anderen, vaak jonge profeten die nog een probleem hebben met afgoderij van het hart, getuigen onopzettelijk vals. Deze worden met meer genade beoordeeld.

Dit gebod veroordeelt ook priesters en predikers die Gods karakter op een onjuiste of valse manier voorstellen. Maar het oordeel over zulke valse getuigenissen moet gewoonlijk aan God zelf worden overgelaten, omdat mensen zo vaak niet in staat zijn op dat niveau te oordelen. In feite moet het beoordelen van profeten normaal gesproken worden overgelaten aan andere profeten, zoals Paulus zegt in [1 Kor. 14:29](#),

²⁹ En laat twee of drie profeten spreken en laat de anderen oordelen.

Alleen als er een echte bijbelse rechtbank is, kan men hopen op een juiste beoordeling van profeten. In de Schrift zijn de meeste voorbeelden van de ware profeten van God die vals beschuldigd werden voor de aardse rechtbanken. Daarom werden de ware profeten als valse profeten gestenigd, uiteengereten of gevangen gezet. Israëls priesters en rechters hadden zelden het geestelijke onderscheidingsvermogen of de kennis van Gods karakter om rechtvaardige rechtbanken te handhaven.

De situatie is zelfs vandaag de dag weinig veranderd. Daarom bracht God een oordeel over Israël en Juda, waardoor zij onder het gezag van andere volken en de wetten van mensen (en valse goden) kwamen te staan. God vernietigde de natie die Hij had gevormd, de hoven die Hij

had ingesteld en de tempel die Hij Salomo had laten bouwen. Toen deze goddelijke instellingen ophielden te getuigen van de waarheid van Gods karakter, aarzelde Hij niet ze te veroordelen en te vernietigen.

Profeten vertegenwoordigen God

Profeten vertegenwoordigen God bij de mensen, maar zij vertegenwoordigen ook de mensen bij God. Dit is hun bemiddelende, of priesterlijke, rol. Zij krijgen openbaringen die nauwkeurig aan het volk moeten worden overgebracht. Het grootste probleem is dat hun openbaring altijd onvolledig of gedeeltelijk is, zoals Paulus ons vertelt in [1 Kor. 13:9, 10](#),

⁹ Want wij weten gedeeltelijk, en wij profeteren gedeeltelijk;¹⁰ maar wanneer de volmaakte [volledige openbaring] komt, zal het gedeeltelijke wegvallen.

Paulus sprak niet over het einde van de profetie in de Kerk, alsof de profetische gave zou worden ingetrokken wanneer de geschriften van het Nieuwe Testament voltooid zouden zijn. Zelfs het Nieuwe Testament was geen volledige openbaring van de waarheid, want het spreekt vanzelf dat zelfs vandaag de dag niemand een perfect begrip heeft van de openbaring en de geest van God. Daarom is er veel onenigheid tussen hen die de Schrift interpreteren. Maar wanneer de volmaakte openbaring komt, zal de gedeeltelijke openbaring die we nu hebben, verdwijnen.

Jezus was een perfecte getuige van alles wat Hij zijn Vader hoorde zeggen en alles wat Hij zijn Vader zag doen ([Johannes 8:28](#)). Daarom lezen we in [Openb. 3:14](#) dat Hij "*de Amen, de trouwe en waarachtige Getuige*" is. Met andere woorden, alles wat Hij zei en deed was eenvoudigweg een Amen, een dubbele getuige, van de woorden en daden van de Vader. Zijn getuigenis was absolute waarheid, en Hij was ook "trouw" om die in elk aspect van Zijn leven uit te beelden.

Maar omdat een ware profeet getuigt van dingen die in strijd zijn met de afgoden van het gemiddelde volk, komt de profeet gewoonlijk in conflict met het volk en met de religieuze leiders. Daarom werden de

meeste profeten vervolgd en velen gestenigd als valse profeten. In een wereld die zo weinig begrip heeft van de geest van God, is het gevaarlijk om profeet te zijn.

Priesters en predikers hebben het veel gemakkelijker, omdat zij gewoonlijk hun *begrip* van profetie geven, in plaats van rechtstreeks het woord van de Heer te profeteren. Zolang hun tegenstanders het onderscheid begrijpen, lopen zij geen ernstig gevaar. Maar helaas begrijpen velen het verschil niet, en dus verwarren zij een verkeerde mening met valse profetie. Wanneer zulke mannen posities van gezag en wetshandhaving hebben gekregen, hebben zij vaak mensen vals beschuldigd. Velen zijn terechtgesteld en zelfs gemarteld omdat zij een verkeerde of afwijkende mening hadden over een of ander leerstellig standpunt.

Wanneer God zijn volk zegent voor hun geloof en gehoorzaamheid, gebruikt Hij de mond van de profeten om deze zegen over te brengen. Dit was het doel van de zegen die de priester elke dag uitsprak als hij uit het Heilige kwam na het branden van het reukwerk in de tempel. De zegen staat in [Num. 6:24-26](#),

²⁴ De Heer zegene u en behoede u;²⁵ De Heer doet zijn aangezicht over u lichten en is u genadig;²⁶ de Heer verheft zijn aangezicht over u en geeft u vrede.

Toen het volk echter volhardde in rebellie en ongehoorzaamheid, werden de profeten de woordvoerders van God voor het oordeel. Hier kwamen zij in de problemen, omdat het volk meestal gezegend wilde worden in hun ongehoorzaamheid. Na verloop van tijd vergaten velen van het volk de wet van God of leerden een verdraaide versie ervan wanneer de priesters die interpreteerden volgens hun eigen vleselijke redenering en begrip.

In zulke gevallen probeerden de profeten (en Jezus zelf) hun begrip te corrigeren, maar de priesters en leraren hadden meestal te veel vertrouwen in hun eigen vleselijke standpunten. Het volk redeneerde dat honderd priesters, die van Aäron afstammen en door God geroepen zijn om Hem te dienen, het niet allemaal bij het verkeerde eind konden

hebben, en dus werd de profeet verstoten of terechtgesteld als een valse profeet.

Later besepte het volk natuurlijk dat ze de profeet verkeerd hadden ingeschat. Dus richtten ze monumenten op om hen postuum te eren ([Matt. 23:29](#)). Toch bleven zij de profeten van hun eigen generatie stenigen.

Verandering in het profetisch ambt

Het grootste probleem waarmee profeten te maken krijgen is misschien wel wanneer zij moeten beslissen of zij God vertegenwoordigen of het volk, de koning of de kerkleiders.

Hoewel er in elke generatie zeker *valse* profeten zijn, verwijst de Bijbel gewoonlijk naar profeten die hun echte gave voor valse doeleinden gebruiken. Balaam, bijvoorbeeld, wordt in [2 Petrus 2:15, 16](#) naar voren geschoven als de klassieke valse profeet, hoewel hij nooit iets vals schijnt te hebben voorspeld. In plaats daarvan gebruikte hij zijn gave om macht en geld te verkrijgen. Daarmee was hij *vals* tegenover God.

Met andere woorden, een profeet is niet vals omdat hij iets voorspelt dat niet uitkomt, maar omdat hij spreekt uit de afgoden van zijn eigen hart - afgoden zoals de liefde voor macht, geld of prestige. Hij is loyaler aan die afgoden dan aan God.

De profeten van de koning zijn degenen die trouw zijn aan de koning, in plaats van aan God. Een kerkprofeet is iemand die eerder trouw is aan de kerk dan aan God. Een profeet van Baäl is iemand die eerder trouw is aan Baäl dan aan God. Elk van hen kan werkelijk begaafd zijn, maar zij kunnen hun gave misbruiken, vaak omdat zij een betaling ontvangen waarmee zij hun trouw hebben gekocht.

Hoewel dit probleem zich door de hele geschiedenis heen heeft voorgedaan, kwam het tot een hoogtepunt in de dagen van Eli, de hogepriester. Tot dan toe had de hogepriester de efod gedragen, waarmee hij de wil van God voorspelde door het gebruik van Urim en

Thummim. Maar Eli had twee zonen die corrupt waren, en Eli weigerde hen te corrigeren of hen te verbieden als priester te dienen.

Dus werd er uiteindelijk een profeet (aangeduid als een "man Gods") naar Eli gestuurd met een boodschap van God in [1 Samuël 2:27-36](#). In wezen zei hij tegen Eli: "Heb Ik je voorvader, Phinehas, beloofd dat hij en zijn kinderen hogepriesters zouden zijn om Mij voor altijd te dienen? Welnu, vanwege jouw verdorven zonen neem Ik die belofte terug. Ik ga u diskwalificeren door uw arm af te hakken, en het teken daarvan zal zijn dat uw twee zonen op dezelfde dag zullen sterven." De man Gods ging verder in vers 35,

³⁵ Maar Ik zal voor Mijzelf een trouwe priester verwekken, die zal doen wat in Mijn hart en in Mijn ziel is; en Ik zal hem een duurzaam huis bouwen, en hij zal altijd voor Mijn gezalfde wandelen.

Deze profetie werd uiteindelijk vervuld in Christus zelf, wiens blijvend priesterschap van de Melchizedek-orde was. Maar de profetie had ook een gedeeltelijke vervulling in Samuël, die een type was van Christus in zijn rol als profeet-priester.

Tot dan toe was het voornaamste profetische ambt verenigd in het priesterschap. Maar door priesterlijke corruptie was de profetische gave gecompromitteerd of niet gehoord. Eli had de Urim en Thummim moeten gebruiken om de wil van God vast te stellen in de omgang met zijn eigen zonen, maar het is duidelijk dat hij dit naliet.

Daarom scheidde God het profetische ambt van dat van het priesterschap. Petrus getuigt van deze verandering in [Handelingen 3:24](#),

²⁴ En ook alle profeten die gesproken hebben, vanaf Samuel en zijn opvolgers, hebben deze dagen uitgesproken.

Waarom leek Petrus de profeten te negeren die vóór Samuël leefden? Was het omdat die eerdere profeten geen getuigenis gaven van Jezus Christus? Natuurlijk niet. Abraham was een profeet ([Gen. 20:7](#)), evenals Mozes ([Deut. 18:18](#)) en Aäron ([Exodus 7:1](#)). Elk van hen was op zijn eigen manier een type van Christus. Waarom koos Petrus dan Samuël uit, alsof hij de eerste profeet was? Het antwoord is dat, hoewel er sinds het begin der tijden mensen waren met profetische gaven, het *ambt van*

profeet niet apart was tot Samuël. Toen werd het onderscheiden, vanwege corruptie in het priesterschap.

Dit was Eli's "arm" die werd afgehakt. Een arm is een symbool van macht of gezag. Aangezien er geen vermelding is dat Eli ooit een van zijn armen verloor, is het duidelijk dat God sprak over het verlies van een ander soort arm die Eli zou diskwalificeren van het priesterschap. God sneed het profetische ambt van Eli af, wat hem diskwalificeerde als hogepriester. Bij uitbreiding diskwalificeerde dit het gehele Levitische priesterschap, waarmee de weg werd vrijgemaakt voor de komst van de ware Hogepriester, Jezus Christus.

In het geval van de hogepriesters mochten zij onder het Oude Verbond niet dienen als zij enig lichamelijk gebrek hadden ([Lev. 21:17-23](#)). Daarom mocht geen eenarmige man als hogepriester dienen. Maar God maakte zich meer zorgen over *geestelijke* gebreken dan over lichamelijke. Een hogepriester zonder profetisch ambt was gebrekkig en niet geschikt om dat ambt te bekleden. Daarom werd het Levitische priesterschap zelf gediskwalificeerd, en vanaf dat moment werd bepaald dat het vervangen zou worden door de orde van Melchizedek.

Deze verandering vond niet onmiddellijk plaats. Toen Eli stierf, nam zijn zoon Eleazar zijn plaats in ([1 Sam. 7:1](#)). Toen Eleazar stierf, nam zijn zoon Abiathar zijn ambt over. Abiathar werd uiteindelijk vervangen in de vroege dagen van Salomo. [1 Koningen 2:27](#) zegt,

²⁷ Salomo ontsloeg Abiathar dus als priester van de Heer, om het woord van de Heer te vervullen, dat Hij gesproken had over het huis van Eli in Shiloh.

Hoewel de nakomelingen van Eli nog drie generaties lang hogepriesters bleven, hadden zij het profetische ambt verloren aan Samuël en de profeten die later kwamen. God begon los van het priesterschap profeten op te wekken die goddelijk waren opgeleid en rechtstreeks aan God verantwoording verschuldigd waren. Deze profeten hoefden niet van een bepaalde stam te zijn, en dus waren ook zij een voorbode van het Melchizedeks priesterschap dat nog volledig moest worden ingesteld door het Nieuwe Verbond.

Op deze manier begon God het probleem van dynastieke opvolging op te lossen, dat inherent was aan het Levitische systeem, waarbij het onvermijdelijk was dat zelfs een godvruchtige priester uiteindelijk zonen zou hebben die zijn godvruchtige voorbeeld niet volgden. Dynastieke opvolging is uiteindelijk onvermijdelijk gedoemd te mislukken.

Abiathar steunt Adonia de Antichrist...

Het profetische ambt, te beginnen met Samuel, werd niet van vader op zoon doorgegeven. In plaats daarvan verwekte God in elke generatie nieuwe mensen naar eigen goeddunken. Zo'n regeling was natuurlijk niet populair bij de priesters, vooral niet bij de hogepriesters, die niet graag afstand deden van de efod, het symbool van het profetisch ambt. We zien dit ook in de laatste vreemde uitspraak van de man Gods die het woord van de Heer aan Eli gaf. [1 Sam. 2:36](#) besluit zijn verklaring:

³⁶ En het zal gebeuren dat iedereen die nog in uw huis is, zal komen en zich tot hem zal neerbuigen voor een stuk zilver of een brood, en zeggen: "Wijs mij alstublieft een van de ambten van de priester toe, zodat ik een stuk brood kan eten."

Dit toont Eli's familie die smeekt om priesterlijke verantwoordelijkheid om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Maar God had al een verandering van priesterschap voor ogen, en deze verandering kwam drie generaties later, in de vroege dagen van Salomo. Eli's kleinzoon, Abiathar, was de oude vriend van David geweest tijdens zijn regering, maar toen David stierf, steunde hij Adonia als zijn opvolger ([1 Koningen 1:7](#)).

Een antichrist is iemand die probeert zich de positie toe te eigenen van degene die werkelijk is uitverkoren en gezalfd (*enchristed*) om het Koninkrijk te regeren. Aangezien David een type was van Christus, zou iedereen die probeert zijn troon te bezetten een antichrist zijn. (Het Griekse woord *anti* betekent "in de plaats van", vaak in de zin van een overweldiger.) Absalom was een antichrist toen hij zich de troon van David toe-eigende in 2 Samuël 15. Evenzo was Adonan later een antichrist. Evenzo probeerde Adonia later een antichrist te zijn door zich

de troon van Salomo toe te eigenen, de uitverkorene om David op te volgen.

Abiathar steunde een *antichrist*, in plaats van de Vredevorst, vertegenwoordigd door Salomo ("vreedzaam"). Om deze reden werd hij vervangen door Zadok, een nieuwe lijn van priesters die profetisch de Melchizedek Orde vertegenwoordigde. In [1 Koningen 2:35](#) staat: "*En de koning stelde Zadok tot priester aan in de plaats van Abiathar.*"

Zadok was een andere afstammeling van Aaron. Zo kwam hij in aanmerking als hogepriester ten tijde van het Oude Verbond. Maar uiteindelijk was ook hij slechts een type en schaduw van het priesterschap dat nog moest komen. Zijn lijn werd vervangen door Jezus Christus onder het Nieuwe Verbond, toen de ware Vredevorst kwam als hogepriester naar de ordening van Melchizedek.

Vergeet niet dat Abiathar Salomo had afgewezen en Adonia steunde in zijn poging zich de troon toe te eigenen. Dit patroon werd herhaald toen de priesters in Jezus' tijd de Vredevorst verwierpen ten gunste van Barabbas, de rover ([Matt. 27:21](#)). In dat geval was Adonia een type van Barabbas. Adonia was de zoon van David, terwijl de naam *Barabbas* "zoon van de vader" betekent.

Toen David op zijn sterfbed lag, moest het volk kiezen tussen twee van Davids zonen, want zowel Salomo als Adonia waren zonen van dezelfde vader. Maar in het Nieuwe Testament moest het volk kiezen tussen twee die "zoon van de Vader" werden genoemd. Vreemd genoeg laat de geschiedenis zien dat Barabbas' volledige naam *Jezus Barabbas was*. Pontius Pilatus kon de ironie niet ontgaan, toen hij het volk liet kiezen uit twee personen met dezelfde naam, maar met een heel ander hart.

Ezechiël profeteert de verandering van het priesterschap

Twee eeuwen na de inwijding van Zadok profeteerde Ezechiël in Ezechiël 44 over de grotere verandering van het priesterschap. Hoewel hij het priesterschap dat vervangen zou worden niet specifiek noemde, sprak hij over hen als een afgodisch priesterschap dat Israël op een

dwaalspoor had gebracht (44:10). Zijn woordbeeld wordt verduidelijkt wanneer hij in vers 15 de afgodische priesters afzet tegen de zonen van Zadok,

15 Maar de Levitische priesters, de zonen van Zadok, die Mijn heiligdom bewaakten toen de zonen van Israël van Mij afdwaalden, zullen tot Mij naderen om Mij te dienen....

Aangezien dit een profetie van de toekomst is, is het duidelijk dat "de zonen van Zadok" de Melchizedek Orde vertegenwoordigen, die het hele Aäronitische systeem dat onder het Oude Verbond diende, verving.

Vandaag is natuurlijk hetzelfde probleem weer opgedoken, nu Joodse priesters worden opgeleid om het priesterschap van Melchizedek omver te werpen en terug te keren naar het oude systeem in Jeruzalem, compleet met dierlijke offers, vleselijke wassingen en een aardse tempel. Zij smeken om enige verantwoordelijkheid om het ambt van priester te vervullen, maar God heeft Levi vervangen door Melchizedek, zoals ook het ware Lam van God de dierenoffers heeft vervangen.

Zij die dit streven steunen, scharen zich achter Adonia, het antichristelijke type. Net als Abiathar, de priester die vele jaren in David geloofde, maar die uiteindelijk ontrouw bleek, volgen veel christenen en hun leiders nu zijn voorbeeld door de zionistische poging te steunen om Christus en zijn Orde van Melchizedek te vervangen door het oude systeem dat God zelf lang geleden heeft afgeschaft. Zulke christenen moeten Hebreëen herlezen.

Dit was voorzien door de schrijvers van het Nieuwe Testament, vooral door de apostel Paulus, die probeerde te voorkomen dat de vroege Kerk zou terugkeren naar het Jodendom. (Zie mijn commentaar, [Het boek Galaten: Paulus corrigeert het vervormde evangelie](#)). Evenzo was het boek Hebreëen ontworpen om de superioriteit van het Nieuwe Verbond over het Oude te laten zien, samen met de verschillende veranderingen in de vormen van de wet ([Hebreëen 7:12](#)).

Ter afsluiting: het negende gebod stelt de waarheid vast als de basis van gesprek en dagelijks leven, beoordeelt valse getuigenissen naar hun

bedoeling, regelt het profetisch getuigenis, en stelt een norm voor het herkennen van de ware Messias.

Hoofdstuk 10

Het tiende gebod

Het tiende gebod is Gods laatste woord over hoe je je naaste moet liefhebben als jezelf. Het legt in zekere zin het principe vast dat "*de wet geestelijk is*" ([Rom. 7:14](#)), en leert ons niet te vertrouwen op de letter van de wet, maar het hart te onderscheiden. [Deuteronomium 5:21](#) luidt,

²¹ Gij zult de vrouw van uw naaste niet begeren, en gij zult niet begeren het huis van uw naaste, zijn akker of zijn mannelijke knecht of zijn vrouwelijke knecht, zijn os of zijn ezel of iets dat uw naaste toebehoort.

Dit gebod in Deuteronomium 5 verschilt slechts weinig van hetzelfde gebod veertig jaar eerder. In [Exodus 20:17](#) begint het gebod met: "*Gij zult het huis van uw naaste niet begeren,*" en vervolgens worden de mensen, dieren en dingen in het huis beschreven. In Deuteronomium draait Mozes de volgorde om.

De betekenis van begeren

Wat betekent het om te begeren? Adam Clarke definieerde het als:

"een ernstig en sterk verlangen naar een zaak, waarop alle affecties zijn geconcentreerd en gefixeerd, of het nu goed of slecht is."

In [Kolossenzen 3:5](#) zegt Paulus dat begeren afgoderij is. Toch zegt hij ons ook de beste gaven te begeren ([1 Kor. 12:31](#)) en te begeren te profeteren ([1 Kor. 14:39](#)). Uit het woord zelf blijkt dus dat de zonde een misplaatst verlangen is naar andermans eigendom of positie.

De Spirituele Stichting

Het tiende gebod is meer dan een samenvatting van alle geboden. Het legt de geestelijke grondslag van de hele wet, want wie in zijn hart kan afzien van begeren, zal nooit nalaten God en zijn naaste lief te hebben als zichzelf.

Wie niet begeert, zal zich nooit de plaats van God toe-eigenen in strijd met het eerste gebod. Hij zal geen afgoderij in zijn hart hebben in strijd met het Tweede Gebod. Hij zal nooit Gods naam ijdel maken door een eed van onschuld in strijd met het derde gebod. Hij zal God nooit van tijd beroven of ongeduldig worden met het goddelijke plan in de profetie in strijd met het vierde gebod. Hij zal noch zijn aardse ouders noch zijn hemelse Vader beroven van de eer die hun toekomt, in strijd met het vijfde gebod. Met andere woorden, hij zal God altijd liefhebben met heel zijn hart, ziel en kracht, omdat zijn hart niet begeert.

Zo iemand zal het leven van zijn naaste niet begeren in strijd met het zesde gebod. Hij zal de vrouw van zijn naaste niet begeren in strijd met het zevende gebod. Hij zal niet van zijn naaste stelen, in strijd met het achtste gebod, want hij zal niets begeren dat zijn naaste toebehoort. Hij zal niet vals getuigen tegen zijn naaste, in strijd met het negende gebod, omdat hij diens reputatie, positie of eigendom niet zal begeren, noch zal liegen om hem zijn wettige rechten te ontnemen.

Met andere woorden, dit gebod verbiedt egoïsme en bevordert vrijgevigheid. Als een man zich eraan houdt, zal hij altijd zijn naaste liefhebben als zichzelf.

De Bergrede

Het onderwijs van Jezus in Mattheüs 5-7 bracht de wet duidelijker in beeld dan de meeste mensen hadden begrepen door het onderwijs van de rabbijnen. Hij schafte de wet niet af, maar toonde de gezindheid van God in haar voorschriften. [Matteüs 5:17](#) zegt,

17 Denk niet dat ik gekomen ben om de wet of de profeten af te schaffen; ik ben niet gekomen om af te schaffen, maar om te vervullen.

Maar nadat hij dit gezegd had, ging hij verder met uit te leggen dat de wet meer inhield dan de oppervlakkige betekenis ervan.

20 Want ik zeg u, tenzij uw gerechtigheid die van de schriftgeleerden en Farizeeën overtreft, zult u het Koninkrijk der hemelen niet binnengaan.

Hoe moest hun gerechtigheid die van de religieuze leiders overtreffen? Hoe ging het onderwijs van Jezus verder en dieper in de geest van God dan het onderwijs van die leiders? Het contrast wordt gezien in Jezus' favoriete zin: "*U hebt gehoord dat de ouden werd gezegd... maar Ik zeg u*" ([Matt. 5:21-22, 27-28, 31-32, 33-34, 38-39, 43-44.](#))

Met andere woorden, Jezus wilde de traditionele leer contrasteren met Zijn eigen perspectief. Daarmee schafte Hij de wet niet "af", maar gaf Hij een dieper begrip van de wet. Hij deed dit door elk van die wetten te integreren met het Tiende Gebod.

Met betrekking tot moord (5:21, 22) liet Hij zien dat mensen in hun hart een moord kunnen plegen, zelfs als zij niet daadwerkelijk iemand doden. Het beledigen van anderen is als moord, omdat zulke mensen de reputatie van een ander begeren en diens leven aantasten.

Met betrekking tot overspel (5:27, 28) liet Hij zien dat mensen in hun hart overspel konden plegen, zelfs als zij de openlijke daad van overspel niet begingen. Hoe? Door de vrouw van een andere man te begeren.

Met betrekking tot de wet van gelijke maten en gewichten (5:38, 39), waar het oordeel van de wet luidt "*oog om oog, en tand om tand*", laat Hij zien hoe deze wet verkeerd toegepast kan worden als er geen genade aan te pas komt. Als een man wordt beledigd met een klap op de wang,

heeft hij het wettelijke recht om naar de rechter te stappen en het recht te krijgen om terug te slaan. Maar als het slachtoffer zijn eigen reputatie of eer niet begeert, zou hij de andere wang kunnen toekeren, in plaats van met een begerig hart zijn eigen rechten te handhaven.

Wat betreft het liefhebben van de naaste en het haten van de vijand (5:43, 44), liet Hij zien dat de mensen dit ook verkeerd begrepen hadden. Het was volgens de wet niet toegestaan om wederzijds te haten, noch was het een plicht om niet-Israëlieten te haten. Zij die met twee maten meten voor Israëlieten en vreemdelingen maken zich schuldig aan collectieve begeerte, want zij denken zelfzuchtig dat God hen het recht heeft gegeven vreemdelingen gelijke gerechtigheid of mensenrechten te ontzeggen.

Al deze voorbeelden tonen ons dat de wet geestelijk is en dat zij in samenhang met het tiende gebod moet worden onderhouden. God doorziet de *harten* van de mensen en niet alleen hun daden. Maar omdat de aardse rechtbanken alleen de daden van mensen konden beoordelen, dachten velen dat alleen openlijke daden als zonde konden worden aangemerkt.

Jezus liet zien dat er een hogere rechtbank is die de harten van mensen beoordeelt wanneer aardse rechtbanken daartoe niet in staat zijn. Wanneer mensen een beroep doen op het Hooggerechtshof in de hemel, moeten zij verwachten dat God alle betrokkenen, inclusief de getuigen zelf, met gelijke rechtvaardigheid zal beoordelen, op basis van al het bewijsmateriaal - inclusief de motieven van elk hart.

Begeerte naar gezag

Het begeren van gezag van anderen is een van de meest fundamentele problemen die de Schrift aan de orde stelt. Het probleem draait eigenlijk om het kennen van iemands roeping en tevreden zijn met het ontwikkelen van die roeping. De moeder van twee van Jezus' discipelen vroeg eens om de hoogste eer en autoriteit aan haar zonen te geven ([Matt. 20:20, 21](#)). Jezus zei haar dat zulk gezag gepaard ging met grote

verantwoordelijkheid, maar uiteindelijk "is het voor hen die het door Mijn Vader bereid hebben".

Jezus nam die gelegenheid te baat om het verschil uit te leggen tussen de ideeën van de mens over gezag en Gods ware gezag. Het vleselijke gezag van de mens begeert dienaren en nog meer dienaren; voor God zijn de gezagsdragers de dienaren. Hoe groter het gezag, hoe groter het vermogen om te dienen. [Matt. 20:25-28](#) zegt,

²⁵ Maar Jezus riep hen bij zich en zei: "Jullie weten dat de heersers van de heidenen [ethnos, "naties"] over hen heersen en dat hun grote mannen gezag over hen uitoefenen. ²⁶ Zo is het onder u niet, maar wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn, ²⁷ en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn; ²⁸ zoals de Mensenzoon niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.

Zij die gezag begeren moeten het niet hebben, want zij zullen het misbruiken en het volk onderdrukken.

Toen Israël een koning wilde zoals de andere volken, kregen zij een door God aangestelde koning die al snel het begrip gezag overnam dat onder de volken gebruikelijk was. Het was geworteld in hebzucht, gebaseerd op eigenbelang.

Maar Israël kreeg alleen wat ze vroegen: "Stel nu een koning voor ons aan om ons te oordelen zoals alle volken" ([1 Sam. 8:5](#)). Jezus zei dat "de heersers der volken over hen heersen", en dat is dus het type koning dat Saul was. Hij was een nemer, zoals de volgende verzen laten zien. "Hij zal uw zonen nemen" en "uw dochters nemen" en "het beste van uw akkers nemen" en "een tiende van uw zaad nemen" en "uw mannelijke en vrouwelijke dienaren nemen".

Met andere woorden, Saul begeerde de eigendommen van anderen, denkende dat zijn positie als koning hem het recht gaf eigendommen van anderen te nemen voor zijn eigen gebruik en voor het gebruik van zijn dienaren (overheidspersoneel). Het volk zelf had de directe heerschappij van God verworpen ([1 Sam. 8:7](#)), zich misschien niet realiserend dat zij Gods recht begeerden om de natie te regeren. Hun persoonlijke vleselijkheid bracht vleselijkheid van de regering voort. Het volk kreeg een begerige koning die de begerigheid van het hart van het volk uitvoerde.

Het begeren van geestelijke gaven

Koning Saul werd gekroond op de dag van de tarweoogst ([1 Sam. 12:17](#)). Dit was de dag waarop het nieuwe maaltijdoffer van tarwe aan God werd geofferd. Het was het Wekenfeest, later bekend onder de Griekse term Pinksteren. Saul was dus een type van de kerk met Pinksteren.

Daarom kreeg Saul de gave van profetie, volgens het woord van Samuël in [1 Sam. 10:6](#),

⁶ Dan zal de Geest van de Heer krachtig over u komen en u zult met hen profeteren en in een ander mens veranderen.

De regering van koning Saul profeteerde van het soort leiderschap dat de kerk zou zien onder de zalving van Pinksteren. Het feit dat Saul profeteerde doet niets af aan de gave van profetie. Maar het laat wel zien dat de profetische gave en het profetisch ambt kunnen worden misbruikt door hen die niet hebben afgerekend met de hebzucht in hun hart.

Geestelijke gaven zijn goed en moeten in goede zin worden begeerd, maar wanneer deze gaven worden gebruikt om dienaren te verkrijgen in plaats van dienaar te zijn, schenden zij het tiende gebod. Veel echt begaafde dienaren van God zijn zichzelf gaan zien als *verdieners van rijkdom* vanwege hun roeping of bediening. Ik ben er geen voorstander van om in armoede te leven, maar wel dat we, net als Paulus, moeten leren tevreden te zijn in welke toestand we ons ook bevinden. Hij kende zowel overvloed als gebrek ([Fil. 4:11, 12](#)), omdat dit deel uitmaakte van Gods training om alle sporen van begeerte uit zijn hart uit te roeien.

[Hebreeën 13:5](#) zegt verder,

⁵ Laat uw levenswijze zonder begeren zijn, en wees tevreden met wat u hebt, want Hij heeft gezegd: "Ik zal u nooit verlaten, noch u verlaten."

De basis van een goddelijke samenleving

Het tiende gebod is het fundament van een goddelijke samenleving. Wanneer het juist wordt toegepast, beschermt het privé-eigendom van eigendom dat door arbeid is verdiend. God bezit alles wat Hij door zijn arbeid heeft geschapen. Onze arbeid draagt bij aan wat God bezit, en daarom zijn onze eigendomsrechten gebaseerd op de hoeveelheid arbeid die wij hebben verricht. Met andere woorden, God bezit de boom, maar als wij van die boom een stoel maken, bezitten wij de arbeid die nodig was om die stoel te maken.

Als we denken dat land, bomen of wat dan ook in de natuur eigendom is van de mens, dan is dat diefstal op basis van hebzucht. Seculiere regeringen maken zich hieraan schuldig, omdat zij God van zijn troon hebben gestoten als Koning der Koningen. Zulke regeringen nemen de plaats van God in, en hun hebzucht richt zich dan op het volk, meestal in de vorm van buitensporige belastingen.

Begeerte kent geen grenzen. Haar doel is zich alle eigendom toe te eigenen en alle mensen tot slaaf te maken alsof zij het persoonlijk eigendom van de regering zijn. Wanneer regeringen de soevereiniteit van God begeren, handelen zij alsof zij hebben gewerkt om de aarde en al haar mensen en hulpbronnen te scheppen. Soevereine regeringen die zich de plaats van God hebben toegeëigend, breken steevast Gods belastingwetten en vervangen die door de begerige belastingen van de mens.

Daar komt een einde aan, want we lezen in de Schrift hoe God de koning van Babel laag bracht totdat hij de soevereiniteit van God over Babel begreep. Aan het einde van de tijd van vernedering van de koning schreef hij zijn getuigenis over hoe hij leerde dat alle regeringen van de mensen onder God stonden ([Daniël 4:34-37](#)).

De geschiedenis leert ons dat alle "beestenrijken" dezelfde les hebben geleerd en op enig moment in de geschiedenis de soevereiniteit van God hebben erkend. Vandaag worden we geregeerd door de laatste manifestatie van die beestenrijken, en God laat opnieuw zijn soevereiniteit gelden. De financiële systemen van de wereld vallen voor

Zijn ogen uiteen. Alle hebzucht van deze wereldheersers zal worden ontmaskerd, en zij zullen de soevereiniteit aan God teruggeven. Seculiere regeringen zullen tot het verleden behoren, als de mensen inzien dat het kennen van Koning Jezus en Zijn volmaakte wet de enige weg is naar vrijheid, geluk en wereldvrede.